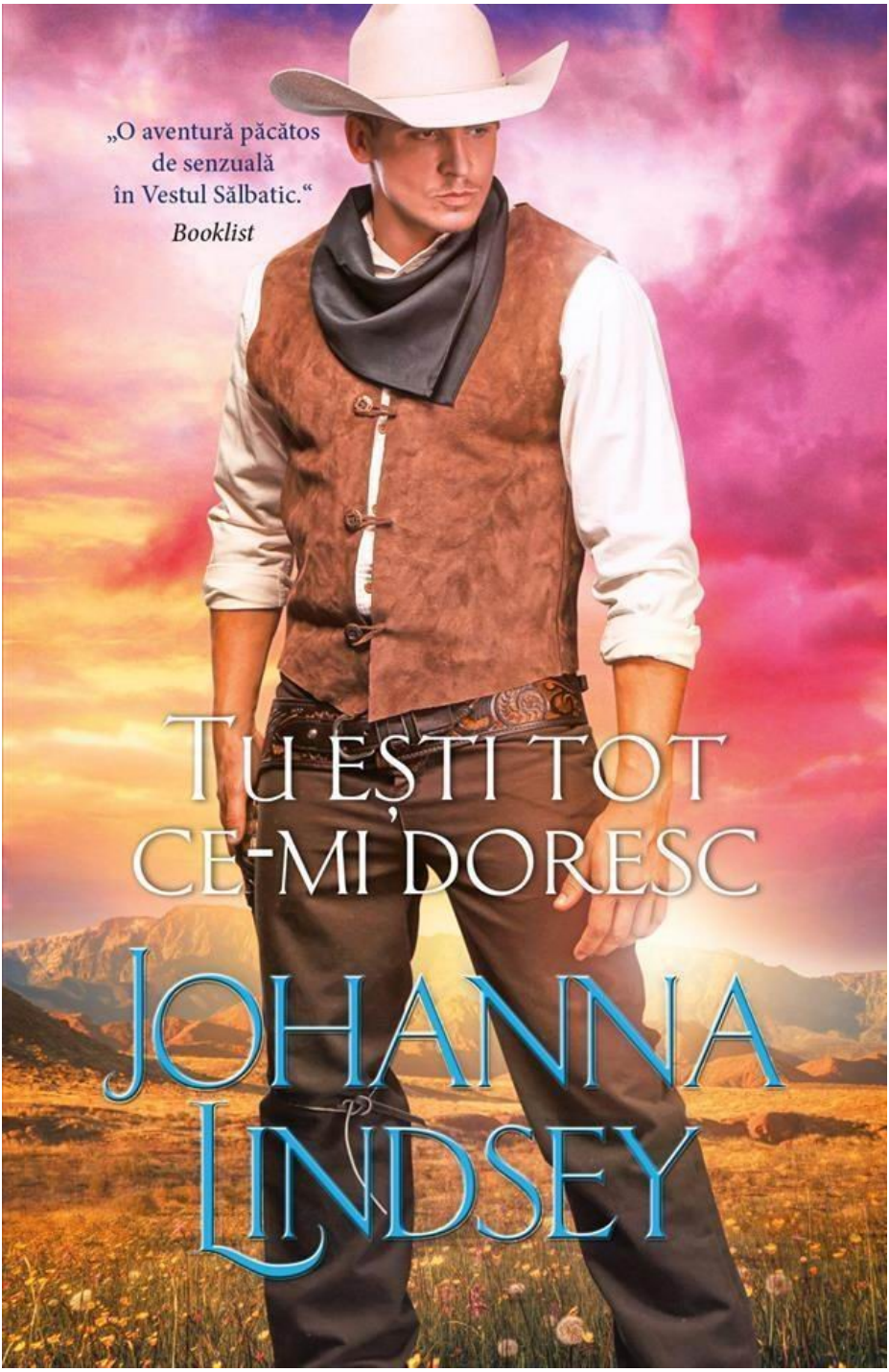
„O aventură păcătos
de senzuală
în Vestul Sălbatic.“
Booklist
TU EȘTI TOT
CE-MI DORESC
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
TU EŞTI TOT CE-MI DORESC

All I Need Is You by Johanna Lindsey

Copyright © *1997* by Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Raluca Conţiu
LITERA
2018

Pentru A.J.

Mândria tatălui său, bucuria mamei sale şi încântarea bunicilor săi. Bun venit în familie, copile!

Capitolul 1

Texas, 1892

— Nu-mi pasă că ferma este şi a ta, nu o vei conduce!

— Asta nu-i corect, şi o ştii foarte bine! Dacă Tyler ar fi aici, l-ai lăsa să se ocupe de fermă.

— Tyler este un bărbat matur acum. Tu n-ai decât şaptesprezece ani, Casey.

— Nu cred că ai spus asta. El e matur fiind doar cu un an mai mare decât mine, în timp ce femeile de vârsta mea sunt deja căsătorite şi au trei copii? Dar acesta nu este un semn suficient de maturitate pentru tine? Sau este din cauză că sunt femeie? Dacă spui asta, jur că nu-ţi mai vorbesc niciodată!

— Asta este o perspectivă tentantă deocamdată.

Niciunul din ei nu vorbea serios, dar nu se putea spune asta doar privindu-i. Courtney Straton îşi privi soţul şi singura fiică aruncându-şi priviri furioase şi oftă lung şi sonor, sperând să le atragă atenţia. Strategia ei nu funcţionă însă. Cearta escaladase de la cuvintele pline de furie la strigăte, iar atunci când Chandos şi Casey se certau, subtilitatea nu funcţiona. Se îndoia chiar că cei doi ştiau măcar că era şi ea acolo.

Discuţia asta era una veche. Nu fusese însă niciodată atât de încinsă până atunci. De când Fletcher Straton murise, cu un an în urmă, soarta finală a fermei Bar M fusese pusă în discuţie. Ferma i-ar fi revenit lui Chandos, însă Fletcher, cunoscându-şi fiul, trecuse un codicil în testament conform căruia, în cazul refuzului lui Chandos de a prelua ferma, aceasta ar fi revenit, în părţi egale, celor trei nepoţi ai lui. Ceea ce se şi întâmplase, de altfel.

Chandos nu avea nevoie de fermă. Se descurcase bine în viaţă. Fusese motivat să-i dovedească tatălui său că se putea ridica la nivelul aşteptărilor acestuia şi se descurcase suficient de bine. Poate că nu era proprietarul aceluiaşi număr de acri de teren, însă avea la fel de multe

vite, iar casa lui era aproape de două ori mai mare decât a lui Fletcher, ceea ce o transforma aproape într-un conac.

Combinate, fermele Bar M şi K.C. formau una dintre cele mai mari întinderi comerciale din Texas. Deoarece erau proprietatea tatălui şi a fiului, cei mai mulţi oameni le considerau combinate. Doar tatăl şi fiul nu credeau la fel, iar acum era vorba doar de Chandos, care insista în continuare să le păstreze separate.

Însă acest lucru nu însemna că avea de gând să-i permită fiicei lui să se ocupe de fermă. Avea un temperament aprins, iar Casey nu făcea lucrurile mai uşoare încăpăţânându-se pe marginea acestui subiect, indiferent de cât de serioasă era.

Ei doi semănau foarte bine. Spre deosebire de fraţii ei cei blonzi, Tyler de optsprezece ani şi Dillon de numai paisprezece, Casey semăna cu Chandos atât în privinţa temperamentului, cât şi a înfăţişării. Moştenise părul lui, negru ca smoala. Luase de la el înălţimea, ceea ce o făcea, la cei 1,75 metri, aproape cea mai înaltă fată din ţinut.

Singurul lucru pe care Casey îl moştenise de la Courtney erau ochii ei remarcabili, care pe chipul ei străluceau blând, asemenea unor bijuterii de chihlimbar. După toate standardele din vest, unde fetele erau deja căsătorite la vârsta aceasta, Casey se vedea o femeie în toată puterea cuvântului, deşi înflorea cu întârziere. Era înaltă şi subţire ca tatăl ei, însă fără muşchii acestuia.

Cu toate acestea, ar fi fost o fată foarte drăguţă, dacă ar fi stat locului suficient de mult ca să observe cineva acest lucru. Problema lui Casey era că nu stătea niciodată liniştită. În picioare sau aşezată, se afla mereu în mişcare într-un fel sau altul, plimbându-se dintr-o parte în alta, gesticulând cu ajutorul mâinilor sau făcând paşi mari, bărbăteşti.

Însă dacă era prinsă într-un moment de linişte, se putea vedea cât de mari erau ochii ei, cât de perfectă îi era pielea sub stratul de bronz, cât de obraznic era sculptat nasul ei. Avea sprâncenele puţin prea groase şi bărbia puţin prea încăpăţânată – ca a tatălui ei –, însă trăsăturile

acestea nu ieşeau prea tare în evidenţă, pe lângă pomeţii ei bine cizelaţi. Lucrul care era deconcertant era abilitatea ei neobişnuită, moştenită tot de la Chandos, de a-şi ascunde emoţiile atunci când voia, atât de complet, încât nimeni nu ştia cu adevărat ce gândea sau ce simţea.

Acum însă nu-şi ascundea deloc emoţiile. Dar Casey moştenise o altă trăsătură de la Chandos – abilitatea de a plănui. Atunci când una dintre tactici nu funcţiona, recurgea de obicei la o alta.

Strigătul nu produsese rezultatele dorite, aşa că încercă un ton mai calm.

— Dar ferma are nevoie de cineva la conducere.

— Sawtooth se descurcă suficient de bine.

— Sawtooth are şaizeci şi şapte de ani. Era pensionat şi trăia liniştit pe mica lui moşie atunci când a murit bunicul. A fost de acord să preia conducerea doar până reuşeai să găseşti pe altcineva. Dar nu ai găsit pe nimeni dispus să îşi asume responsabilitatea fără a cere jumătate din profit, iar tu ai refuzat să conduci ferma.

— Am suficiente bătăi de cap aici. Nu am timp să mă împart…

— Dar eu am, şi *pot* să o fac. Ştii bine că pot. Deţin o treime din Bar M. Am toate drepturile…

— Încă nu ai nici măcar optsprezece ani, Casey…

— Ce are asta de-a face, aş vrea să ştiu? În plus, mai am doar câteva luni…

— Iar atunci ar trebui să te gândeşti la măritiş şi la întemeierea propriei familii. Nu poţi face asta dacă eşti împovărată de conducerea fermei Bar M.

— Măritiş! pufni fata. Vorbesc numai despre vreo doi ani, tată, doar până când Tyler îşi termină studiile. Ştiu tot despre ce înseamnă să conduci o fermă. Ai avut grijă de asta. M-ai învăţat tot ce ştiu despre viaţa de fermier, tot ce ştiu despre supravieţuirea în sălbăticie…

— Cea mai mare greşeală a mea, bodogăni Chandos.

— Nu, nu este adevărat, vorbi în cele din urmă Courtney. Ai vrut ca ea să fie în stare să se descurce în orice situaţie dacă nu ai fi fost tu prin preajmă.

— Exact, spuse Chandos, *dacă* nu aş fi fost prin preajmă.

— Vreau să fac asta, iar tu nu ai niciun motiv bun pentru a-mi refuza cererea.

— Înseamnă că nu m-ai ascultat, fetiţo, spuse Chandos încruntându-se. Eşti prea tânără, eşti o femeie de care cei aproximativ patruzeci de angajaţi ai fermei Bar M nu vor asculta şi ai ajuns la acel moment în viaţă când ar trebui să-ţi cauţi un soţ. Nu-l vei găsi dacă-ţi vei ţine nasul ascuns în registrele fermei şi nici întorcându-te transpirată şi murdară în fiecare zi de pe păşune.

Casey era deja roşie ca racul, în cea mai mare parte din cauza furiei, deşi era greu de spus.

— Din nou căsătoria! izbucni ea. În ultimii doi ani nu am întâlnit pe aici niciun bărbat care să merite atenţia mea. Sau vrei să mă căsătoresc cu oricine? Dacă asta este situaţia, pot să mă gândesc la o duzină de bărbaţi care ar fi potriviţi. Voi târî unul încoace mâine dacă numai aşa...

— Nu fi impertinentă!

— Sunt cât se poate de serioasă, insistă Casey. Mi-ai lăsa soţul să conducă Bar M, nu-i aşa? Ai găsi acest lucru perfect acceptabil. Ei bine, voi găsi un candidat nu mai târziu de...

— Nu vei face aşa ceva. *Nu* te vei căsători cu oricine doar pentru a pune mâna pe registrele alea...

— Am pus mâna pe registrele alea cu multe luni în urmă, tati. Sawtooth este pe jumătate orb, dacă nu ţi-ai dat seama. Încercarea de a descurca registrele îi dă dureri de cap care îl îmbolnăvesc.

Chandos era acum roşu ca racul, iar în cazul lui nu încăpea nicio îndoială că era din cauza furiei.

— De ce nu mi s-a spus asta?

— Poate pentru că de fiecare dată când Sawtooth călăreşte încoace să te vadă, eşti pe undeva pe păşune. Şi poate pentru că nu vrei să pui piciorul în Bar M pentru a afla de ce a venit încoace. Şi poate pentru că nu-ţi pasă suficient de mult de Bar M. Ai vrea mai degrabă să o vezi ruinată, acum că bunicul nu mai este, doar pentru a-i face

în ciudă.

— Casey! strigă Courtney pe un ton consternat.

Însă Casey se albise deja la faţă. Ştia că mersese prea departe. Înainte ca tatăl ei să explodeze, ieşi alergând din cameră.

Courtney începu să-l asigure pe Chandos că fiica lor se lăsase doar condusă de emoţii, că nu credea cu adevărat ce spusese; însă el ieşi mărşăluind chiar în urma lui Casey, cu buzele strânse. Nu o urmări, însă. Se îndreptă în schimb spre spatele casei, pe unde se ajungea mai repede la grajd, în timp ce ea alerga prin faţă.

Ceea *ce* nu fu deloc o alegere inspirată. Chandos nu ar fi trebuit să lase cearta să se termine astfel, cu Casey învinovăţindu-se, însă la fel de hotărâtă să-l determine pe tatăl ei să se răzgândească. Ar fi trebuit să-i explice mai amănunţit motivele sale. Ar fi trebuit să-i arate lui Casey că nu dorea să o vadă rănită atunci când ar fi eşuat, lucru de care era sigur.

Poate că angajaţii de la Bar M ar fi acceptat-o pentru un timp, deoarece o ştiau drept nepoata lui Fletcher, însă inevitabil ar fi apărut angajaţi noi, iar cei care nu o cunoşteau pe ea şi nici nu-l cunoscuseră pe Fletcher aveau să stârnească disensiuni cât de curând. Lucrurile ar fi stat poate diferit dacă ar fi fost o femeie mai în vârstă, o văduvă de exemplu, însă nu era. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi refuzat să urmeze ordinele unei femei, cu atât mai mult ale uneia pe care o considerau o copilă.

Însă Chandos nu pomenise nimic din toate acestea, cel puţin nu suficient de clar. Courtney trebuia să stea de vorbă cu ea, deşi avea să o lase să se liniştească o zi sau două. Casey era imprevizibilă atunci când îi erau stârnite emoţiile.

Capitolul 2

Atunci când Casey ieşise în trombă din cameră, nu se

îndreptase spre scări. Pridvorul era mai aproape, iar în acest moment al dimineţii era de obicei gol şi liniştit. Astăzi lucrurile nu fură diferite.

Era un pridvor mare, lat de doar trei metri, însă lung de aproape douăzeci şi cinci, întinzându-se pe toată lungimea casei. Era plin de mici mese albe cu scaune, două leagăne de câte două locuri pe care le construise tatăl ei, şi de o mulţime de plante înmulţite de mama ei, care ascundeau numeroasele scuipători de care se foloseau ajutoarele de la fermă. Se apropie de balustradă şi o strânse până când încheieturile i se albiră. Nu vedea în faţa ochilor decât pământul familiei Straton, fie că era al tatălui sau al bunicului ei, câmpuri largi punctate din loc în loc de câte un deal sau de un grup singuratic de copaci în jurul unei fântâni, alături de cactuşii şi fauna tipică Texasului. Latura nordică era mărginită de o pădure, dar nu se putea vedea din casă. Cele două proprietăţi erau separate de un pârâu. În partea de sud, împărţeau un lac cu apă dulce, în care mişunau bibanii. Era un teren bine reliefat, un teren frumos. Dar în această dimineaţă frumoasă de primăvară, Casey nu observă nimic din toate acestea.

Nu i-ar fi spus niciodată un asemenea lucru tatălui ei, însă acesta fusese *atât* de nerezonabil. Nu-i venea uşor să facă faţă şi vinovăţiei, şi furiei. Cu furia era obişnuită, deoarece crescuse cu doi fraţi care o tachinaseră mereu. Însă vinovăţia era o altă problemă, mai ales că o simţea în legătură cu un lucru care putea fi adevărat…

Ce altceva ar fi putut crede? Tatăl ei îi lăsase mereu impresia că nu-i păsa într-adevăr de ferma Bar M. Nu dorise niciodată să aibă de-a face cu nimic din ce-i aparţinuse lui Fletcher Straton. Toată lumea ştia asta. Dar Casey îşi iubise bunicul. Nu înţelesese niciodată de ce el şi Chandos nu putuseră îngropa securea războiului, renunţând la vrajba ce durase atâţia ani. Fletcher făcuse toate eforturile, însă Chandos rămăsese neînduplecat.

Ştia povestea, desigur – despre cum Meara, soţia lui Fletcher, îl părăsise pe acesta, din cauza presupusei lui infidelităţi. Îşi luase fiul cu ea, şi deşi Fletcher îi căutase

peste tot, intenţionând să-i aducă din nou acasă, aceştia dispăruseră complet.

Nu reuşise să afle cum se ascunseseră atât de bine de el decât după mulţi ani, când Chandos apăruse la uşa fermei Bar M. Avusese noroc că nu fusese împuşcat pe loc atunci când apăruse călare, cu părul lung şi negru împletit, purtând pantaloni din piele de căprioară şi cam atât. Arătase ca un indian adevărat, cu excepţia ochilor albaştri, ochi moşteniţi de la Meara, trăsătura după care îl recunoscuse tatăl său.

Fletcher aflase cum Meara îl părăsise furioasă, fără a-şi lua măsurile necesare de precauţie înainte de a fugi. Ea şi fiul ei fuseseră capturaţi de indienii kiowas şi vânduţi apoi unui comanş. Fuseseră norocoşi, totuşi. Tânărul războinic o luase pe Meara de soţie şi-l adoptase pe Chandos. Câţiva ani mai târziu, un alt copil se născuse în urma acelei uniuni, sora vitregă a lui Chandos, Aripă Albă, pe care acesta o adorase.

Chandos fusese un copil în momentul răpirii, şi abia după zece ani, când împlinise optsprezece ani şi era gata să-şi ia locul de adult în cadrul tribului, îl trimisese Meara la tatăl său. Voia ca el să experimenteze traiul în lumea oamenilor albi înainte de a alege stilul de viaţă comanş.

Acest lucru fusese o greşeală. Chandos plecase, deoarece ar fi făcut orice i-ar fi cerut mama sa, însă decizia lui era deja luată. Fusese crescut de comanşi. Din punctul lui de vedere, era şi el un comanş.

Nu era însă împotriva ideii de a învăţa tot ce putea de la oamenii albi, aşa cum îi numea pe atunci. „Cunoaşte-ţi duşmanul” nu era doar crezul oamenilor albi. Problema era însă că Fletcher, încântat de întoarcerea fiului său, crezuse că acesta revenise pentru totdeauna şi nu înţelegea ostilitatea lui. Iar Fletcher, încăpăţânat, beligerant şi autoritar cum era pe atunci, nu reuşise decât să sporească ostilitatea aceasta, în loc să o diminueze.

Se certau constant, Fletcher încercând să-l transforme pe Chandos în fiul pe care şi-l dorise. Însă Chandos nu mai era un copil.

Ruptura se produsese atunci când Fletcher le poruncise oamenilor săi să-l încolţească pe Chandos şi să-i taie pletele. După cum povestea Fletcher, acest lucru dusese la un adevărat război, Chandos rănind trei dintre oameni şi părăsind ferma, la trei ani după sosirea lui acolo. Fletcher nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată.

Mai târziu, bătrânul află că Chandos se întorsese la tribul său doar pentru a-i găsi pe toţi masacraţi, ucişi de un grup de albi; mama şi sora lui fuseseră amândouă violate şi ucise, iar acest lucru se întâmplase tocmai în ziua întoarcerii sale. Timp de patru ani el şi puţinii supravieţuitori din cadrul tribului îi vânaseră pe ucigaşi, răzbunându-se pe ei la fel de brutal. În timpul acelei perioade o întâlnise Chandos pe Courtney Harte, mama lui Casey.

Se îndrăgostiseră unul de celălalt. În cele din urmă Chandos hotărâse să se stabilească pe proprietatea care aparţinea familiei lui Courtney, chiar lângă cea a tatălui lui; voia să concureze cu Fletcher şi să-i dovedească acestuia că putea fi la fel de bun fără ajutorul lui. Avea o adevărată avere în banca din Waco, bani pe care îi dăduse Fletcher cu mult timp în urmă, însă nu se atinsese de banii aceia şi nici nu avea de gând. Chandos crease totul doar prin propriile puteri.

Chandos şi Fletcher, tată şi fiu, nu făcură niciodată pace, cel puţin nu din câte ştiau ceilalţi. Şi, deşi Fletcher era mort, Chandos nu trecuse peste neînţelegerile lor. Cu toate acestea, la un moment dat, cele două ferme aveau să se unească prin intermediul copiilor lui Chandos, iar acestuia probabil că nu îi plăcea ideea, de aceea ar fi preferat mai degrabă ca ferma Bar M să dea faliment decât să o conducă corespunzător.

Însă Casey nu ar fi trebuit să spună acele lucruri cu glas tare. Putea să creadă orice, dar să o spună era o insultă dintre cele mai grave, iar ea nu-şi mai insultase niciodată tatăl.

Nu auzi paşii care se apropiară din spatele ei, dar fu întrebată:

— Ai de gând să plângi, domnişoară?

Fără să se întoarcă, ştiu cine i se alăturase şi fusese probabil suficient de aproape pentru a auzi întreaga ceartă cu tatăl ei. Devenise destul de apropiată de Sawtooth după moartea lui Fletcher, suficient de apropiată pentru ca el să-i poată pune întrebări şi să aştepte răspunsuri.

— La ce mi-ar servi lacrimile? replică ea pe un ton hotărât.

— La nimic, după părerea mea, decât să stânjenească un bărbat. Ce ai de gând să faci?

— Îi voi dovedi lui tata că nu am nevoie de un soţ ca să mă descurc, că pot munci într-o lume a bărbaţilor la fel de bine şi fără să-mi leg unul de şorţ.

— Nu că ai purta vreodată un şorţ. Bătrânul chicoti la această idee. Dar cum ai de gând să faci asta?

— Luându-mi o slujbă care nu este potrivită pentru o femeie, răspunse Casey.

— Nu există prea multe slujbe care sunt potrivite pentru femei, fără a le mai pune la socoteală pe cele care nu simt.

— Vreau să spun, una *cu adevărat* nepotrivită, poate chiar periculoasă, sau poate ceva atât de extenuant, încât o femeie nici nu s-ar gândi la aşa ceva. Nu a lucrat cumva fata familiei Oakley ca tăietoare de tauri pentru un timp, apoi ca iscoadă?

— Din câte am auzit, fata aia arăta ca un bărbat, şi se şi îmbrăca la fel ca unul. Dar ce vrei să spui? Sper că nu te gândeşti să faci ceva prostesc, nu?

— „Prostesc” este o problemă de perspectivă. Adevărul este că trebuie să fac ceva. Tati nu se va răzgândi ca prin minune. Este foarte încăpăţânat, şi ştim cu toţii de unde a moştenit asta, nu?

Urmă un fornăit zgomotos. Sawtooth fusese un prieten bun de-al lui Fletcher, la urma urmei. Însă chiar şi el recunoscu.

— Începe să nu-mi placă cum sună toate astea.

— Ei bine, foarte rău, mormăi ea. Nu ceream permisiunea. Dar nici nu mă aşteptam să fie nevoie să îmi

dovedesc meritul, când tati ştie foarte bine că sunt suficient de capabilă, aşa că e nevoie să mă gândesc puţin la ce voi face.

— Slavă Domnului! Acţiunile tale impulsive mă sperie de moarte, domnişorică.

Capitolul 3

În depărtare se vedea un foc de tabără – cel puţin aşa spera Damian Rutledge, deoarece un foc de tabără presupunea existenţa unor oameni, ceva ce nu văzuse în ultimele două zile. S-ar fi mulţumit şi cu nişte oameni mai puţin civilizaţi în acest moment, oricine l-ar fi putut îndrepta către cel mai apropiat oraş.

Era complet pierdut. Fusese asigurat că vestul era civilizat. Pentru el, civilizaţia echivala cu oamenii. Vecini. Clădiri. Nu kilometru după kilometru de nimic.

Ar fi trebuit să suspecteze că partea aceasta a ţării nu era asemănătoare cu ce era el obişnuit atunci când oraşele prin care trecea deveniseră tot mai mici şi mai mici. Dar se descurcase bine, călătorind pe calea ferată tot drumul din New York încoace, cel puţin până când ajunsese în Kansas. Acela fusese momentul în care începuse să dea de greutăţi.

La început fusese vorba despre calea ferată. „Katy”, aşa cum era numită cu mândrie calea ferată din Missouri, Kansas şi Texas, nu funcţiona în acea săptămână din cauza unui mic incident – jaful unui tren care dusese la avarierea a peste patruzeci de metri de şină şi a motorului locomotivei. I se spusese că putea lua diligenţa, şi descoperise că aşa putea ajunge să ia trenul din oraşul următor. Se aşteptase doar la un mic ocol. Ce nu i se spusese însă fusese faptul că diligenţa respectivă nu mai fusese folosită de peste cinci ani, din cauza căii ferate.

Majoritatea călătorilor preferaseră să aştepte reparaţiile, însă Damian fusese prea nerăbdător. Aceasta fusese principala lui greşeală. Atunci când îşi dăduse seama că era singurul pasager, ar fi trebuit să înţeleagă că asta era din cauza unui motiv foarte întemeiat.

Mai existau şi alte diligenţe care funcţionau în Kansas între oraşele prin care nu trecea calea ferată, şi toate suferiseră din cauza jafurilor în ultimul timp. Însă Damian nu află acest lucru decât atunci când se opriră să facă o pauză pentru adăparea cailor, iar birjarul devenise puţin mai vorbăreţ. Ceva mai târziu află acelaşi lucru, pe o cale nu tocmai uşoară…

Cel puţin atunci când auzise focurile de armă, ştiuse ce se petrecea. Birjarul nu oprise, totuşi. Încercase să depăşească bandiţii, o încercare prostească dată fiind condiţia în care se afla vechea diligenţă. Apoi birjarul ieşise de pe drum, din motive pe care Damian probabil nu avea să le afle. Călătorise aşa kilometru după kilometru, ca în ceaţă, printre împuşcături, până când diligenţa se oprise atât de brusc, încât Damian fusese aruncat de pe locul său şi se lovise de uşă, dând cu capul de mânerul de metal, ceea ce-l făcuse să-şi piardă cunoştinţa pentru următoarele câteva ore.

Fusese probabil trezit de ploaia care bătea în acoperişul diligenţei. Sosise noaptea. Pe când încerca să iasă din vehicul, care era pe jumătate răsturnat, descoperise că era complet singur în mijlocul pustietăţii.

Caii dispăruseră, furaţi sau eliberaţi, nu ştia cu certitudine. Birjarul lipsea şi el, probabil împuşcat şi căzut pe drum, sau luat de către bandiţi, ori poate că supravieţuise şi plecase după ajutor. Însă Damian nu avea să afle. Era acoperit de sânge din cauza rănii de la cap. Ploaia spălase o parte din sânge în timp ce el îşi aduna lucrurile care erau împrăştiate peste tot şi le îndesă în geanta sa de călătorie.

Îşi petrecuse restul acelei nopţi mizerabile în diligenţă, unde cel puţin era uscat. Din nefericire, era trecut de prânz când se trezi a doua zi, astfel încât soarele nu-i fu de niciun folos pentru a stabili direcţia în care trebuia să meargă, nu că ar fi ştiut unde dorea să se ducă. Chiar şi urmele roţilor diligenţei fuseseră spălate de ploaia din noaptea precedentă.

Ceasul îi fusese furat, la fel ca banii pe care-i avusese

în buzunar şi în geantă. Îi mai rămăseseră totuşi banii pe care-i avea cusuţi în căptuşeala hainei, o mică compensaţie pentru situaţia dificilă în care se afla. Descoperise un bidon cu apă legat de partea laterală a diligenţei, pe care îl luă cu el, şi o pătură veche şi prăfuită sub una dintre banchete, pe care o apreciase în mod deosebit la căderea serii, când încă nu reuşise să ajungă nicăieri.

Călătorise înspre sud, în direcţia următorului oraş la care dorise să ajungă, însă fusese doar o direcţie aproximativă, de vreme ce drumul pe care o luaseră cu diligenţa fusese unul şerpuit. Ar fi putut fi prea departe spre est sau spre vest, ar fi putut trece de oraş fără să fi ştiut măcar. Sperase să ajungă din nou la drumul principal, însă nu avusese noroc.

La sfârşitul acelei prime zile era deja destul de îngrijorat cu privire la mâncare. Nu avea nicio armă cu care să-şi facă rost de mâncare, în caz că ar fi găsit ceva potrivit. Trăise întreaga viaţă în oraş, aşa că nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut avea nevoie de o armă. Dăduse peste un mic izvor, unde reuşise să-şi spele sângele uscat din păr şi să se schimbe cu haine curate, deşi încă umede din cauza ploii. Măcar în noaptea aceea se culcase cu burta plină de apă, o consolare prea mică faţă de foamea care îl rodea.

Durerea constantă de cap, din cauza cucuiului primit în urma loviturii, îl însoţise întreaga zi, dar începuse să cedeze a doua zi. Însă băşicile care-i apăruseră pe mâini din cauza genţii pe care o cărase şi de la picioare din cauza mersului pe jos atât de mult timp erau atât de dureroase, încât abia mai conştientizase durerea de cap. Apoi rămăsese şi fără apă. Aşa că la sfârşitul celei de-a doua zile se simţise de-a dreptul mizerabil.

Avusese un noroc de-a dreptul chior să zărească focul de tabără tocmai când se pregătea să se înfăşoare din nou în pătura lui veche şi mucegăită. Era totuşi departe, atât de departe încât se gândise că putea fi o iluzie, de vreme ce îi luă atât de mult să ajungă acolo. Însă apoi focul deveni tot mai mare, nu mai era doar un punct în depărtare, arăta

evident a foc de tabără, şi în cele din urmă el simţi mirosul cafelei şi al cărnii care se rumenea, iar stomacul îi ghiorţăi anticipativ.

Aproape că ajunsese lângă foc, era la numai câţiva metri de acesta când simţi metalul rece presat pe gât şi auzi trăgaciul pistolului armându-se. Nu văzuse şi nu auzise nicio altă mişcare, însă sunetul făcut de armă îl împiedică să mai facă vreun pas.

— Nu ştii că nu trebuie să te apropii de tabăra cuiva fără să anunţi?

— Sunt rătăcit de două zile, replică Damian obosit. Şi nu, nu ştiam că trebuie să anunţ înainte de a cere ajutor.

Urmă o tăcere exasperantă. În cele din urmă Damian se gândi să adauge:

— Sunt neînarmat.

Se auzi un nou sunet atunci când trăgaciul fu dezarmat, iar pistolul pus din nou în toc.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu poţi fi prea precaut pe-aici.

Damian se întoarse cu faţa spre salvatorul său – cel puţin spera că găsise pe cineva care să-l îndrume spre civilizaţie. Însă fu uimit să vadă doar un băiat. Acesta nu era foarte înalt şi era destul de subţire, cu obraji fini şi cu o basma roşie legată la gât. Un băiat, probabil nu mai mare de cincisprezece sau şaisprezece ani, îmbrăcat cu pantaloni din denim şi încălţat cu mocasini înalţi până la genunchi, cu un poncho de lână maro cu negru peste cămaşa albastru-închis.

Tocul pistolului era ascuns undeva sub poncho. O pălărie cu boruri largi, de care Damian văzuse o mulţime după ce traversase graniţa statului Missouri, era aşezată peste părul negru nepieptănat, lung până la umeri, al băiatului. Ochii căprui-deschis ai acestuia îl cântăreau; dacă ar fi fost pe chipul unei fete, ar fi fost numiţi frumoşi. În cazul acestui băiat, erau doar neobişnuiţi.

Ponchoul şi mocasinii îl făcură pe Damian să întrebe:

— Am ajuns cumva într-o rezervaţie indiană?

— Nu sunt rezervaţii atât de departe – dar ce v-a făcut

să credeţi asta?

— Mă întrebam dacă nu cumva eşti indian.

Băiatul aproape că rânji; Damian nu era prea sigur.

— Arăt ca un indian?

— N-aş putea şti. Nu am văzut niciunul până acum, fu Damian forţat să recunoască.

— Nu, nu cred că ai văzut, ageamiule.

— Sunt atât de evidente băşicile mele?

Băiatul se holbă la el un moment, apoi izbucni în râs, un râs adânc, senzual, care era puţin deconcertant venind de la un băiat. Damian era sigur că acesta râdea pe seama lui, deşi nu ştia de ce. Însă probabil că arăta jalnic în situaţia sa.

Damian îşi distrusese pălăria în timpul accidentului, lucru care îl făcea să se simtă aproape dezbrăcat, iar alta nu mai adusese cu el în această călătorie. Deşi se îmbrăcase cu un costum curat în ziua anterioară, acum era acoperit de praf şi plin de scaieţi. Probabil că arăta la fel de rău pe cât se simţea. Însă nu-şi pierduse bunele maniere.

Ignorând ceea ce-l amuzase pe tânărul său companion, întinse mâna pentru a se prezenta cum se cuvenea.

— Damian Rutledge al III-lea, încântat să vă cunosc.

Băiatul se holbă la mâna întinsă, însă nu o luă, dând doar din cap înainte de a spune:

— Sunteţi trei? Dădu apoi din mână, hotărând în mod evident că pusese o întrebare prostească. Nu contează. Mâncarea e fierbinte şi sunteţi bine-venit să împărţim tabăra peste noapte. Rânjind, adăugă: Păreţi să aveţi nevoie de o masă bună.

Damian roşi, deoarece stomacul lui ghiorţăise neîncetat de când se apropiase suficient de mult pentru a simţi mirosul mâncării. Dar nu avea de gând să se simtă ofensat, nu acum că i se oferea mâncare. Deşi mai avea câteva întrebări pe care ar fi vrut să le pună, gândul la mâncare devenise prioritar, aşa că se îndreptă direct spre foc, fără să mai stea pe gândim.

De fapt acolo ardeau două focuri, unul mare care încă

ardea şi lumina întreaga zonă, şi unul mai mic, la care se gătea mâncarea, în pământ fusese săpată o groapă lângă care fuseseră aşezate patru pietre care susţineau un grătar de fier. Sub el fuseseră aşezate bucăţile mai mici de lemn din foc, care se transformaseră deja în tăciuni, astfel încât carnea să nu se ardă înainte de a fi gata. Un mic ibric cu cafea era aşezat pe un colţ al grătarului, un mic vas de tinichea, în care Damian descoperi că erau biscuiţi, era în celălalt colţ, iar o conservă de fasole era pusă şi ea la încălzit. Din punctul de vedere al lui Damian, era un adevărat festin.

— Ce fel de carne este asta? întrebă Damian atunci când primi farfuria.

— De găină sălbatică de prerie.

Nu erau păsări mari, dar erau două, iar una era pusă în farfuria lui, împreună cu trei biscuiţi şi jumătate din fasole. Începu să mănânce atât de repede, încât trecu un timp până să-şi dea seama că exista o singură farfurie, iar băiatul mânca direct de pe grătar.

— Îmi pare rău, începu el, însă fu întrerupt.

— Nu te prosti, farfuriile sunt un lux pe aici. În plus, avem un râu în care ne putem spăla după ce terminăm.

Spălat? Asta suna minunat.

— Presupun că nu ai nişte săpun?

— Nu unul care v-ar plăcea, fu replica obscură a băiatului. Puteţi folosi nisipul de pe fundul râului, aşa cum fac toţi cei de pe aici când vor să facă o baie. Va îndepărta orice urmă de murdărie.

„Cât de primitiv”, se gândi el, însă întreaga situaţie era la fel – camparea în pădure, cu doar strictul necesar la îndemână. Mâncarea era excelentă, totuşi, şi bine-venită. Damian îşi exprimă aprecierea.

— Mulţumesc că ai împărţit cu mine jumătate din mâncare. Nu cred că aş mai fi rezistat mult fără hrană.

Băiatul rânji din nou, atât de subtil, încât Damian nu reuşi să-şi dea seama dacă într-adevăr rânjise sau nu.

— Crezi că aş fi putut mânca singur toate astea? Ai mâncat micul meu dejun – dar nu-ţi cere scuze din nou.

Câştig timp dacă mănânc resturile cinei dimineaţa, mai degrabă decât să gătesc ceva proaspăt. Dar nu mă grăbesc atât de tare încât să nu pot pregăti ceva mâine-dimineaţă.

Damian abia aştepta, deşi nu ştia despre ce putea fi vorba. Dar acum cinaseră împreună, cum s-ar spune, iar burta sa era plină, aşa că era pregătit să-şi dea din nou frâu liber curiozităţii.

Începu prin a-i spune băiatului:

— Nu ţi-am reţinut numele.

Ochii aceia căprui-deschis, fermecători, îl priviră puţin înainte de a se întoarce la cafea.

— Poate pentru că nu l-am dezvăluit.

— Dacă ai prefera să nu o faci…

— Nu am niciunul, îi tăie băiatul vorba. Cel puţin nu unul pe care să-l ştiu.

Damian nu se aşteptase să audă aşa ceva.

— Dar trebuie să ţi se spună cumva.

Băiatul ridică din umeri.

— Lumea îmi spune Kid[1].

— Aha. Damian zâmbi. Era un nume frecvent întâlnit în dosarul despre vest care îi fusese înmânat, deşi fiecare dintre aceste nume avea un altul ataşat. Ca „Billy the Rid”?

Urmă un pufnet.

— Ca „sunt prea tânăr să fac ceea ce fac”.

— Adică?

Damian primi cana de cafea. Aproape că o vărsă când auzi răspunsul.

— Vânez nelegiuiţi.

— Eu… ah… nu te-aş fi luat drept un om al legii. Vreau să spun, nu arăţi exact ca…

— Ca ce?

— Ca un om al legii.

— O, ca un şerif, vrei să spui? Nu, cine m-ar alege, la vârsta mea?

Damian se gândise la acelaşi lucru, de aceea fusese atât de surprins.

— Atunci de ce vânezi nelegiuiţi? întrebă el politicos.

1 Copil

— Pentru recompense, desigur.

— Este productiv?

Damian se aşteptase să trebuiască să explice cuvântul, însă fu surprins din nou.

— Foarte.

Cel puţin băiatul era inteligent, se gândi Damian.

— Câţi ai prins de când ţi-ai început cariera?

— Cinci, până acum.

— Am văzut câteva afişe cu bandiţii căutaţi, menţionă Damian. De fapt dosarul care i se dăduse era plin de astfel de nume. Nu se specifică pe majoritatea posterelor că pot fi predaţi vii sau morţi?

— Dacă vrei să întrebi câţi asemenea ticăloşi am ucis, răspunsul este niciunul – cel puţin până acum. Am provocat în acest răstimp câteva răni, totuşi. Iar unul dintre cei cinci are o întâlnire cu spânzurătoarea, aşa că-şi va întâlni probabil creatorul înainte de sosirea noului an.

— Te iau în serios aceşti criminali înrăiţi? se aventură Damian să întrebe.

Zâmbetul subtil, care nu era tocmai un zâmbet, apăru din nou pe faţa băiatului.

— Rareori, admise acesta. Însă iau asta în serios.

Pistolul păru să se materializeze în mâna lui într-o secundă. Evident, pusese deja mâna pe el pe sub poncho, iar Damian pur şi simplu nu observase când îl scosese.

— Da, ei bine, pistoalele au un fel de-a atrage atenţia oricui, recunoscu Damian.

Doar atât putea accepta, totuşi. Băiatul era prea tânăr pentru a fi făcut toate lucrurile cu care se lăuda. Chiar dacă ar fi avut câţiva ani în plus, Damian tot ar fi avut dubii. Dar copiii aveau tendinţa de a se lăuda pentru a atrage aprobarea semenilor lor, lucru uşor de făcut atunci când dovezile nu existau sau nu erau cerute.

Cu toate acestea, Damian rămase cu ochii aţintiţi asupra pistolului până când băiatul îl puse din nou la loc. Returnarea ceştii de cafea avu drept efect băgarea pistolului în toc, pentru ca băiatul să-şi poată turna şi lui cafea.

— Locuieşti prin împrejurimi? întrebă Damian în continuare.

— Nu.

— Locuieşte *cineva* prin împrejurimi?

Accentul pus de Damian stârni chicotele băiatului, din nou cu o notă ciudată de senzualitate, care părea destul de nepotrivită venind de la un băiat. Dacă Damian nu ar fi ştiut mai bine, şi nu l-ar fi avut pe băiat în faţa ochilor, ar fi putut crede că în tabără se strecurase pe nevăzute o femeie. Însă băiatul avea acea frumuseţe care se potrivea mai degrabă unei femei, aşa că nu era de mirare că lui Damian îi treceau astfel de gânduri prin minte.

Damian alungă aceste gânduri atunci când gazda lui sublinie:

— Ei bine, te-ai cam rătăcit pe aici, domnule Rutledge.

— Serios? întrebă Damian sec; apoi, după un moment de gândire, adăugă: dar sper că ştii unde ne aflăm.

Băiatul aprobă scurt din cap.

— La o zi sau două de sudul oraşului Coffeyville, presupun.

Numele oraşului nu-i suna cunoscut. Tot ce ştia Damian era că nu într-acolo se îndrepta, aşa că probabil diligenţa îl dusese mai departe în sud decât crezuse el până când se accidentaseră, iar apoi el mersese pe jos şi mai departe în direcţia greşită, îndepărtându-se cu totul de destinaţia sa.

— Acesta este cel mai apropiat oraş?

— Nu ştiu. Nu sunt de prin părţile astea.

— Atunci ce faci aici?

— Am o treabă în Coffeyville, cel puţin aşa sper.

Băiatul nu oferi mai multe informaţii. Damian începu să suspecteze că nu-i plăcea să-i fie puse toate aceste întrebări, de aceea dădea răspunsuri atât de scurte. Pe de altă parte, lui Damian îi plăcea conversaţia, chiar dacă părea mai degrabă un interogatoriu, aşa că până avea să i se spună să-şi vadă de treabă…

— Aş vrea să cred că nu m-am învârtit în cerc. Suntem cel puţin în apropierea unui drum?

Băiatul scutură încet din cap.

— Evit drumurile cât pot de mult. Dai de mai puţini oameni aşa, iar mie îmi place să călătoresc singur.

Afirmaţia era suficient de directă pentru a aduce roşeaţa în obrajii lui Damian.

— Îmi pare rău că am dat buzna aşa, dar sunt cu adevărat pierdut.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă Kid. Ţi-a fugit calul?

Tonul său, dacă nu chiar întrebarea, indica faptul că băiatul îl considera pe Damian prea incompetent pentru a călări sau a păstra un cal. Fu aşadar de înţeles că vocea lui Damian fu puţin aspră când răspunse:

— Nu, călătoream cu diligenţa. Dar înainte să întrebi dacă nu cumva am căzut din ea şi am fost lăsat în urmă…

— Stai puţin, domnule, îl întrerupse Kid. Nu ai de ce să te superi din cauza unei simple întrebări, mai ales când dumneata ai pus atât de multe. Ai venit în tabăra mea pe jos, nu călare. A fost o presupunere logică să cred că animalul tău a fost rănit sau te-a trântit şi a fugit. Oamenii care iau trăsura nu ajung de obicei să meargă pe jos.

Damian oftă. Kid avea dreptate, era o deducţie logică. Iar durerea lui de cap revenise. Nu avea de gând să-şi mai ceară o dată scuze, totuşi, nu atunci când propriile presupuneri erau probabil la fel de corecte.

— Diligenţa în care eram a fost atacată, spuse el. Birjarul a încercat să scape cu fuga, dar a sfârşit răsturnând diligenţa. Eu am fost lăsat inconştient din cauza unei lovituri. Când m-am trezit în acea noapte, birjarul dispăruse, caii dispăruseră, iar buzunarele şi bagajele mele fuseseră golite.

Băiatul îşi ciuli urechile.

— Jefuitori de diligenţe în zona asta? Când s-a întâmplat?

— Alaltăieri.

Urmă un oftat de dezamăgire.

— Probabil au plecat deja.

Damian se încruntă.

— Aşa îmi închipui. Ai prefera să nu fi plecat?

— Wells Fargo plăteşte bine pentru prinderea hoţilor de trăsuri, în plus e mult mai bine să dau peste bandiţi decât să trebuiască să-i urmăresc atunci când nu vor să fie găsiţi.

Damian fu de acord cu companionul său.

— Da, presupun că asta îţi face munca mai uşoară.

— Nu mai uşoară, doar mai rapidă. De fapt consider astfel de întâlniri neaşteptate un bonus neaşteptat, dar bine-venit. Acum e rândul dumitale, domnule Rutledge. Ce te aduce în vest?

— Ce te face să presupui că sunt din est?

Pe faţa băiatului apăru un rânjet evident în timp ce ochii aceia căprui – care căpătaseră culoarea chihlimbarului în lumina focului – îl măsurară pe Damian de sus până jos.

— Am făcut o presupunere.

Damian se încruntă. Kid chicoti, apoi spuse pe un ton degajat:

— Eşti într-unul din acele tururi ale ţării pe care voi, esticii, păreţi să le apreciaţi atât de mult?

Damian fu suficient de iritat încât să răspundă:

— Nu, sunt în drum spre Texas să ucid pe cineva.

Capitolul 4

„Sunt în drum spre Texas să ucid pe cineva”.

Odată ce spusese acest lucru, amintirile îi reveniră cu claritate; lumea lui Damian se destrămase într-o noapte de primăvară, cu aproape şase luni în urmă. Totul mersese perfect în ziua aceea; florile de la seră îi fuseseră livrate lui Winnifred chiar înainte ca Damian să sosească după ea, iar inelul de logodnă pe care îl proiectase el însuşi fusese gata în acea dimineaţă. Chiar ajunseseră la timp la restaurant, în ciuda traficului intens din New York. Cina fusese superbă. Perfectă. Avusese de gând să-i pună marea întrebare de îndată ce o ducea pe Winnifred acasă.

Tatăl ei fusese deja de acord cu căsătoria. Tatăl lui fusese încântat. Formau un cuplu perfect, el moştenitorul companiei Rutledge Imports, ea moştenitoarea companiei C.W. & L. Nu avea să fie doar o căsătorie, ci o unire a celor două cele mai mari companii de import din oraş.

Apoi sergentul Johnson de la Secţia 1 de Poliţie apăruse la masa lor în timp ce luau desertul. Ofiţerul posomorât ceruse să schimbe două vorbe confidenţiale cu Damian. Ieşiseră în hol. Pe când terminaseră de vorbit, Damian era în stare de şoc.

Nu era sigur dacă-l rugase pe ofiţer să se asigure că Winnifred ajungea în siguranţă acasă. Se grăbise înspre birourile companiei Rutledge Imports. Luminile erau toate aprinse.

Biroul se închidea de obicei la ora cinci după-masa, însă din când în când unul sau altul dintre angajaţi, inclusiv tatăl lui Damian, rămâneau până mai târziu pentru a-şi termina treaba… deşi rareori stăteau atât de târziu. Chiar şi echipa care făcea curăţenie termina de obicei până la ora aceea. Însă singurele persoane care lucrau acolo atunci când Damian ajunse la birou erau membrii departamentului de poliţie din New York.

Cadavrul atârna încă de catargul steagului în biroul mare, cu tavanul înalt. Înăuntru erau două catarge împodobite, de o parte şi de cealaltă a uşii. În fiecare an, în luna iulie, de fiecare era prins un steag american. În restul anului, stâlpii susţineau un amestec de plante agăţătoare. Plantele de pe unul dintre stâlpi fuseseră aruncate pe jos, lăsând urme de pământ şi frunze rupte pe covorul crem, iar în locul lor atârna acum trupul.

Dacă pereţii nu ar fi fost construiţi din cărămidă, un corp de mărimea aceea nu ar fi putut atârna acolo, plutind la vreo cincisprezece centimetri de podea. Însă stâlpii erau făcuţi din oţel şi consolidaţi în zidul de cărămidă, pentru a nu se îndoi. De unul din ei atârnau acum aproape o sută de kilograme, şi nu se îndoise deloc.

Atât de aproape de podea, şi totuşi atât de departe. Poate că pantofii ar fi ajutat, ar fi permis trupului să se

sprijine pe vârfuri, cel puţin pentru un timp, însă picioarele erau desculţe. Braţele nu erau însă legate. Braţele acelea puternice s-ar fi putut prinde de stâlp pentru a uşura presiunea pusă de sfoara din jurul gâtului. Scaunul de sub stâlp era şi el la locul său; nu fusese lovit, era încă la o distanţă la care ar fi putut fi ajuns.

— Daţi-l jos!

Nimeni nu-l auzise pe Damian. Trei bărbaţi încercaseră să-l oprească să intre în birou, până când auziseră cine era. Bărbaţii din birou erau prea ocupaţi căutând printre posibilele dovezi pentru a da atenţie unei voci înecate. Damian trebuise să strige pentru a se face auzit.

— Daţi-l jos!

Asta îi atrăsese atenţia lor, iar unul dintre ofiţerii în uniformă întrebase pe un ton indignat:

— Cine naiba eşti?

Damian încă nu-şi luase ochii de la cadavru.

— Sunt fiul lui.

Auzise câteva cuvinte de compătimire în timp ce poliţiştii îl dădeau jos pe Damian Rutledge al II-lea, cuvinte lipsite de sens şi rost, care abia trecuseră de bariera ridicată din cauza şocului pe care îl resimţise. Tatăl său era mort, singura persoană de pe faţa pământului pe care o iubise vreodată cu adevărat. Nu mai avea nicio altă rudă.

Mama lui divorţase de tatăl său când Damian era doar un copil, şi plecase să se căsătorească cu iubitul ei. Damian nu o mai văzuse niciodată, şi nici nu-şi dorise acest lucru. În inima lui, ea murise, însă tatăl său…

Nici Winnifred nu conta. Plănuise să se căsătorească cu ea, dar nu o iubea. Sperase că aveau să se înţeleagă perfect unul pe celălalt. La urma urmei, nu-i putea găsi niciun defect. Era frumoasă, rafinată şi avea să fie o mamă perfectă pentru copiii lor. Dar adevărul era că era aproape o străină. Însă tatăl său…

— …este evident o sinucidere, auzi el, apoi: A lăsat chiar un bilet. Iar „biletul” îi fusese împins lui Damian în faţă.

Când fusese în stare să se concentreze asupra cuvintelor, citise:

Am încercat să trec peste asta, Damian, dar nu am putut. Iartă-mă!

Smulsese biletul din mâna poliţistului şi-l citise din nou… şi din nou. Semăna cu scrisul tatălui său, deşi literele erau puţin tremurate. Biletul arăta ca şi cum ar fi fost îndesat undeva – într-un buzunar, sau într-un pumn.

— Unde aţi găsit ăsta? întrebase el.

— Pe birou – în mijlocul acestuia, de fapt. Greu de ratat.

— Pe birou sunt foi curate, arătase Damian. De ce este biletul aşa mototolit dacă a fost scris chiar înainte…

Fusese incapabil să-şi termine propoziţia. Poliţistul ridicase doar din umeri.

Însă un altul sugerase:

— Poate că a avut biletul asupra lui timp de câteva zile, timp în care s-a hotărât să-şi ia viaţa.

— Şi a adus cu el sfoara? Sfoara asta nu este de aici, din birou.

— Atunci este evident că a adus-o cu el, fusese replica. Uitaţi, domnule Rutledge, ştiu că nu este uşor de acceptat când cineva îşi ia viaţa, dar aceste lucruri se întâmplă. Ştiţi peste ce nu a putut trece, aşa cum scrie în bilet?

— Nu. Tatăl meu nu avea *niciun motiv* pentru a se sinucide, insistase Damian.

— Ei bine… se pare că el a simţit altceva.

Ochii lui Damian se făcură gri, ca zăpada umbrită.

— Veţi accepta pur şi simplu acest lucru? întrebă el. Nu luaţi deloc în considerare varianta că ar fi putut fi ucis?

— Ucis? Poliţistul fusese condescendent. Sunt modalităţi mai uşoare şi mai eficiente de a te sinucide decât prin spânzurare. Ştiţi cât de mult durează să mori astfel? Nu este rapid decât dacă se rupe gâtul, iar al lui nu s-a rupt. Şi sunt moduri mai uşoare şi mai rapide de a ucide

pe cineva decât prin spânzurare.

— Cu excepţia situaţiei în care vrei să pară o sinucidere.

— Un glonţ în cap ar fi avut acelaşi efect în acest caz. Uitaţi, vedeţi vreo urmă de luptă aici? Nu există niciun semn că mâinile tatălui dumneavoastră ar fi fost legate, astfel încât el să nu se fi putut opune. De câţi oameni credeţi că ar fi fost nevoie pentru a spânzura un bărbat de aceste dimensiuni, dacă el s-ar fi opus? Unul sau doi nu s-ar fi descurcat. Trei sau mai mulţi? De ce? Pentru care motiv? Ţinea tatăl dumneavoastră bani aici? Lipseşte ceva de valoare, din câte puteţi vedea? Avea duşmani care îl urau suficient de tare pentru a-l ucide?

Răspunsul la toate aceste întrebări era nu, însă Damian nu se obosise să o spună. Poliţiştii ajunseseră la concluziile lor pe baza dovezilor aflate la îndemână. Nu-i putuse învinui pentru că se mulţumiseră cu explicaţia cea mai evidentă. De ce să fi săpat mai adânc doar pe baza spuselor lui, când îşi puteau încheia dosarul pentru acest incident şi să treacă la următorul? Ar fi fost o pierdere de timp, atât al lui, cât şi al lor, să încerce să-i convingă că fusese într-adevăr vorba de o crimă care merita investigaţii suplimentare.

Cu toate acestea, încercase. Petrecuse încă două ore încercând, până când legistul ajunsese acolo, şi poliţiştii găsiseră scuze pentru a pleca. Sigur, aveau să verifice, îl asiguraseră ei, însă el nu-i crezuse nici măcar pentru o secundă. O concesie făcută fiului îndurerat. În acel moment ar fi spus orice doar pentru a scăpa de acolo.

Se făcuse miezul nopţii înainte ca Damian să ajungă la casa pe care o împărţea cu tatăl său. Era un conac vechi, imens, prea mare pentru ei doi, de aceea Damian nu se mutase după ce devenise major. El şi tatăl lui locuiseră împreună fără a se stingheri unul pe celălalt, dar suficient de aproape unul de celălalt în caz că vreunul ar fi dorit companie.

Se uitase la casa lui în acea noapte şi i se păruse… goală. Niciodată nu mai avea să ia micul dejun împreună cu

tatăl său înainte de a pleca la birou. Niciodată nu avea să-l mai găsească în biroul său sau în bibliotecă, seara târziu, unde citeau şi discutau despre clasici. Niciodată nu mai aveau să discute despre afaceri în timpul cinei. Niciodată…

Râul de lacrimi pe care îl ţinuse zăgăzuit începuse să curgă şi nu-l mai putuse opri. Damian nu reuşise să ajungă în camera lui, dar niciunul dintre servitori nu mai era acolo atât de târziu pentru a fi martorul felului în care îşi pierduse stăpânirea de sine. Îşi turnase un pahar din coniacul pe care îl ţinea în biroul său pentru momentele în care îi venea greu să adoarmă, deşi se simţise prea sufocat pentru a-l putea bea.

Singurul gând din minte fusese acela că el avea să afle ce se întâmplase cu adevărat, deoarece nu intenţiona să accepte că tatăl lui îşi pusese capăt propriei vieţi. Nu exista nicio dovadă care să susţină contrariul, niciun semn de luptă, totuşi Damian ştia că tatăl lui fusese ucis. Îşi cunoştea tatăl prea bine; fuseseră prea apropiaţi.

Damian senior nu fusese un bărbat evaziv sau care recurgea la prefăcătorii. Nu minţea niciodată, deoarece se dăduse mereu de gol atunci când încercase. Aşa că, dacă ceva mersese atât de rău, dacă ceva îl adusese la disperare, Damian ar fi ştiut despre acel lucru.

Însă planificaseră o nuntă. Chiar discutaseră despre remodelarea aripii vestice a casei, pentru ca Damian şi soţia sa să aibă parte de intimitate. Iar tatăl lui abia aşteptase să aibă nepoţi pe care să-i răsfeţe.

Pe lângă toate acestea, Damian senior fusese cu adevărat mulţumit de viaţa sa. Nu avusese nicio dorinţă de a se recăsători. Fusese perfect mulţumit cu amantele pe care le avea. Fusese suficient de bogat, însă moştenise de asemenea o avere impresionantă. Iubea afacerea de care se ocupa, care fusese fondată de tatăl său, Damian întâiul, şi pe care o dezvoltase cu succes. Avusese toate motivele pentru a trăi.

Însă cineva simţise altfel.

Iartă-mă!

Nu, acelea nu fuseseră cuvintele tatălui său. Nu avea

niciun motiv pentru care să-şi ierte tatăl. Dar avea multe de răzbunat...

*

Damian dădu deoparte aceste amintiri. Detectivul pe care îl angajase îi găsise răspunsurile de care avea nevoie. Da, venise în Texas pentru a ucide un bărbat, bărbatul care-i omorâse tatăl. Acest lucru nu păru însă să-l surprindă pe băiatul care stătea lângă el.

Kid întrebă doar:

— Doar de plăcere, sau ai un motiv pentru a-l ucide pe bărbatul ăsta?

— Am un motiv foarte bun.

— Eşti şi tu un vânător de recompense?

— Nu. Este o problemă personală.

Damian i-ar fi explicat dacă ar fi fost întrebat, însă nu fu întrebat. Companionul său se mulţumi să dea doar din cap. Dacă era curios, nu o arăta sub nicio formă. Un băiat ciudat, cu siguranţă. Majoritatea băieţilor de vârsta lui erau plini de întrebări, însă el pusese doar câteva, şi acelea fără prea mare interes. Nu că ar fi contat.

— Cred că voi face baia aceea, apoi mă voi culca, spuse Damian ridicându-se.

Kid arătă cu degetul peste umăr.

— Acolo este malul. Şi eu mă culc, aşa că încearcă să nu faci prea mare zgomot la întoarcere.

Damian dădu din cap, îşi luă geanta şi se îndreptă în josul dealului. În spatele său, auzi:

— Şi ai grijă la şerpi!

Apoi urmă un chicotit care îl făcu să scrâşnească din dinţi. Băiat afurisit! Avea să fie blocat cu el încă o zi sau două.

Capitolul 5

Mirosul cafelei îl trezi pe Damian, însă el nu se mişcă din culcuşul său inconfortabil de pe pământul tare. Se simţea ca şi cum nu ar fi dormit mai mult de o oră sau două. Era posibil să fi fost aşa. Când deschise ochii puţin, văzu cerul acoperit de stele, deşi spre est, de unde avea să-şi facă apariţia soarele, culoarea acestuia era puţin mai deschisă. Însă seara trecută nu reuşise să adoarmă imediat, în ciuda epuizării. Aşa că nu era de mirare că nu se simţea odihnit în această dimineaţă.

Nu era prima dată când detaliile legate de moartea tatălui său şi ceea ce urmase îl ţinuseră treaz. Furia lui era mereu aproape de suprafaţă, un companion constant în aceste ultime şase luni. Trăise atât de des acele emoţii puternice, frustrarea, neîncrederea şi, în cele din urmă, hotărârea sa de a vedea dreptatea înfăptuită.

După experienţa avută cu poliţia, îşi angajase propriii săi detectivi, iar aceştia se dovediseră a fi rapizi şi eficienţi. Micuţa cafenea de peste drum de biroul companiei Rutledge fusese deschisă în acea noapte, însă avusese puţini clienţi. Singurul chelner care lucrase observase doi bărbaţi voinici părăsind clădirea Rutledge, şi îi observase doar pentru că păreau nelalocul lor acolo. Se întâmplase ca el să fie un artist amator, aşa că, pentru o mică sumă, desenase portretele lor din memorie.

Evident, chelnerul fusese suficient de talentat, deoarece schiţele pe care le făcuse fuseseră plimbate prin zonele mai rău famate ale oraşului şi duseseră în cele din urmă la unul dintre vinovaţi, care fusese convins să facă o mărturisire completă. Însă chiar înainte ca acest lucru să se întâmple, Henry Curruthers ajunsese să fie suspectat.

Damian nu voise să creadă că Henry fusese implicat. Fusese contabilul tatălui său timp de mai bine de zece ani. Era un bărbat modest, în jur de patruzeci de ani, care nu se căsătorise niciodată.

Locuia împreună cu o mătuşă bătrână, pe care o întreţinea, în partea de est a oraşului. Nu lipsise niciodată de la serviciu. Era mereu la birou sau la unul dintre depozitele companiei Rutledge, făcând inventare. Ca toţi

ceilalţi angajaţi, fusese prezent la înmormântare, păruse cu adevărat afectat de moartea lui Damian senior.

Însă unul dintre detectivi ceruse permisiunea de a examina registrele contabile ale companiei, iar acestea dezvăluiseră nişte discrepanţe semnificative. Atunci când Henry fusese chestionat, detectivul nu fusese mulţumit de răspunsurile acestuia.

Nu fusese vorba de nişte dovezi concludente, nici măcar atunci când Henry dispăruse fără urmă din oraş. Dar atunci se dovediseră schiţele folositoare.

Cei doi bărbaţi angajaţi de Henry nu-i cunoşteau numele, însă îl descriseseră perfect, de la ochelarii cu lentile groase până la părul şaten rar, aluniţa de pe obrazul stâng şi ochii săi albaştri ca de bufniţă. Era Henry Curruthers, fără nicio îndoială. El îi angajase pe cei doi bărbaţi, pentru doar cincizeci de dolari, să-i ucidă angajatorul înainte ca acesta să descopere că Henry furase din banii companiei.

Pentru cincizeci de dolari. Lui Damian încă nu-i venea să creadă că cineva pusese un preţ atât de mic pe viaţă. Unul din detectivi fusese acela care-i arătase că ceea ce pentru un om nu însemna aproape nimic pentru altul putea fi o bogăţie.

Henry fusese cel care insistase ca lucrurile să fie aranjate astfel încât să pară o sinucidere. El făcuse rost de biletul fals de adio. Probabil contase că durerea lui Damian avea să-l împiedice pe acesta să verifice registrele înainte ca discrepanţele să poată fi atât de bine ascunse încât să nu mai poată ieşi la iveală.

Henry Curruthers fusese ucigaşul, cei doi bărbaţi nu fuseseră decât marionetele sale. Ar fi scăpat cu faţa curată dacă Damian nu ar fi fost atât de hotărât să-şi găsească răspunsurile. Cu toate acestea, deocamdată scăpase totuşi. Dispăruse din oraş. Durase trei luni să i se dea de urmă în Fort Worth, însă şi de acolo dispăruse înainte de a putea fi prins.

Damian se săturase să aştepte, simţindu-se inutil în timp ce alţii făceau toată treaba. Nu putea suporta faptul că

Henry era acolo undeva, bucurându-se încă de libertate. Fusese văzut în Fort Worth, în Texas. Ca mulţi alţi fugari din faţa legii, se îndreptase către vest, profitând de vastitatea acelor ţinuturi în care i se putea pierde urma. Dar Damian avea să-l găsească. Nu ştia nimic despre ce presupunea urmărirea cuiva, dar avea să-l găsească. Purta asupra lui o insignă care avea să legifereze uciderea lui Henry.

Merita să ai prieteni cu influenţă, iar tatăl său avusese câţiva. Damian reuşise să tragă câteva sfori şi să obţină numirea de şerif federal, doar pentru a se răfui cu Curruthers. Dosarul care-i fusese înmânat odată cu insigna era destul de vast, cuprinzând o listă cu toţi criminalii din Texas şi din alte state vestice, precum şi pseudonimele lor. Numele lui Curruthers fusese adăugat acestei liste.

— Vreţi să veniţi să beţi nişte cafea sau aveţi de gând să staţi acolo pe burtă până răsare soarele?

Ochii lui Damian se deschiseră în grabă. Kid nu vorbea cu el, era sigur de asta; de fapt tocmai atunci auzi un chicotit în depărtare. Se ridică încet şi putu distinge cu greutate umbrele a doi bărbaţi care se ridicaseră şi îşi curăţau hainele de praf, la vreo şase-şapte metri distanţă.

Damian aruncă o privire înspre gazda sa, pândindu-i reacţia în faţa acestor vizitatori. Kid era complet îmbrăcat, cu aceleaşi haine din seara precedentă, care erau puţin mai şifonate din cauză că dormise cu ele. Pălăria îi atârna pe la jumătatea spatelui de şnurul din jurul gâtului, arătând că părul lui nu era numai dezordonat, ci şi murdar, de fapt arăta ca şi cum nu ar fi văzut un pieptene de luni întregi – dacă văzuse vreunul vreodată.

Era aplecat deasupra focului pe care îl aprinsese din nou, părând relaxat, deşi expresia lui era inscrutabilă. Era imposibil de spus dacă era precaut faţă de aceşti noi vizitatori, bucuros să aibă parte de compania lor sau indiferent. Damian rămase pe gânduri.

Cum naiba ştiuse că bărbaţii erau acolo, nu-şi putea imagina. Lumina focului ajungea abia până la vreo trei metri, perimetrul exterior al taberei era umbrit, iar soarele mai avea o jumătate bună de oră până la răsărit. Damian

trebui să se uite cu ochii pe jumătate închişi doar pentru a vedea umbrele străinilor, asta în timp ce erau în picioare, şi totuşi băiatul reuşise cumva să-i vadă cu ochii aceia aurii ca de pisică.

Trebui să se întrebe, de asemenea, de ce acei doi bărbaţi păruseră să se ascundă în timp ce supravegheau tabăra, mai ales după ce Kid subliniase faptul că trebuia să-ţi anunţi prezenţa înainte de a te apropia de o tabără. Se părea că Damian nu era singurul ignorant.

Cei doi bărbaţi se apropiau acum de foc. Pe măsură ce ajunseră mai aproape, el observă că bărbatul mai înalt zâmbea într-un mod prietenos. Celălalt îşi lovea încă de picioare pălăria mototolită, scuturând-o de praf. Cum putea cineva să se poarte într-un asemenea hal cu o pălărie…

Individul fără pălărie se opri brusc atunci când îl observă pe Damian. Ochii lui se rotunjiră, ca şi cum ar fi văzut o stafie, şi îi spuse prietenului său:

— Credeam că ai spus că-i mort. Nu mi se pare deloc mort.

Prietenul său scoase un geamăt sonor.

— Trebuie să fii cel mai mare gură-spartă cu care am avut nenorocul să mă întâlnesc, Billybob.

În timp ce vorbea, îşi scoase pistolul, aţintindu-l în direcţia lui Damian. Billybob bâjbâi puţin după arma sa, însă în cele din urmă reuşi şi el să o scoată şi ţinti spre Kid, care se ridica încet, cu braţele întinse pe lângă corp, ca pentru a le arăta că nu aveau de ce se teme din partea lui. Încă era lipsit de orice expresie. Fără teamă. Lucrul ăsta începea să-l agaseze pe Damian. Era evident că se întâlniseră cu bandiţii care jefuiseră diligenţa, totuşi Kid părea absolut nepăsător.

Billybob se plânse.

— Nu ai de ce să mă blestemi, Vince, când este vina ta că m-a surprins aşa cum a făcut-o. Data viitoare când spui că un individ e mort, asigură-te că e mort.

— Taci din gură, Billybob. Nu faci decât să te afunzi şi mai tare.

Billybob se uită efectiv în jos, la picioare. Prietenul său

îşi dădu ochii peste cap văzându-l, apoi îl lovi peste spate pentru a-i atrage atenţia unde trebuia să se uite – la tabără şi la cei doi ocupanţi ai acesteia. Zâmbetul îi reveni pe faţă când ochii i se opriră asupra lui Damian.

— Ei bine, spuse el pe un ton plăcut. Am putea trece foarte bine la afaceri, dacă Billybob s-a dat oricum de gol. Ştim deja că nu mai ai nimic de valoare asupra ta, domnule, dar cum rămâne cu tine, băiete?

Pentru un moment, Damian crezu că se cunoşteau deja, după cum i se adresase băiatului. Însă după aceea îşi dădu seama că se referise doar la vârsta acestuia. După cum spusese chiar el, era atât de tânăr încât oamenii îi spuneau în mod natural Kid, în lipsa unui alt nume.

— De valoare? spuse Kid, părând că reflectează asupra întrebării. Am cafea fierbinte şi un bol cu aluat de clătite gata pregătit, dacă asta vreţi să ştiţi.

Replica îl făcu pe Vince să chicotească.

— Adevărul este că asta mă interesează, de fapt, dar trebuie să ai ceva şi prin buzunare.

— Păi ar fi asta…

De data aceasta nu mai era vorba de nicio întrebare. Kid îşi scosese pistolul cu viteza luminii, când, cu nicio secundă în urmă, braţele lui fuseseră întinse pe lângă corp. Nu doar că-l scoase, ci şi trase cu el, deşi nu se ştia ce anume intenţionase. Dacă intenţionase să-l ucidă pe Vince, greşise cu mult ţinta. Dacă intenţionase însă doar să-l dezarmeze, ţintise perfect, deoarece glonţul lui lovise în arma lui Vince, aruncându-i-o din mână. În afară de mâna lovită, Vince părea să nu fie rănit.

Însă mâna care îl durea îl făcu să scoată un torent de înjurături. Prietenul lui se holba la Vince cu gura căscată şi cu ochii ieşiţi din orbite, fapt ce făcu ca lui Kid să-i fie uşor să se apropie de el şi să-i înfigă ţeava pistolului în coaste.

Billybob era un individ cam obtuz – din fericire. Dacă l-ar fi păzit pe Kid aşa cum ar fi trebuit, ar fi urmat probabil un schimb de focuri, iar Damian ar fi putut fi împuşcat cu uşurinţă în timpul acestuia, dat fiind faptul că stătea între ei.

Îşi corectă cu repeziciune poziţia, sărind în picioare de îndată ce îi scăzu uimirea. Încă nu-i venea să creadă cum reuşise Kid să-i ia lui Billybob pistolul din mâna moale şi să ridice celălalt pistol de jos. Îi dezarmase pe amândoi cu uşurinţă şi fără vărsare de sânge, iar chipul lui era în continuare inscrutabil. Arăta atât de detaşat faţă de întreaga afacere, încât părea că tocmai se întorsese din tufişuri după ce se uşurase, nu că tocmai dezarmase doi bandiţi.

Aruncă unul dintre pistoale înspre Damian; pe celălalt îl îndesă la centura lui. Arătă cu cel pe care îl ţinea încă în mână, în timp ce spunea:

— Aşezaţi-vă şi puneţi-vă mâinile la ceafă. Şi nu faceţi niciun fel de probleme. Ar fi mai uşor şi mai rapid să vă predau morţi decât vii. Nu mă deranjează calea mai grea, dar acum am prea multe bagaje, aşa că nu mă tentaţi să aleg calea uşoară.

Damian nu auzi totul, cel puţin nu partea despre bagajele în exces, de vreme ce Kid îşi coborâse vocea, cu politeţe, atunci când pomenise despre el. În plus, tocmai dezbătea dacă să ridice sau nu pistolul aruncat în direcţia sa, care-i aterizase la picioarele goale.

Nu era familiarizat cu pistoalele. De fapt, nu avusese niciodată ocazia de a ţine unul în mână până atunci. În New York nu erau necesare. Pe de altă parte, era familiarizat cu puştile, de pe vremea concursurilor de tras la ţintă din facultate, precum şi a expediţiilor de vânătoare pe care le făcuse cu tatăl său la ţară.

Se gândi că nu putea lăsa pur şi simplu pistolul pe jos, nu cu cei doi bărbaţi încă relativ liberi să facă efortul de a-l recupera, însă băiatul rezolvă această problemă imediat, când i se adresă peste umăr.

— Găseşte ceva în desaga dumitale, domnule Rutledge, cu care să-i putem lega pe aceştia doi. O cămaşă veche ar fi foarte potrivită, după ce sfâşii câteva bucăţi din ea.

Damian aproape pufni. Nu *avea* cămăşi vechi. Ideea însăşi… însă apoi îl auzi pe Kid adăugând:

— Oricum nu vei lua cu tine geanta aceea. Nu este loc pentru ea, căci avem doar un cal.

Fu bucuros atunci că nu pufnise. Damian nu se gândise la cum aveau să ajungă în oraş de aici, însă era evident că băiatul îşi dăduse deja seama de inconvenientul reprezentat de doi călători pe un singur cal, şi cât de puţin loc mai rămânea pentru orice altceva în plus.

După ce cotrobăi prin geantă, Damian se apropie cu o cămaşă într-o mână şi pistolul în cealaltă. Kid îl privi lung, până când Damian îşi dădu seama că el trebuia să se ocupe de sfâşierea cămăşii şi legarea prizonierilor. Era logic, îşi dădu el seama, de vreme ce văzuse deja ce putea face băiatul cu o armă, aşa că era mai puţin probabil ca prizonierii să încerce ceva atât timp cât el stătea de pază, în timp ce Damian nu se îndoia că ar fi fost la fel de neîndemânatic cu pistolul pe cât fusese Billybob.

Vince îşi regăsi vocea odată ce prietenul său fu legat, întrebând pe un ton beligerant:

— Unde crezi că ne duci, băiete?

— La şeriful din Coffeyville.

— Asta ar fi o pierdere de timp atât pentru tine, cât şi pentru noi, de vreme ce nu am făcut nimic greşit.

— Am un martor care probabil nu va fi de acord cu afirmaţia asta.

— N-ai nimic, băiete. Era inconştient.

— Mai am şi mărturisirea voastră.

— Ce mărturisire? spuse Vince, apoi se întoarse spre prietenul său, cu o privire ameninţătoare. Ai recunoscut tu ceva?

Billybob roşi, însă îi ţinu isonul.

— De ce aş face ceva atât de prostesc?

Kid ridică doar din umeri, însă apoi spuse:

— Nu contează, oricum. Şeriful nu va avea prea mare bătaie de cap să descâlcească totul şi să hotărască singur dacă aţi făcut ceva sau nu. Cu sau fără jefuitul diligenţei, sunt sigur că există postere cu voi doi pe undeva prin biroul lui, pe baza cărora îmi pot încasa recompensa, iar dacă nu… ei bine, voi considera că asta este fapta mea bună

pentru luna aceasta.

Dacă Damian ar fi fost atent, ar fi putut observa tresărirea lui Vince atunci când Kid menţionase posterele cu bandiţii căutaţi. Şi-ar fi putut da seama că Vince era cel mai periculos dintre cei doi şi ar fi putut începe să-l lege pe el prima dată, mai degrabă decât pe Billybob. Dar adevărul era că nu se mai aşteptase la necazuri din partea lor. Aşa că fu luat prin surprindere atunci când Vince se aruncă înspre picioarele lui Kid. Căzură amândoi, Kid drept pe spate, iar Vince se căţără pe trupul lui, încercând să ajungă la pistol. Înainte să înceapă să se lupte pentru armă, Damian îl săltă pe Vince şi tocmai era pe cale să-i dea un pumn când auziră amândoi sunetul cu care se arma un pistol. Îngheţară amândoi.

Vince fu primul care-şi regăsi vocea în timp ce îl privea furios pe Kid, care era deja înapoi în picioare şi ţintea direct înspre capul lui Vince.

— N-o să mă împuşti.

— Eşti sigur?

Asta fu tot ce spuse Kid. Expresia lui, sau mai degrabă lipsa oricărei expresii, îl făcu pe Vince să dea înapoi mârâind. Nu se putea spune ce gândea sau ce simţea băiatul, nu se putea şti dacă era un ucigaş cu sânge rece sau doar un tânăr speriat, care-şi ascundea frica incredibil de bine.

Pe de altă parte, Damian nu îşi putea ascunde furia. Dimineaţa adusese prea multe surprize pentru el, pentru a nu mai pomeni de ameninţarea asupra lui şi a tânărului său salvator. Era un bărbat puternic, iar pumnul lui făcu cunoştinţă cu nasul lui Vince. Acesta nici măcar nu văzuse pumnul care se îndrepta către faţa lui, şi-şi pierdu cunoştinţa încă înainte de a atinge pământul.

Damian se simţi cuprins imediat de remuşcări. Nu mai recursese la violenţă fizică de când avea cincisprezece ani. Asta fusese atunci când ajunsese la numărul de şapte nasuri rupte în rândul celorlalţi băieţi, iar tatăl său îi ţinuse o predică usturătoare despre dimensiunile lui şi avantajul necinstit pe care îl avea din această cauză asupra băieţilor

de aceeaşi vârstă, toţi mai mici decât el. Dimensiunile lui nu ajunseseră la medie odată cu maturitatea. La cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi, era mai înalt şi mai mare decât majoritatea bărbaţilor.

Kid îi uşură sentimentul de vinovăţie, spunând:

— Foarte bine ai făcut, domnule Rutledge. Acum, dacă te ocupi de ei în continuare, voi pregăti clătitele astea, să putem mânca şi să pornim la drum.

O spusese pe un ton foarte calm, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun în acea dimineaţă. Băiatul fie avea nervii de oţel, fie nu avea deloc nervi. Însă Damian dădu aprobator din cap şi făcu aşa cum i se sugerase.

Capitolul 6

Kid se aplecase din nou deasupra focului şi se concentra să toarne câte puţin aluat într-o tigaie, să întoarcă clătitele în aer şi apoi să le pună pe singura farfurie disponibilă, repetând apoi întregul proces. Cel puţin Damian presupunea că se concentra asupra gătitului.

Îşi pusese din nou pistolul în toc, dar era deja clar cu câtă repeziciune îl putea scoate din nou la nevoie. Iar ochii aceia, mai mult aurii decât căprui, cum crezuse Damian la început, păreau să poată vedea lucruri pe care ochii obişnuiţi nu le puteau vedea. Nu încăpea nicio îndoială că băiatul era o persoană remarcabilă. Damian începea să creadă că într-adevăr capturase cinci nelegiuiţi.

Damian profită de faptul că Vince era inconştient şi-i legă mâinile strâns la spate. Îl lăsă apoi pe o parte. Nasul individului sângera încă, iar poziţia aceasta permitea măcar sângelui să se scurgă. Billybob rămăsese tăcut, privindu-l pe Damian cu precauţie.

Cu bandiţii imobilizaţi, Damian luă o pauză pentru a-şi recupera haina pe care o dăduse jos şi o împăturise cu grijă în noaptea precedentă, ca şi pantofii. Când se pregătea să se încalţe, îşi dădu seama că băiatul nu era atent doar la

gătit.

— Ar trebui să-i scuturi puţin înainte să-ţi bagi picioarele în ei, strigă. Nu ştii niciodată cine i-a folosit drept culcuş pentru noapte.

Bineînţeles, Damian lăsă să-i scape pantofii din mână, ca şi cum ar fi ieşit şerpi din ei. Billybob începu să chicotească, ceea ce-i atrase o privire întunecată din partea lui Damian. Kid reuşi să-şi ascundă rânjetul înainte ca Damian să ajungă cu privirea la el, aşa că acesta nu văzu decât acelaşi chip lipsit de expresie. Nu se putu abţine să nu fie precaut atunci când îşi ridică din nou pantofii, îi apucă cu vârful degetelor şi-i scutură violent înainte de a-i aduce lângă foc, pentru a se mai uita în interiorul lor.

— Aş spune că îi poţi încălţa în siguranţă acum, zise Kid.

Damian îi aruncă o privire suspicioasă.

— Nu ţi-ai bătut joc de mine, nu?

— Mă tem că nu. Nu ştiu dacă prin părţile astea sunt scorpioni, dar în unele zone…

— Nu trebuie să elaborezi.

Damian se încruntă şi se ridică pentru a-şi aduce geanta şi o pereche curată de şosete. Nu plănuise să meargă prin tabără doar în şosete în acea dimineaţă. Însă nu plănuise nici să fie jefuit a doua oară.

Curând descoperi că ar fi trebuit să-şi păstreze şosetele murdare. Atunci când şi le dădu jos, o bună parte din băşicile pe care le avea la picioare se jupuiră, până la sânge. Fu un adevărat iad să-şi pună din nou pantofii în picioare.

În timp ce şchiopăta înapoi înspre foc, speră ca estimarea lui Kid în privinţa distanţei până la Coffeyville să fie greşită şi ca oraşul să fie numai la o zi distanţă. Putea trăi liniştit fără să mai vadă vreodată un foc de tabără în viaţa lui.

Ajungând la foc, primi farfuria plină de clătite şi un borcan cu miere, însoţite de remarca:

— Untul pe care îl aveam a râncezit ieri, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu mierea. Apetitul meu a cam

dispărut din cauză că a trebuit să răspund cu violenţă atât de devreme dimineaţa, aşa că termină-le tu, domnule Rutledge. Voi mânca mai târziu nişte păstramă, dacă voi simţi nevoia.

Damian aruncă o privire înspre Vince şi Billybob.

— Nu ne ospătăm şi ceilalţi oaspeţi?

— La naiba, nu! Dacă voiau micul dejun, trebuiau să-şi ţină pistoalele la locul lor.

Dezgustul din tonul şi expresia sa erau primul semn de emoţie arătat de către Kid în acea zi. Cel puţin simţea *ceva.* Doar că, după toate probabilităţile, nu-i plăcea să-şi arate sentimentele.

Se ridică atunci, ştergându-şi mâinile de pantaloni şi se apropie de Billybob.

— Aveţi cai ascunşi prin apropiere?

— Un pic mai sus, pe malul râului.

Dând scurt din cap, Kid se îndreptă într-acolo. Damian se întoarse să-i supravegheze pe bandiţi în timp ce-şi mânca micul dejun. Nu se gândea că Billybob ar încerca ceva cât timp Vince era încă inconştient, dar nu avea de gând să se lase din nou luat prin surprindere.

Se gândea la caii bandiţilor şi la posibilitatea de a-şi putea păstra geanta de călătorie datorită acestora, în loc să o lase în urmă, atunci când Kid se întoarse cu doi armăsari. Ambii erau cele mai amărâte creaturi pe care le văzuse Damian în întreaga sa viaţă. Unul şchiopăta, iar celălalt nu era nici el departe. Fu însă surprins să-l vadă pe băiat îndreptându-se direct spre Vince şi lovindu-l pe acesta cu piciorul în spate. Nu că ar fi durut cine ştie cât, dat fiind piciorul încălţat cu mocasin, totuşi…

— *Urăsc* oamenii care se poartă aşa cu animalele, spuse el, uitându-se furios la Billybob, care se trăgea în spate, în caz că ar mai fi urmat şi alte lovituri. Care este al tău?

— Niciunul, spuse Billybob, o minciună evidentă. Ambii sunt ai lui Vince.

— Ei bine, unul nu poate fi călărit, iar celălalt nu poate merge repede prea curând. I-am scos o piatră din copita

care începea să se infecteze. Uită-te la ei! Ambii sunt însângeraţi din cauza afurisiţilor voştri de pinteni.

Billybob se trase şi mai tare înapoi, însă Kid îşi terminase tirada şi se îndreptă către foc.

— Este timpul să plecăm, îi spuse el lui Damian. Vom fi norocoşi dacă facem azi o distanţă mai mare decât dacă ăştia doi ar fi pe jos. Vor trebui să împartă un cal. Celălalt va fi rănit mai rău dacă va trebui să suporte greutatea unuia înainte de a se vindeca. La naiba, oamenii proşti mă scot din sărite.

Acest lucru era destul de evident. Date fiind circumstanţele, Damian se hotărî să nu mai pomenească de geanta lui de călătorie. O putea oricum înlocui de îndată ce ajungeau din nou în civilizaţie. Găsirea unor haine de calitate era însă o altă problemă.

Ajută la ridicarea taberei pe cât putu mai bine, adică se ocupă de spălarea vaselor la râu. Când urcă din nou dealul, focul era complet stins, iar calul lui Kid înşeuat şi echipat cu coburii în care-şi ţinea echipamentul de călătorie.

Acum observă pentru prima dată armăsarul castaniu care fusese priponit la marginea taberei. Era un animal arătos, bine îngrijit şi părea doritor să se pună în mişcare. Se putea compara cu caii de rasă pe care Damian îi văzuse în ocaziile în care mersese la cursele de cai, şi fu puţin surprins că băiatul acesta costeliv deţinea un astfel de animal.

Băiatul tocmai încerca să-l ajute pe Billybob să urce în şa, dar după câte se părea, nu avea prea mult noroc.

— Îţi spun, nu pot s-o fac, nu cu mâinile legate la spate, spunea Billybob. Şi chiar dacă urc, voi cădea dacă nu am de ce să mă ţin.

— Foarte bine. Atunci te vei gândi toată ziua la cum să rămâi în şa, în loc să te gândeşti la felurile în care îmi poţi face necazuri. Aşa că fie urci, fie mergi pe jos, pe mine nu mă interesează ce variantă alegi.

Părea să fie o sarcină imposibilă, de aceea Damian se apropie prin spatele lui Billybob şi-l aruncă mai mult sau

mai puţin în şa. Omul lăsă să-i scape:

— Ce mama naibii?

Dar apoi începu să se concentreze să nu cadă de cealaltă parte a calului.

Kid rânji în direcţia lui Damian. Expresia lui părea să spună: „Văd că nu eşti cu totul inutil”.

Apoi aruncă o privire în direcţia lui Vince cel inconştient.

— Dacă mai este în viaţă, vrei să încerci să mai faci asta o dată?

Aluzia la tăria loviturii pe care i-o aplicase Damian lui Vince îl făcu pe Damian să roşească uşor. Dădu din cap şi reuşi să-l urce pe Vince în spatele prietenului său, după ce-i vărsă în cap jumătate din bidonul cu apă pentru a-l trezi suficient de mult ca să poată rămâne în şa. Dar acum, că sosise timpul ca şi el să încalece, îşi dori să fie cineva care să-l împingă şi pe el – deşi nu-şi imagina că exista cineva suficient de mare pentru a face asta.

Deoarece trăise întreaga sa viaţă într-un oraş mare, Damian nu mai avusese de-a face până atunci cu caii, având mereu la îndemână un valet sau un birjar care să se ocupe de cai. În acea zi avea să fie prima sa oară călare, şi până atunci nu-şi dăduse niciodată seama cât de mari erau aceste animale, mai ales armăsarul acesta roib energic.

Băiatul, care era deja călare şi aştepta, spuse în cele din urmă:

— Pune-ţi piciorul în scară, domnule Rutledge. Nu ai mai călărit până acum?

— Doar în trăsuri, nu pe animalele care le trag, admise Damian.

Auzi un oftat, urmat apoi de cuvintele:

— Ar fi trebuit să ştiu… uite, foloseşte-te de braţul meu să-ţi ţii echilibrul, dar împinge cu piciorul odată ce l-ai băgat în scară, şi dă-i drumul după ce ai urcat în şa.

Fu mai uşor de explicat decât de făcut, desigur, însă Damian reuşi după cea de-a doua încercare, fără să ajungă cu toţii pe jos. Poziţia lui în şa era însă una precară, şi-i păru dintr-odată rău pentru Vince, care stătea în spatele lui

Billybob cu mâinile legate la spate, fără să aibă cum să prevină o căzătură în cazul în care şi-ar fi pierdut echilibrul.

Cel puţin lui Damian Kid îi spuse:

— Poţi să te ţii de mine dacă trebuie. Nu vom galopa, aşa că nu ar trebui să ai probleme.

Porniră imediat după aceea, însă Vince începu să se plângă curând, nu doar despre faptul că era forţat să călărească cu mâinile legate. Era suficient de gălăgios şi extrem de explicit în alegerea înjurăturilor pe care le profera la adresa lui Damian, care-i rupsese nasul.

În cele din urmă, Kid îl făcu să se oprească atunci când strigă:

— Dacă vrei de mâncare diseară, taci din gură!

Damian zâmbi în sinea sa. Trebuia să admită că băiatul avea un stil demn de admirat în a nu accepta prostiile – cel puţin în anumite situaţii. De fapt, fu forţat să-şi revizuiască părerea iniţială despre Kid. În ciuda gramaticii sale imperfecte, acesta era în mod evident inteligent. Era, de asemenea, extrem de competent pentru vârsta sa, şi avea calităţi puternice, chiar dacă uşor autoritare, de conducător. Părea să fie un tânăr fascinant, chiar dacă puţin tulburător. Damian îşi dori să poată spune exact ce anume îl deranja la Kid, însă nu putea să-şi dea seama exact.

Luând în considerare uşurinţa cu care se ocupase de cei doi bandiţi şi intenţia sa de a-i da pe mâna justiţiei, era evident că nu se lăudase sau nu minţise în legătură cu profesia sa sau cu numărul de indivizi pe care-i adusese în faţa justiţiei. Era prea tânăr pentru a fi un vânător de recompense, însă Damian trebuia să recunoască că îndemânarea sa cu pistolul făcea ca această slujbă să i se potrivească perfect – deşi era una periculoasă.

Obiceiurile sale personale, pe de altă parte, puteau fi mult îmbunătăţite. Tocmai campase pe marginea unui râu care oferise condiţii pentru spălat, deşi unele precare, însă el nu le folosise. Iar dacă o făcuse înainte de apariţia lui Damian, cu siguranţă nu observase asta. Din cauza apropierii, Damian deveni repede conştient de mirosul care

emana dinspre băiat, unul deloc plăcut.

Atunci când se opriră puţin la vremea prânzului, astfel încât caii să se poată odihni, iar ei să-şi întindă picioarele, Damian scoase o batistă din geanta sa – fusese încântat atunci când observase că aceasta era legată de şaua calului care nu era călărit de nimeni. Însă batista, apăsată uşor peste nasul lui, astfel încât băiatul să nu fie ofensat dacă se întorcea în spate, nu era de prea mare ajutor.

În circumstanţe obişnuite Damian nu ar fi abordat niciodată un asemenea subiect delicat, însă după-masă, după ce simţise mirosul întreaga zi, nu se mai putu abţine.

— Trăieşti în hainele acestea? întrebă el direct.

— Cel puţin ţine creaturile la distanţă.

Damian nu ştia dacă băiatul glumea sau nu, aşa că nu se obosi să întrebe la ce creaturi se referea. Oftă, gândindu-se că trebuia să suporte situaţia până ajungeau în oraş, lucru care ridica o altă întrebare…

— Ajungem în acest Coffeyville până la lăsarea serii? Ce crezi? întrebă el plin de speranţă.

Kid nu se obosi să se întoarcă pentru a-i răspunde.

— Am fi putut ajunge dacă nu i-am fi avut pe ăştia doi care să ne încetinească, dar acum? Mă îndoiesc serios, domnule Rutledge.

Damian oftă din nou; apoi, doar pentru a continua conversaţia, spuse:

— Luând în considerare asocierea noastră, chiar dacă temporară, de ce nu-mi spui Damian? „Domnule Rutledge” nu se prea potriveşte, nu crezi? Iar ţie *trebuie* să ţi se fi spus şi altfel decât Kid în timpul scurtei tale vieţi.

— Ei bine, folosesc K.C. Atunci când trebuie să semnez ceva oficial, dacă la asta te referi.

— De la ce vin iniţialele acestea?

— De la ce să vină? Kid ridică din umeri. De la nimic. Tocmai semnasem pentru primirea primei recompense pentru predarea unui bandit, iar şerifului i s-a părut că vede un K şi un C acolo, aşa că am rămas cu asta – cel puţin şeriful acela nu-mi spune altfel.

— K.C? Este de fapt un nume drăguţ, dacă-l foloseşti

ca nume, nu doar ca iniţiale. Te deranjează dacă-ţi spun Casey?

Băiatul se crispă vizibil pentru un scurt moment, apoi se relaxă, la fel de vizibil.

— Nu mă deranjează, fu tot ce spuse el.

Era evident neadevărat, dar Casey nu avea de gând să facă un caz din asta. Damian zâmbi, imaginându-şi că băiatul obiecta faţă de folosirea unui nume care se potrivea atât băieţilor, cât şi fetelor. Băieţii de vârsta lui aveau tendinţa de a fi sensibili faţă de astfel de lucruri.

Rămaseră tăcuţi după acest schimb de cuvinte. În cea mai mare parte ziua fusese una plictisitoare, cu ei urmând cărarea, lucru pentru care Damian era recunoscător. Plictisitor însemna că nu era ameninţat de nimic nefamiliar sau periculos, care să-l facă să se simtă nelalocul lui.

Cam cu o oră înainte de asfinţit, Casey se îndreptă din nou spre râu pentru a ridica tabăra. Aprinse focul în doar câteva minute şi pregăti repede nişte aluat pe care îl puse deoparte la dospit. După aceea se urcă din nou în şa, în timp ce Damian se ocupa încă de oaspeţii lor.

Damian se sperie pentru un moment, crezând că era abandonat, până când Casey spuse:

— Încearcă să nu mai rupi niciun nas cât timp pregătesc cina.

Damian roşi puternic. Casey nu-l văzu. Deja plecase.

Capitolul 7

Probabil că a doua zi dimineaţă Casey fu la fel de fericită ca Damian să vadă oraşul Coffeyville. Prefera să călătorească singură. Nu se putea relaxa şi nici nu era ea însăşi atunci când trebuia să fie mereu cu garda ridicată. Nu putea face o baie rapidă atunci când era prin preajma unui râu. Nu putea răspunde nici măcar chemărilor naturii fără să se ascundă, în timp ce companionii ei foloseau orice

loc aflat la îndemână, fără să se gândească la cine era prin preajmă. Dar nu se putea supăra din cauza disconfortului pe care i-l crea această situaţie, deoarece toţi credeau că era la fel ca ei.

Iar asta era vina ei. Nu că ar fi făcut mari eforturi să pară altceva decât era de fapt. Atunci când plecase de-acasă nu se gândise că lucrurile ar fi fost mult mai uşoare pentru ea dacă s-ar fi prefăcut că era băiat.

Nu căutase neapărat calea uşoară în acel moment, ba dimpotrivă, deoarece voia să-şi dovedească cât mai repede punctul de vedere. Tot ce făcuse fusese să-şi taie părul până la umeri, şi asta doar pentru că părul ei împletit atârnându-i peste hainele pe care trebuia să le poarte pe drum ar fi atras atenţia, iar ei nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei.

Ţinuta bărbătească pe care o purta era necesară, potrivită pentru călărit, iar ea aşa călătorea în majoritatea timpului. Dar ceea ce păcălea oamenii era ponchoul gros, de lână, care-i ascundea toate curbele. Prefera să-l poarte. Fiind larg în faţă, îi permitea să-şi scoată mai uşor pistolul decât dacă ar fi purtat o jachetă. Jachetele trebuiau împinse în spatele tocului înainte de a scoate pistolul, iar uneori se întâmpla să alunece la loc sau să se încurce, ceea ce putea fi fatal în anumite situaţii.

Aşa că oamenii o priveau şi, la cât era de înaltă, presupuneau în mod automat că era băiat. Nu avusese niciun motiv pentru a-i corecta. Acest lucru o ţinea departe de probleme în oraş. Îi împiedica pe prizonierii ei să creadă că puteau profita de ea doar pentru că aparţinea sexului slab. Era amuzant cum erau mai puţin deranjaţi să fie prinşi de un băiat decât de o femeie. Însă era adevărat. Unii bărbaţi nu luau deloc în serios femeile.

Ar fi recunoscut totul dacă ar fi fost întrebată. La urma urmei, nu se deghizase, îi lăsase doar pe ceilalţi să creadă ce voiau. Iar faptul că nimeni nu dorea să se apropie de ea, lucru care ar fi făcut observabile anumite aspecte, nu era nici el intenţionat. Exista un motiv întemeiat pentru care duhnea.

Trebuia să-şi vâneze mâncarea, iar vieţuitoarele puteau adulmeca prea uşor oamenii. Mascarea mirosului fusese un truc învăţat de la tatăl ei. Astfel reuşea uneori să se apropie de pradă fără ca aceasta să simtă pericolul.

De aceea Casey nu se deranja să-şi spele hainele decât dacă rămânea în oraş mai mult de o zi, deşi făcea baie cât de des putea. Chiar acum, însă, ştia că mirosea îngrozitor, deoarece ponchoul ei de lână duhnea de fiecare dată după ce se uda, iar cu câteva zile în urmă plouase torenţial în întreaga regiune.

Nimic din toate acestea nu ar fi deranjat-o dacă nu ar fi avut companie, însă avea, iar ea se simţise foarte stingherită de câteva ori de când Damian Rutledge al III-lea intrase în tabăra ei.

Nu mai întâlnise pe nimeni care să-i atragă atenţia atât de mult ca acest bărbat din est. Era neobişnuit, cu siguranţă, un bărbat atât de mare, îmbrăcat într-un costum simandicos de oraş, dar era prea frumos, de asemenea.

Părul şaten era atât de închis încât părea negru, pomeţii erau bine conturaţi, iar maxilarul lui avea o linie arogantă. Sprâncenele lui groase îi făceau chipul extrem de masculin, împreună cu nasul frumos cizelat şi gura fermă. Ochii săi gri pătrunzători o puseseră de câteva ori pe gânduri deja, făcând-o să creadă că putea vedea cine era Casey cu adevărat.

O distrăgea, pur şi simplu. Se surprinsese privindu-l fără niciun motiv, doar pentru că era atât de plăcut de privit. O făcea să se simtă ciudat, ceea ce nu-i plăcea. De câteva ori, avusese ideea ciudată că poate ar fi trebuit să se aranjeze puţin, să-l lase să vadă cum ar fi putut fi, ceea ce era de-a dreptul prostesc. El avea să-şi continue drumul de îndată ce ajungeau în Coffeyville, iar ea era bucuroasă. Nu avea nevoie ca el să-i distragă atenţia.

Casey se descurca destul de bine, luând în considerare toate aspectele. Pentru un timp se simţise destul de rău pentru felul în care plecase de acasă după cearta cu tatăl ei, furia împiedicând-o să le dea părinţilor săi vreo explicaţie. Plecase pur şi simplu fără să-şi ia

rămas-bun, strecurându-se în noapte, mai precis.

Îi telegrafia însă mamei sale odată la câteva săptămâni, pentru a-i spune că era în siguranţă. Nu voia ca părinţii ei să se îngrijoreze din cauza ei, deşi ştia că aşa făceau. Cu toate acestea, nu intenţiona să se întoarcă acasă înainte de a-şi fi atins scopul.

Chandos îşi construise singur viitorul. Casey făcea acum acelaşi lucru. Dovedea că se putea descurca singură, fără ajutorul vreunui bărbat, făcând în acelaşi timp treaba unuia.

Cu toate acestea, uneori se simţea la fel ca nelegiuiţii pe care îi urmărea. Cunoscându-şi tatăl, presupunea că acesta plecase în căutarea ei, şi nu era uşor să scape de el. Dar el nu se putea baza decât pe descrierea ei, iar felul în care arăta ea în prezent nu se potrivea prea bine cu descrierea pe care tatăl ei o ştia atât de bine. El nu descoperise încă ironia iniţialelor pe care le folosea ea, cel puţin nu din câte ştia Casey, însă numai câţiva şerifi o cunoşteau drept K.C. Majoritatea oamenilor îi spunea într-adevăr Kid.

În curând avea să poată merge acasă. Cel puţin cu această speranţă venise de această dată înspre nord.

Avusese un noroc chior să se afle în locul potrivit la momentul potrivit, auzindu-l astfel pe Bill Doolin lăudându-se cu dublul jaf al băncilor pe care îl plănuise pentru acest sfârşit de săptămână în Coffeyville. Doolin era un cunoscut membru al bandei Dalton, iar Casey l-ar fi putut probabil captura cu uşurinţă – fusese suficient de beat în momentul respectiv –, însă se hotărâse să aştepte şi să prindă întreaga bandă deodată.

Casey îşi făcuse temele cu privire la această ceată de răufăcători, vorbise cu oamenii, citise articole vechi din ziare, aşa cum făcea de fiecare dată înainte de a porni în urmărirea cuiva. Cei trei fraţi Dalton, Robert, Emmett şi Grattan, fuseseră şerifi în Arkansas. Era pur şi simplu o ruşine când oamenii legii deveneau bandiţi, dar asta se întâmplase cu fraţii Dalton.

Îşi începuseră activităţile ilegale doar cu câţiva ani în

urmă, în Oklahoma, ocupându-se în principal cu furtul de cai, trecând apoi la infracţiuni mai serioase, atunci când Robert, capul bandei, hotărâse să se mute în California. Tentativa lor de a jefui trenul expres dintre San Francisco şi Los Angeles, al căii ferate Southern Pacific Railroad, la începutul anului precedent, eşuase, de vreme ce nu reuşiseră să deschidă seiful, iar numele lor ajunsese pe toate posterele cu bandiţii căutaţi din regiune, aşa că ei se retrăseseră din nou în Oklahoma. Grattan fusese arestat şi judecat – un om murise în timpul tentativei din California – şi sfârşise cu o condamnare pentru douăzeci de ani, însă reuşise să evadeze şi să li se alăture din nou fraţilor săi.

După câte se părea îşi măriseră banda, deoarece la jaful din luna mai a anului precedent aveau patru noi membri – Charlie „Blackface” Bryant, Charley Pierce, „Bitter Greek” George Newcomb şi Bill Doolin –, atunci jefuiseră banca Santa Fe Limited din Warthon, Cherokee Strip. Nimeni nu fusese ucis atunci, iar ei fugiseră cu mai mult de zece mii de dolari. Blackface Bryan nu trăise suficient de mult pentru a se bucura de partea sa, totuşi, murind la scurt timp într-un schimb de focuri cu ajutorul de şerif Ed Short.

Mai târziu în aceeaşi lună, banda scăpase cu alte nouăsprezece mii de dolari după atacul asupra trenului de Missouri, Kansas şi Texas din Lelietta. Probabil că după acest atac nu mai dădură alte lovituri, trăind de pe urma câştigurilor, deoarece în ziare nu mai apăruse nicio ştire despre ei până în iunie anul acesta, când jefuiseră un nou tren la Redrock. Ultimul lor jaf, în iulie, în Adair, fusese din nou pătat cu sânge, cu trei oameni răniţi şi unul mort.

Însă după toate aparenţele acum voiau să atace bănci, şi nu doar una, ci două deodată. Era un proiect destul de ambiţios pentru grupul acesta de bandiţi, dacă era adevărat. Casey avea de gând să prevină jafurile şi să încaseze recompensele.

Sumele oferite pentru membrii bandei aveau să depăşească cu mult ceea ce sperase ea să aibă pus deoparte la sfârşitul perioadei în care voia să-şi dovedească

punctul de vedere. Avea să poată merge acasă, lucru pe care îl dorise încă după primele două săptămâni după ce fugise. În schimb, fusese plecată timp de şase luni. Şase luni lungi şi multe lacrimi vărsate în acest timp.

Capitolul 8

Dacă ar mai fi înaintat încă o oră în acea seară, ar fi putut dormi într-un oarecare confort. Însă Casey nu ştiuse acest lucru, fiind prima ei călătorie atât de departe în nord. Nu se gândise că avea să rămână fără hrană înainte să ajungă în următorul oraş, dar cele trei guri în plus avuseseră grijă de asta.

Întârziaseră în această dimineaţă, trebuind să vâneze din nou ceva pentru micul dejun, deoarece aluatul şi conservele i se terminaseră în seara precedentă, la cină. Lua mereu cu ea suficiente provizii cât să-i ajungă până în următorul oraş, însă nu luase în considerare întâlnirea cu esticul rătăcit şi cu jefuitorii de diligenţe. Aşa că, deşi erau la distanţă de numai o oră, era deja jumătatea dimineţii când intrară în Coffeyville.

Era un orăşel comercial de mărime medie. Casey se gândise că aşa trebuia să fie, dacă avea două bănci. Pe măsură ce călăreau pe drumul principal, spre biroul şerifului, ea observă atât First National Bank, cât şi Condon Bank, peste drum una de cealaltă, apoi se uită în jur pentru a găsi un loc din care să le poată ţină sub supraveghere.

Muncitorii erau ocupaţi pe drum şi îndepărtaseră temporar din faţa ambelor bănci stâlpii de care se priponeau caii. În timp ce-i ocolea cu caii lor, Casey nu era sigură că acest lucru o bucura.

Jefuitorii de bănci aveau tendinţa de a prefera să-şi aibă caii la îndemână pentru a putea pleca repede, ceea ce însemna că-i lăsau fie direct în faţa ţintelor lor, fie în lateralul acestora. Dacă cei din banda Dalton veneau şi nu vedeau niciun stâlp, se puteau hotărî să nu mai atace

băncile până la urmă.

Ar fi fost un lucru bun pentru oraş, dar nu ar fi ajutat la îndepărtarea acestor bandiţi. În acest caz, Casey ar fi trebuit să se bazeze pe descrierile lor pentru a-i căuta, dacă spera să-i poată aduce vreodată în faţa justiţiei.

Însă deocamdată totul era tăcut, aşa că se părea că avea suficient timp pentru a-şi preda prizonierii şi pentru a se pregăti pentru următorii.

Încă nu se hotărâse dacă să-i spună şerifului sau nu despre planurile bandiţilor. Exista posibilitatea ca acesta să-i mulţumească pentru informaţii şi să o roage să se ţină deoparte, dorind toată gloria pentru sine. La fel şi recompensa. Exista de asemenea posibilitatea să nu o creadă. La urma urmei, banda Dalton era faimoasă prin aceste părţi pentru jefuirea trenurilor, nu a băncilor.

Mai era apoi faptul că ea ştia de ce era capabilă, dar nu putea spune acelaşi lucru despre ceilalţi. Pe de altă parte, nu mai încercase să prindă atât de mulţi bandiţi deodată. Trebuia să se hotărască după ce-l cunoştea pe şerif, şi tocmai era pe cale să facă acest lucru, deoarece ajunsese la biroul acestuia.

Grupul lor atrăsese atenţia, călărind câte doi pe un singur cal, cu Billybob şi Vince legaţi, aşa că o mulţime din curioşii oraşului se oferise să-i ajute pe cei doi bandiţi să descalece şi să ajungă în biroul şerifului. După cum se dovedi, exista o mică recompensă pentru fiecare dintre cei doi bărbaţi, deoarece jaful acesta nu fusese primul lor atac asupra unei diligenţe, aşa că relatarea lui Damian despre cele întâmplate nu fu necesară. El raportă doar distrugerea diligenţei şi dispariţia birjarului.

Urmă un moment de confuzie, deoarece, spre enervarea lui Casey, toată lumea presupuse că Damian fusese cel care-i capturase pe cei doi. Doar pentru că era atât de mare, se gândea ea, în timp ce ea, pe de altă parte, arăta atât de tânără – la naiba cu primele impresii.

Însă Damian ieşi pe uşă de îndată ce şeriful termină cu el. Casey îl urmă pentru a-şi lua rămas-bun, înainte să-şi vadă de treburile ei.

— Noroc în restul călătoriei, spuse ea, întinzându-i mâna.

— M-aş mulţumi să fie lipsită de evenimente – cel puţin până ajung în Texas, replică el.

— Ah, aşa este, eşti şi dumneata pe urmele cuiva. Ei bine, noroc şi cu asta.

Damian îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Mulţumesc pentru ajutor, Casey. Probabil că încă aş rătăci prin pădure dacă nu aş fi observat focul tău de tabără.

Asta era discutabil, însă *Casey* nu o spuse. Îşi trase mâna înapoi, apoi roşi din cauză că fusese atât de evident că atingerea lui o tulburase. Însă el nu păru să observe. Era deja distras şi nerăbdător să pornească la drum şi se uita în susul şi în josul drumului, căutând ce avea oraşul acesta de oferit în privinţa confortului.

— La revedere, spuse ea, şi se întoarse brusc în biroul şerifului.

Era probabil ultima ei întâlnire cu acest ageamiu. El avea să se cazeze probabil în cel mai bun hotel din oraş, în timp ce pentru ea era prioritar să economisească cât mai mulţi bani, motiv pentru care căuta mereu cele mai ieftine locuri de dormit. Ea avea să-şi petreacă seara într-un bar, loc bun pentru adunat informaţii. El avea să meargă la teatru, dacă exista unul în oraş.

În opinia ei, el ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Regiunile vestice puteau fi foarte neiertătoare cu oamenii care nu fuseseră crescuţi acolo. Nu aflase deja acest lucru pe propria piele? Dar învăţase ceva din asta? Nu, la naiba! Esticii erau cu totul alt fel de oameni. Priveau lucrurile dintr-o altă perspectivă, nu ştiau aproape nimic despre supravieţuire fără lucrurile pe care le luau drept sigure… Casey îşi dădu seama că se gândea din nou la el, lucru pe care nu trebuia să-l facă.

Reveni cu gândurile asupra sarcinii ei, încercând să decidă dacă să aibă încredere în şerif sau nu. Nu putea spune prea multe despre ajutoarele acestuia, care făceau obişnuitele glume proaste despre vârsta ei şi despre cum

probabil dăduse peste bandiţi când aceştia dormeau sau erau beţi, altfel nu ar fi avut cum să-i captureze. Nu încercă să le corecteze presupunerile eronate. Nu o făcea niciodată. Cu cât mai puţini ştiau despre abilităţile ei, cu atât mai bine.

Trecură mai mult de douăzeci de minute până când şeriful termină cu ea şi-i spuse să revină a doua zi pentru a-şi ridica cei două sute de dolari oferiţi drept recompensă. Nu era mult pentru doi jefuitori de diligenţe, însă Vince şi Billybob abia îşi începuseră cariera.

Apoi decizia de a împărtăşi sau nu informaţiile pe care le deţinea îi fu luată din mâini. Se auziră focuri de armă, fără nicio îndoială, şi nu doar unul singur. Ignorând-o, şeriful şi ajutoarele sale se repeziră afară.

Casey spera din toată inima că banda fraţilor Dalton nu ajunsese încă în oraş. Însă cu un geamăt interior, se temu că speranţa ei era deşartă. După câte se părea, planurile lor fuseseră date peste cap.

Capitolul 9

Damian stătea acolo, cu mâinile ridicate, fără să-i vină să creadă că era jefuit din nou, pentru exact aceiaşi bani. Avertizarea lui Casey, făcută în timp ce stăteau lângă foc noaptea trecută, îi sună în urechi, cuvânt cu cuvânt.

— Este posibil ca banii pe care ţi i-au furat Vince şi Billybob să fie în desagă sau în buzunarele lor. Mai bine să-i iei acum, Damian, deoarece nu este sigur când ţi-i va înapoia şeriful. S-a întâmplat să aştept şi o săptămână până să-mi primesc răscumpărarea. Jur, oamenii legii şi birocraţia nu se înţeleg prea bine.

— Nu mă îngrijorează asta, spusese Damian. Pot cere să mi se transfere fonduri. De fapt ar trebui să merg curând la bancă…

— Nu aş face asta.

— Poftim?

— Crede-mă pe cuvânt, Damian, şi stai departe de bănci când ajungi în oraş.

Băiatul schimbase vorba după aceasta. Iar Damian îşi recuperase banii din desaga lui Vince – doar pentru a-i înmâna acum unui jefuitor de bănci.

Cei trei bărbaţi care intraseră în banca Condon erau puternic înarmaţi cu puşti Winchester şi pistoale. Dacă asta nu era suficient pentru a le demonstra intenţiile, ei îşi aţintiseră de îndată armele asupra clienţilor şi angajaţilor băncii.

Doi dintre bandiţi purtau favoriţi care erau evident falşi. Toţi păreau să fie tineri, totuşi, în jur de douăzeci şi ceva de ani. Erau cât se poate de serioşi. Damian era convins că nu se punea problema să fi fost vorba de o treabă de mântuială. Se vedea în ochii lor că oricare ar fi ucis fără nicio ezitare dacă ceilalţi nu cooperau complet cu ei.

Din nou, Damian nu avea nicio armă cu ajutorul căreia să fie necooperant, chiar dacă ar fi vrut asta. Predase pistolul pe care îl avusese asupra lui în biroul şerifului.

Jefuit din nou. Era dincolo de orice închipuire. Mai ales că se întâmpla în miezul zilei, în inima oraşului, cu străzile pline de trecători şi muncitori. Iar băiatul ştiuse că aşa ceva avea să se întâmple. Încercase să-l avertizeze pe Damian. Însă acesta se gândise doar că băiatul fusese doar prea protector – sau prea îngâmfat, încercând să-l facă pe Damian mai neliniştit decât era. La urma urmei, ce se putea întâmpla în plină dimineaţă, cu atâţia oameni în jur?

Fuseseră câteva minute pline de tensiune în timp ce aşteptase ca seiful să fie deschis la ora nouă şi patruzeci şi cinci de minute, timp în care clienţilor li se ceruse să îşi golească buzunarele. Nimeni nu intrase în banca Condon în acel scurt interval, însă Damian observase pe cineva privind înăuntru prin fereastră. Individul văzuse probabil armele şi-şi dăduse seama ce se întâmpla, deoarece în următorul moment se porni alarma pe drum.

Acest lucru pusese brusc capăt jafului. Unul dintre bandiţi înjură. Altul păli. Nu mai păreau atât de încrezători

acum, de fapt uitară de seif şi ieşiră alergând pe uşă, trăgând cu armele. Însă oraşul îşi apără banii. Pistoalele fuseseră scoase din tocuri pe tot drumul. Afară domnea iadul.

Cei mai mulţi dintre cei aflaţi în interiorul băncii se aruncaseră pe jos la auzul primei împuşcături. Damian nu observă, nici nu se gândi să facă la fel. El se apropie încet de uşă, unde dădu cu ochii de prima victimă. De cealaltă parte a drumului, alţi doi pistolari ieşiră în goană din banca First National Bank împreună cu prada lor, iar un bărbat le ieşi în cale. Fu doborât cu una din carabinele Winchester. Câteva secunde mai târziu, alţi doi spectatori căzură morţi, deoarece le stătuseră bandiţilor în cale în efortul acestora de a fugi în josul drumului.

Apoi pe lângă urechea lui Damian zbură un glonţ atât de aproape, încât îi putu simţi înţepătura, singurul glonţ dintre toate cele care zburau prin aer care reuşi să-l enerveze în sfârşit. Nu avu înspre ce să-şi îndrepte furia – până când o văzu pe Casey alergând pe lângă el în direcţia în care dispăruseră bandiţii.

Era o adevărată baie de sânge. Casey ajunse la aleea în care bandiţii îşi lăsaseră caii, cu puţin mai departe de bănci, înainte ca ultimul glonţ să fie tras, dar la timp pentru a-l vedea doborându-l pe Emmett Dalton de pe calul său.

Focurile de armă duraseră abia vreo cinci minute. Însă în acest timp fuseseră ucişi patru cetăţeni, inclusiv un şerif federal care se afla în oraş şi care făcuse un schimb de focuri cu Grat Dalton pe aleea respectivă, în urmă căruia nu supravieţuise niciunul. Aleea devenise o capcană a morţii. Bandiţii ajunseseră la caii lor, însă spre ei zburau mult prea multe gloanţe pentru ca acest lucru să le ofere vreun avantaj.

Robert şi Grat Dalton erau morţi, la fel ca Dick Broadwell şi Bill Powers. Doolin, cel pe care Casey îl auzise vorbind despre jafuri, nici măcar nu era acolo.

De fapt el fusese întârziat în această dimineaţă de calul său care şchiopăta, deşi era evident că nu învăţase nimic din greşelile prietenilor lui morţi, deoarece avea să-şi

formeze propria bandă de nelegiuiţi. Emmett Dalton fu singurul supravieţuitor al acelei zile, iar el avea să fie condamnat pe viaţă în închisoarea statală din Kansas, odată ce îşi revenea de pe urma rănilor.

Văzând rezultatul, Casey era turbată de furie. I-ar fi putut prinde pe toţi în viaţă, cel puţin, i-ar fi putut doborî cu ajutorul unor răni foarte dureroase la picioare, care i-ar fi făcut să se predea în scurt timp.

Măcar astfel ar fi supravieţuit. Nu că i-ar fi părut rău de moartea lor. Însă nu i-ar fi putut lua cu ei şi pe spectatorii inocenţi, lucru care o făcea mereu să-i fie greaţă.

Ar fi putut preveni toate aceste morţi dacă ar fi ajuns puţin mai devreme în Coffeyville. Şi ar fi trebuit să ajungă. De fapt ar fi ajuns cu o zi în urmă, sau chiar înainte, având timp suficient, dacă nu ar fi avut bagaje în exces…

Damian şi afurisiţii lui de jefuitori de diligenţe.

Vince şi Billybob nu ar fi reţinut-o. Ar fi întârziat-o puţin, aşa cum o făcuseră, dar nu s-ar fi simţit obligată să vâneze pentru ei dimineaţă, ştiind că oricum avea să-i predea şerifului. Nu ar fi deranjat-o dacă cei doi ar fi suferit puţin de foame câteva ore în plus. Tot ar fi putut ajunge la timp în oraş.

Însă cu Damian, lucrurile stătuseră altfel. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să-i spună că pentru masa următoare trebuia să aştepte până la sosirea în oraş, întrucât era bine cunoscut faptul că bărbaţii de dimensiunea lui aveau un apetit vorace. În plus era din est, ceea ce în mintea ei echivala cu neajutorarea. Ea se simţise responsabilă pentru el atunci când îl primise în tabăra ei, ceea ce însemna că trebuia să-l hrănească.

Însă el nu ar fi trebuit să fie acolo. Un orăşean că el nu ar fi trebuit să vină deloc în vest. Era numai vina lui că *era* acolo, fusese decizia lui, şi din acest motiv ea putea pune întreaga vină a acestui fiasco pe umerii lui. Dar el nu era acolo, în faţa ei, ceea ce era un noroc – la felul în care se simţea, probabil l-ar fi împuşcat.

Şi apoi veni…

Casey deveni conştientă de acest lucru atunci când fu trântită de cel mai apropiat perete, cu picioarele atârnându-i deasupra trotuarului, cu ponchoul, cămaşa şi chiar cămăşuţa de dedesubt adunate toate în pumnul lui Damian, care o ţinea ridicată. Celălalt pumn al lui era aţintit asupra feţei ei, fiind pregătit ca în câteva secunde să-i rupă oasele.

Casey ar fi trebuit să strige după ajutor deja, însă nici măcar nu clipi. Nu îl credea în stare să lovească un băiat de vârsta pe care credea el că o avea, şi, spre uşurarea ei, avu dreptate. Cu un mormăit dezgustat, el îi dădu drumul, apoi o sfredeli cu privirea ochilor lui gri, ca de furtună.

Casey nu ştia care era problema *lui,* însă furia ei era nedomolită. Scrupulele ei erau diferite de ale lui, cel puţin în situaţiile în care se simţea furioasă. Fără nicio ezitare, pumnul ei îl lovi drept între ochi, nu chiar acolo unde ţintise, însă cum el era atât de înalt, fusese dificil pentru ea să aprecieze corect. Asta îl făcu să întindă din nou mâna după ea, pentru a o strânge de gât sau pentru a o opri, însă ea nu aşteptă să afle.

Îşi scoase pistolul. El se opri imediat, încleştându-şi pumnii aceia mari de-o parte şi de alta a trupului ei. Faţa i se înroşi din cauza furiei neputincioase care creştea în el.

În mod ciudat, furia lui Casey dispăruse, acum că deţinea avantajul. Ajutase şi faptul că-l lovise, deşi nu-l rănise serios, deoarece îşi folosise mâna stângă. Dar ştia că era mai bine decât să folosească mâna dreaptă, mâna cu care trăgea, pentru a lovi diverse lucruri. Ignoră pulsaţia dureroasă pe care o simţea în mâna stângă.

— Eşti cât se poate de corect, nu-i aşa? scrâşni el, pe un ton batjocoritor.

— Luând în considerare mărimea ta, sigur că da.

Calmul tonului ei îl înfurie şi mai mult.

— Ştiai că băncile vor fi jefuite, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Casey nu răspunse acestei întrebări, spunând în schimb:

— Să rezolvăm asta altundeva decât în mijlocul drumului.

Nu atrăgeau atenţia, şi nici nu era nimeni care-i putea

auzi în apropiere, cu jumătate din oraş înghesuindu-se în capătul aleii pentru a se uita la cele întâmplate. Magazinul în care îl împinse pe Damian era destul de gol, proprietarul fiind la fel de curios ca şi ceilalţi cu privire la focurile trase atât de dimineaţă.

De îndată ce ea închise uşa magazinului, el îşi repetă întrebarea.

Casey nu văzu niciun motiv pentru a nu răspunde.

Dădu scurt din cap, răspuns pe care el nu-l găsi satisfăcător, deoarece întrebă:

— *Cum* de ai ştiut?

Casey nu avu niciun motiv pentru a-i ascunde informaţiile.

— Acum câteva săptămâni eram într-un loc mizerabil, ceva mai în sud, când l-am recunoscut pe unul dintre membrii bandei. Voiam să-l arestez, dar l-am auzit vorbind, lăudându-se prietenului său despre jaful plănuit.

— Despre jefuirea băncilor de aici?

— Da.

— Individul discuta despre asta într-un loc în care putea fi auzit?

— Nu ştia că era ascultat. Pot să mă strecor pe neobservate atunci când doresc. În plus, era beat criţă în noaptea aceea. Nu ar fi observat nicio muscă aşezată pe propriul nas, cu atât mai puţin pe mine.

— Aşadar ştiai exact ce au plănuit, dar nu ai spus nimic. La naiba, Casey, aş fi putut fi ucis în banca aceea. Nu ai putut pomeni despre asta noaptea trecută? întrebă el, iritat.

— Împărtăşesc astfel de informaţii doar oamenilor legii. Ar fi trebuit să ai încredere în mine şi să iei în serios avertismentul meu – nu am vrut decât să fii în siguranţă, în afara schimbului de focuri. De ce naiba nu m-ai ascultat?

Spre cinstea lui, Damian roşi uşor, dat fiind faptul că fusese prins ignorând atât de evident sfatul oferit.

— Trebuia să fiu înăuntru doar pentru un minut sau două. Voiam să mă asigur că mi se pot transfera aici fondurile necesare. Iar acum *am* nevoie de ele, de vreme

ce bandiţii mi-au luat iarăşi banii.

— Asta meriţi pentru că mi-ai ignorat sfatul, spuse Casey fără nicio urmă de înţelegere. Lasă-mă să-ţi mai spun ceva. Au murit oameni astăzi, în caz că nu ai observat, oameni care nu ar fi trebuit să moară. Aş fi putut preveni asta dacă aş fi ajuns aici ieri, aşa cum plănuisem, dar de ce nu am ajuns? Pentru că ai apărut *tu.* M-ai făcut să pierd în plus o mulţime de bani, mai bine de zece mii de dolari, recompensa pentru banda Dalton.

El se crispă la aceste cuvinte.

— Stai puţin, copile! Nu poţi arunca vina pe spinarea mea, nici pentru cei morţi, nici în privinţa recompensei. Sau ai cumva impresia că i-ai fi putut captura pe toţi de unul singur, fără să tragă nimeni niciun foc? Tonul lui Damian era dispreţuitor. Mă îndoiesc serios de asta.

Casey oftă.

— Asta fac eu, Damian, îţi aminteşti? Urmăresc, vânez şi capturez bandiţi, în timp ce ei fac tot posibilul să evite asta. Dacă dau peste mai mulţi deodată, cu atât mai bine. Cei mai mulţi bărbaţi sunt suficient de deştepţi pentru a nu scoate pistolul atunci când au deja unul aţintit asupra lor. N-ar face decât să aibă o întâlnire cu groparul, dacă ar proceda altfel.

— Bărbaţii disperaţi ar face-o. Te păcăleşti singur dacă nu înţelegi asta. De fapt probabil că ai fi sfârşit ucis dacă ai fi încercat să-i opreşti. Dacă mă întrebi pe mine, se pare că ţi-am salvat viaţa împiedicându-te să încerci să-i capturezi.

Lui Casey îi veni să-şi dea ochii peste cap.

— Nu vom şti niciodată, nu-i aşa? Tot ce ştiu este că după asta aş fi avut suficienţi bani pentru a mă retrage, dar acum nu-i am. Îţi voi da un ultim sfat, Damian. Du-te acasă! Nu aparţii acestui loc. De fapt, îţi mai dau un sfat. Stai naibii departe de mine!

Capitolul 10

Damian îşi petrecu următoarele câteva zile îngrijindu-şi picioarele pentru ca băşicile formate să aibă timp să se vindece, ceea ce însemnă că-şi petrecu aproape tot timpul în camera sa de hotel, luând chiar şi mesele acolo, astfel încât să nu fie nevoit să se încalţe. Aranjase ca doctorul oraşului să-i facă o vizită şi să-i verifice rana de la cap. După multe ţistuieli, acesta îi spuse că rana ar fi trebuit cusută, dar că nu mai avea rost să o facă acum, când era aproape vindecată.

Nu îi fu greu să rămână în hotel. Camera nu era pe măsura celor cu care era el obişnuit, însă era mai bună decât multe camere în care dormise de când plecase spre vest. Oricum nu-l interesa nimic de vizitat sau de văzut în acest orăşel vestic. Avea de gând să-şi cumpere totuşi o altă pălărie înainte de a pleca – şi o puşcă. Nu avea să mai fie surprins fără nicio armă asupra sa. Însă cumpărăturile puteau aştepta până când lua trenul pentru a-şi continua călătoria.

Faptul că stătea în cameră nu-i oferea prea multe ocupaţii în afară de studierea dosarului cu bandiţii căutaţi la vest de Missouri. Fraţii Dalton şi toţi membrii cunoscuţi ai bandei se aflau în acest dosar. Banda avea mai mulţi membri decât cei care luaseră parte la dublul jaf al băncilor, însă cel puţin cei trei fraţi Dalton nu aveau să mai apară în alte dosare.

Damian se gândi destul de mult în timp ce se recupera de pe urma greutăţilor îndurate în sălbăticie. Îi părea rău că se despărţise de Casey atât de urât. Îi plăcuse băiatul. Casey îi dăduse sfatul său în ziua cu jafurile, apoi se îndepărtase pur şi simplu. Damian nu-l mai văzuse de atunci. Nu că ar fi luat sfatul în serios, făcând tot posibilul să-l evite pe băiat. Doar că nu ieşise din camera sa de hotel, pentru a şti dacă acesta mai era sau nu în oraş.

Oricum ar fi fost, Damian se simţea vinovat. Casey îl

ajutase atunci când avusese nevoie disperată de ajutor. Îi mulţumise, era adevărat, însă ajunsese aproape să-l bată. Nu era modul potrivit de a trata o persoană care îi salvase probabil viaţa.

Una dintre afirmaţiile lui Casey răsuna mereu în mintea lui Damian: „Urmăresc, vânez şi capturez bandiţi, în timp ce ei fac tot posibilul să evite asta”.

Damian recunoscuse deja că el, unul, nu ştia nimic despre cum să-l vâneze pe Henry Curruthers. Nu avea decât numele oraşului în care acesta fusese văzut pentru ultima oară. Însă cineva precum Casey ar fi ştiut cum să procedeze pentru a-l găsi pe bărbat. La urma urmei, asta era slujba băiatului.

Ideea de a-l angaja îi veni curând după aceasta, însă nu acţionă imediat. Motivul pentru care întârzie era acela că Damian era obişnuit să obţină ce voia de la oameni, însă se aştepta la un refuz hotărât din partea lui Casey. Nu se simţea în stare să facă faţă refuzului chiar acum, după toate aventurile prin care trecuse.

În cele din urmă, câştigă bunul-simţ. Casey putea să-i scurteze căutările cu săptămâni sau chiar luni întregi. Nu făcea niciun rău întrebând. Dacă era respins, putea găsi oricând un alt vânător de recompense. Însă îl prefera pe băiat, cu care era deja familiarizat şi ale cărui abilităţi îi erau deja cunoscute. În plus, avea încredere în Casey, deşi nu putea spune foarte clar de ce, în timp ce un necunoscut…

Odată luată hotărârea, se temu că-şi ratase şansa, că băiatul plecase deja. Făcu însă oricum efortul de a-l găsi. Avu noroc.

Îl găsi într-o pensiune de la marginea oraşului, cea mai ieftină cazare posibilă. Proprietăreasa şleampătă îl îndrumă pe Damian spre prima uşă în sus pe scări. Acesta era îngrijorat că greutatea lui avea să distrugă câteva trepte, atât de tare scârţâiau sub paşii lui. Ciocăniturile lui în uşă nu primiră niciun răspuns. În mod surprinzător, uşa era deschisă, aşa că el intră pentru a aştepta acolo.

Damian nu se aştepta ca băiatul să fie înăuntru, însă

totuşi era. Ieşi dintr-o baie minusculă, cât un dulap, ştergându-şi părul proaspăt spălat – fără îndoială, motivul pentru care nu-l auzise la uşă. Ponchoul fusese dat jos. Era prima dată când Damian îl vedea fără poncho.

Pentru un băiat în jur de cincisprezece sau şaisprezece ani, Casey era mai subţire decât crezuse Damian, cu umerii foarte înguşti. Cămaşa albă de bumbac, prea mare pentru el, era băgată în pantaloni, evidenţiind o talie suficient de îngustă pentru a le stârni gelozia multor femei. Chiar şi picioarele lui erau mici şi delicate, fapt evident acum când îşi dăduse mocasinii jos.

De fapt, acum că era curat, Casey arăta aproape ca o fată, şi încă una foarte drăguţă. Poate că Damian i-ar fi făcut o favoare dându-i un pumn în ziua precedentă. Un nas desfigurat ar fi distras puţin atenţia de la atâta drăgălăşenie.

Băiatul rămase absolut nemişcat, cu excepţia îngustării ochilor căprui aurii, atunci când îl zări pe Damian lângă pat.

— Cum naiba ai intrat aici?

— Uşa nu era încuiată.

— Am pus cumva un semn pe care scria „Pofteşte înăuntru”? replică Casey sarcastic în timp ce-şi drapă prosopul pe după gât, cu capetele atârnând peste piept, câte unul în fiecare mână. Sau te-ai apucat cumva să intri prin efracţie în camerele oamenilor?

Damian roşi.

— Femeia de jos a spus că eşti aici. Când nu ai răspuns la bătaia mea… voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine. Dar voi fi şi mai bine de îndată ce pleci.

— Nu eşti foarte ospitalier, Casey.

— Ba cum să nu. Cel puţin nu am tras în tine.

Damian zâmbi. Nu se putu abţine. Casey nemulţumit era mai rău decât o femeie îmbufnată.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru comportamentul din dimineaţa aceea. Recunosc, furia mi-a întunecat minţile.

— Am observat.

— Nu se va mai întâmpla, îl asigură Damian.

Casey ridică din umeri.

— Nu mă interesează dacă-ţi ieşi din minţi. Nu voi fi acolo să văd. Acum ţi-ai cerut scuze. Mă voi abţine să fac acelaşi lucru. Uşa e în spatele tău.

Damian oftă. Băiatul *nu* făcea lucrurile mai uşoare. Îşi reluase expresia inscrutabilă, cea care-i ascundea atât de bine emoţiile şi care-i cauzase lui Damian nelinişte în mai multe situaţii. Aceasta nu era totuşi una dintre ele, de vreme ce băiatul era neînarmat, pistolul şi tocul fiindu-i aşezate pe spătarul singurului scaun din încăpere, care era mai aproape de Damian decât de el.

— Înainte de a pleca, am o propunere pentru tine, spuse Damian.

— Nu mă interesează.

— Merită să mă asculţi măcar, înainte de a refuza oferta.

— Cum ai ajuns la concluzia asta, când am *spus* clar că nu mă interesează?

Damian ignoră comentariul lui.

— Aş vrea să te angajez să mă ajuţi să caut un criminal.

În acest moment, Casey oftă.

— Arăt ca şi cum aş fi de închiriat, Damian? Nu sunt. Eu aleg după cine merg. Simplu şi curat, fără nimeni care să-mi dea ordine sau să tragă de mine să termin treaba, sau să se plângă că nu fac lucrurile în felul în care ar crede el.

— Îţi plătesc zece mii de dolari.

Expresia inscrutabilă dispăru de pe faţa lui Casey, înlocuită de una incredulă. Suma la care ajunsese Damian nu era una aleasă la întâmplare, era suma pe care Casey pretinsese că o pierduse.

— Eşti nebun? fu primul răspuns.

— Nu, doar foarte bogat.

— Asta înseamnă să arunci pur şi simplu banii.

— Depinde de cum priveşti lucrurile. Bărbatul acesta mi-a ucis tatăl, Casey, şi fiecare zi în care scapă de justiţie

mă scoate din minţi. Am cheltuit deja mii de dolari cu detectivi particulari, care cel puţin au reuşit să-i dea de urmă până în Fort Worth, în Texas. Dar de acolo l-au pierdut, motiv pentru care sunt în drum spre Texas, încercând să-l caut de unul singur. Dacă reuşesc să-l găsesc mai repede cu ajutorul tău, merită fiecare ban pe care ţi-l plătesc.

Casey se aşează pe marginea patului. Se uită în podea timp de câteva minute lungi. Damian nu mai scoase niciun alt cuvânt, lăsându-l pe aşa-zisul băiat să mediteze, sperând că simţul dreptăţii avea să-i influenţeze decizia finală.

Când îşi ridică privirea, Casey spuse:

— Trebuie să fiu sincer cu tine. Mă pot gândi la cel puţin alţi doisprezece bărbaţi care ar accepta slujba asta pentru o fracţiune din suma pe care eşti dispus să o plăteşti. Toţi sunt pricepuţi. Ai mai putea găsi o altă duzină dacă ştii unde să cauţi, pistolari care trăiesc din aşa ceva.

— Faptul că-mi spui asta, Casey, este tocmai motivul pentru care vreau să te angajez pe tine. Am încredere că nu mă vei duce în direcţia greşită şi nu vei profita de lipsa cunoştinţelor mele despre această parte a ţării. Nu aş avea încredere în nimeni altcineva, de aceea oferta este doar pentru tine.

Trecură alte câteva minute de tăcere, şi mai greu de îndurat decât cele de dinainte, de vreme ce Casey nu lăsa să se vadă la ce se gândea. Damian ştia că băiatul ar fi preferat să nu mai aibă de-a face cu el. Dar mai ştia şi că banii erau importanţi pentru el, altfel nu s-ar fi supărat atât de tare că pierduse recompensa pentru banda Dalton.

În cele din urmă, Casey spuse:

— În regulă, spune-mi tot ce ştii despre acest bărbat.

Damian oftă uşurat în sinea lui.

— Îţi spun pe drum.

— Poftim?

— Merg cu tine.

— Pe naiba!

— Face parte din înţelegere, Casey. Trebuie să fiu

acolo, să-l identific…

— Şi-apoi să-l ucizi? îi tăie Casey vorba, îngustându-şi privirea. Din câte-mi amintesc asta era intenţia ta. Dacă îţi închipui că voi sta acolo şi te voi lăsa să-l împuşti cu sânge rece pe individul acela, te înşeli.

— Nu este asta o regulă nescrisă a profesiei tale? sublinie Damian. „Viu sau mort” scrie pe toate posterele cu bandiţii căutaţi, dar fără detalii legate de cum se ajunge la partea cu „mort”.

— Eu urmez propriile reguli, Damian, iar moartea nu face parte dintre ele.

— Da, am înţeles deja asta din felul în care îţi faci treaba. Dar nu te îngrijora. Nu-l voi ucide dacă nu mă provoacă. Poate că sper să mă provoace, dar mă voi mulţumi să ştiu că-şi va petrece restul zilelor în închisoare. Unii bărbaţi ar considera asta o pedeapsă mai îngrozitoare decât moartea.

— Am cuvântul tău?

— Dacă trebuie.

— Foarte bine, vom porni dimineaţă la drum. Ia-ţi un cal…

Damian interveni.

— Vom lua trenul pentru a scurta timpul, cel puţin până nu mai merge în direcţia potrivită pentru noi. Voi cumpăra biletele, de vreme ce eu acopăr toate cheltuielile călătoriei.

Băiatul îi aruncă o privire care spunea „Deja îmi dai ordine?”, însă tot ce spuse fu:

— Din experienţa mea, trenurile *nu sunt* întotdeauna mai rapide, dar facem cum vrei.

Capitolul 11

Casey îşi petrecu restul zilei dojenindu-se pentru că cedase tentaţiei. Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord să se asocieze din nou cu Damian Rutledge. Una era să

găsească ucigaşul pe care îl căuta acesta, şi alta să-l ia şi pe el în călătorie… ştia ea mai bine de atât. Deja trecuse prin destule de când îl întâlnise.

Jumătate din timp o făcea să se simtă ca o mamă cu un copil mic, nevoită să facă totul pentru el, deoarece nu se putea descurca singur. Dar apoi îl privea şi nu se mai simţea deloc aşa. Îi zăpăcea prea mult emoţiile. O făcea să simtă lucruri cu care nu era obişnuită. La naiba, chiar şi după ce crezuse că-l văzuse pentru ultima oară, încă se gândise prea mult la el.

Însă zece mii de dolari pentru o singură treabă – nu avea cum să refuze aşa ceva, când putea merge acasă imediat după aceea. Recompensa oferită pentru un bandit era de obicei corelată cu gradul lui de periculozitate, însă în acest caz se îndoia că era aşa. La urma urmei, ucigaşul era un estic, cât de periculos putea fi?

Avea să fie o treabă uşoară, prea uşoară pentru banii oferiţi. Dar nu o privea pe ea dacă Damian voia să arunce banii. Trebuia totuşi să se descurce cu aspectele neplăcute ale acestei aventuri… care începea în următoarea zi.

*

Casey apăru în gară la ora care îi fusese indicată în mesajul primit dimineaţă de la Damian. Fu uşor să-l găsească. Îmbrăcat într-un costum de calitate, având pe cap o pălărie caraghioasă, care nu-l ferea nicidecum de soare, ieşea în evidenţă ca musca-n lapte.

Căra pe lângă geanta sa de călătorie un toc de puşcă. Ea spera cu adevărat că nu era nicio armă înăuntru, deoarece dacă intenţiona să tragă, Casey era sigură că avea să-i îngrijească degetele rănite.

— Ai întârziat, spuse el în loc de salut, de îndată ce ea ajunse lângă el.

— Am ajuns exact la timp, replică ea.

El nu mai spuse nimic. În schimb porni spre trenul în care urcau deja călătorii, aşteptându-se ca ea să-l urmeze. Ea nu o făcu.

Casey aruncă o privire trenului şi strigă în urma lui:

— Nu văd niciun vagon pentru animale în trenul ăsta.

El se opri, întorcându-se şi ridicând dintr-o sprânceană în direcţia ei.

— Un vagon pentru animale?

Ea îl privi cu subînţeles.

— Crezi că-mi las calul în urmă, ageamiule?

Extrem de stânjenit, Damian roşi puternic. Era evident că nu se gândise la calul ei atunci când făcuse aranjamentele pentru călătorie, dar nimeni care nu mai urcase pe un cal decât cu câteva zile în urmă nu ar fi făcut-o. Acum trebuiau să aştepte un alt tren, unul care transporta şi animale pe lângă pasageri, ceea ce-i putea întârzia cu o zi – sau chiar cu o săptămână.

Damian spuse:

— Mă întorc îndată. Într-adevăr, reveni după câteva minute şi-i spuse lui Casey: vor adăuga un vagon pentru animale.

Casey aproape chicoti, însă se mulţumi să rânjească doar.

— Trebuie să te fi costat ceva.

El dădu scurt din cap. Era încă stânjenit. Iar trenul îşi întârzie plecarea, din cauza vagonului adăugat în ultimul moment. Probabil că pe Damian îl costase mai mult decât crezuse ea. La urma urmei, conductorii de trenuri se mândreau cu faptul că îşi respectau orarul.

În cele din urmă, se instalară într-unul dintre cele mai luxoase vagoane pe care Casey le văzuse vreodată. Damian avusese noroc în această privinţă; acest tren avea ataşat unul dintre acele vagoane de lux, Eastern Pullman, sau cel puţin aşa credea ea. Atunci când niciun alt pasager nu intră acolo, ea îşi dădu seama că Damian aranjase ca vagonul să-i fie livrat dintr-una din gările din nord, pentru uzul său exclusiv.

Fusese de acord să plătească un preţ exorbitant, de cincizeci de dolari pe zi, pentru a-l închiria. Însă după ce experimentase călătoria în trenurile inconfortabile, cu locurile lor tari, îi spuse că era un preţ mic pentru

oportunitatea de a călători confortabil, mai ales că aveau de traversat atât Oklahoma, cât şi nordul Texasului.

Casey nu se plânse. Era absolut de acord cu Damian în privinţa faptului că trenurile cu care călătorise în ultimele şase luni fuseseră extrem de inconfortabile. Dat fiind faptul că trăise la o fermă, prefera să fie afară, călare pe un cal, însă dacă tot trebuia să folosească calea ferată, unul dintre vagoanele luxoase ale lui George Pullman erau o metodă aproape la fel de plăcută de călătorie.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta atunci când am plecat din New York, îi spuse Damian. Tatăl meu avea un astfel de vagon, pe care îl foloseam atunci când afacerile ne cereau să călătorim în afara oraşului. Avea aproape tot confortul casei noastre, inclusiv un dormitor generos. Îmi pare rău să spun că nu mi-a trecut prin minte să-l folosesc pentru călătoria spre vest.

— Ce, în vagonul ăsta nu sunt paturi? întrebă Casey în zeflemea.

Lui îi scăpă sarcasmul ei.

— Nu, dar banchetele par suficient de confortabile pentru a dormi pe ele, dacă trenul nu opreşte într-un oraş peste noapte. Nu toate opresc, iar banchetele acelea tari din gările din afara oraşelor sunt la fel de confortabile ca pământul pentru dormit.

— Depinde dacă-ţi place să dormi pe pământ sau nu, nu-i aşa?

Remarca aceasta îl făcu să-şi aţintească ochii asupra ei.

— Presupun că ţie îţi place?

Casey se scufundă în scaunul tapiţat cu cea mai moale şi mai groasă catifea, cu mâinile încrucişate peste abdomen şi zâmbi doar. Asta păru să-l enerveze pe Damian, după privirea dezgustată pe care acesta i-o aruncă. Aşa că ridică din umeri.

— Am crescut la o fermă, Damian. Am petrecut multe nopţi afară atunci când aveam de adunat vitele, dormind lângă un foc de tabără.

Unele dintre cele mai dragi amintiri ale ei erau din

acele nopţi petrecute alături de tatăl şi fraţii ei, când tatăl lor îi învăţa lucrurile pe care considera că trebuiau să le cunoască. Dar nu avea de gând să pomenească despre asta, mai ales că-i spusese lui Damian că era orfană.

Neavând niciun nume, aşa cum pretinsese, îi făcea pe ceilalţi să creadă că nu fusese crescută de părinţi iubitori. Însă nu avea de gând să-şi dezvăluie numele adevărat, nici măcar după atâta vreme, nu cât tatăl ei o mai căuta încă.

— Eşti aşadar un fermier priceput, pe lângă că eşti vânător de recompense? întrebă Damian pentru a face conversaţie.

— Mă pricep la orice ţine de viaţa la fermă.

— Sună ca şi cum ţi-ar fi plăcut să te ocupi cu aşa ceva. De ce ai trecut la vânătoarea de recompense, care este o activitate mult mai periculoasă?

— Mai periculoasă? Casey nu se putu abţine să nu rânjească. Asta este discutabil.

— Nu prea cred…

Ea interveni:

— Ai fost vreodată în preajma unei turme de vite, ca să ştii? Cu un pistolar, este vorba doar de priceperea ta faţă de a lui, dar când vine vorba despre vite, eşti pus în faţa forţei brute. Dacă te atacă vreun taur, sau dacă vitele intră în panică, nu mai este vorba de nicio pricepere, trebuie doar să te fereşti din calea lor cât mai curând posibil.

— Dar dacă preferi să faci asta…

Casey ridică din umeri.

— Voi fi din nou fermier, de îndată ce termin de făcut ce am de făcut.

— Adică?

— Pui prea multe întrebări, Damian.

De data aceasta Damian fu cel care rânji.

— Nici pe departe câte aş putea pune, dar nu contează. M-am gândit doar că, de vreme ce vom petrece atâta vreme împreună, am putea să ne cunoaştem ceva mai bine.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l ştii despre mine este acela că-mi duc treaba la bun sfârşit. De ce nu-mi

povesteşti despre bărbatul pe care trebuie să-l găsim?

Nu dură mult. Nu erau prea multe de spus. Damian îi povesti însă şi despre toate dovezile găsite de către detectivi. Toţi cei care îl cunoscuseră pe Henry Curruthers fuseseră şocaţi să afle ce făcuse acesta – bătrâna lui mătuşă, colegii săi de muncă, vecinii lui. Nimeni nu putuse să creadă că ar fi putut fura bani de la compania pentru care lucrase, cu atât mai mult că recursese la crimă pentru a ascunde acest lucru.

Însă circumstanţele puteau schimba radical oamenii. Casey ştia acest lucru. Era ea însăşi un exemplu. Având la dispoziţie două mărturisiri, precum şi faptul că Henry fugise în vest fără să spună nimănui că părăsea oraşul, pe lângă indiciile clare despre banii furaţi descoperite în registrele de care doar *el* se ocupa, Damian avea suficiente dovezi pentru vinovăţia lui.

— Va fi destul de uşor de găsit cu o astfel de descriere, remarcă ea după ce Damian termină de vorbit, deşi adăugă: însă aş vrea să aud şi varianta sa înainte de a-l preda oamenilor legii.

Damian se încruntă.

— După tot ce ţi-am spus, doar nu crezi că ar putea fi nevinovat?

— Nu, nu pare să fie. Însă nu este nici banditul tipic, cu care sunt obişnuit. Cei pe care-i vânez au ceva în comun – au martori la crimele înfăptuite. Dacă trebuie să-l ucid pe vreunul dintre ei, nu-mi pare prea rău, deoarece sunt deja convins de vinovăţia lui.

— Ai spus că nu s-a întâmplat niciodată asta, că nu ai fost nevoit să ucizi pe nimeni.

— Este adevărat, dar s-ar putea întâmpla, iar martorii simplifică situaţia, iar judecata se face apoi doar de dragul de a avea totul în ordine la tribunal. Am întâlnit o singură excepţie, un caz în care un singur martor l-a acuzat pe un anume Horace Johnson că i-ar fi ucis fratele cu sânge rece. Martorul era un membru cunoscut al societăţii. Johnson, nu, deoarece tocmai se mutase acolo, aşa că pe numele lui a fost emis un mandat de predare, viu sau mort. Însă după ce

am stat de vorbă cu mama lui şi cu unul dintre prietenii săi, de a cărui urmă am dat, mi s-a părut că martorul ar fi fost cel vinovat. Iar după ce l-am confruntat, vinovăţia care îl rodea l-a făcut să mărturisească în cele din urmă că el a fost cel care şi-a ucis de fapt fratele.

— Uimitor, spuse Damian. Ai salvat un om nevinovat, care ar fi fost probabil împuşcat de un vânător de recompense cu mai puţine scrupule decât tine. Nu mi-am dat seama că eşti atât de eficient în ceea ce faci.

Casey roşi, ceea ce o enervă cumplit. Nu încercase să-l impresioneze, doar să îşi facă cunoscut punctul de vedere.

Spuse acest lucru.

— Am explicat doar de ce aş vrea să aud varianta lui Curruthers înainte de orice altceva.

— Dar există martori, cei doi oameni pe care i-a angajat…

— În ceea ce mă priveşte, ucigaşii plătiţi nu sunt martori, Damian, ei sunt complici. Iar ucigaşii nu sunt cunoscuţi ca fiind foarte scrupuloşi. După câte ştim, cei doi ar putea avea ceva împotriva lui Curruthers dintr-un motiv sau altul, şi, după ce au fost prinşi, s-au gândit că s-ar putea răzbuna numindu-l pe el drept persoana care i-a angajat. Este posibil ca el să fi fugit tocmai din acest motiv.

— Există, de asemenea, fondurile delapidate.

— Da, este adevărat. Dar facem vreun rău dacă-l interogăm după ce-l capturăm?

— Fă cum vrei – atâta vreme cât îl găsim.

Capitolul 12

Ar fi trebuit să aibă parte de o călătorie lipsită de peripeţii până la Fort Worth, însă Casey şi Damian ajunseră amândoi, deşi din motive diferite, la concluzia că norocul îi părăsise. Erau încă la câteva ore distanţă de graniţa cu Texasul atunci când trenul lor aproape deraie. Conductorul reuşi să-l oprească la o mică distanţă de locul din care

şinele lipseau. Bruscheţea opririi făcu însă ca mulţi dintre pasagerii din vagoanele din faţă să fie aruncaţi de pe locurile lor.

Casey, scufundată într-unul dintre locurile acelea moi, pluşate, din vagonul privat, fu doar zguduită. Îi aruncă lui Damian o privire, asigurându-se că era bine, apoi îşi scoase capul pe unul dintre geamurile vagonului. Nu putu vedea şinele lipsă, însă călăreţii mascaţi care ieşiră dintr-un pâlc de copaci şi se îndreptară în goană spre tren, fluturându-şi armele, fură uşor de observat.

Se aşeză la loc, îşi aranjă ponchoul şi-i spuse lui Damian:

— Relaxează-te, este doar un jaf.

Ochii lui se aprinseră.

— *Încă* un jaf? Glumeşti, nu-i aşa? Spune-mi că glumeşti. Şansele de a fi jefuit din nou, atât de curând…

— Erau destul de mari, îl întrerupse Casey, luând în considerare teritoriul pe care îl traversăm.

— Şi, mă rog, ce are asta de-a face cu totul? întrebă el ţâfnos.

— Regiunea aceasta a fost mereu tentantă pentru bandiţi, Damian. Jumătate din ea a devenit teritoriu abia cu câţiva ani în urmă, când Cherokee Strip a fost cumpărată de la indieni, devenind colonie a oamenilor albi. Jumătatea aceasta prin care călătorim le aparţine încă indienilor.

— Teritoriu indian? Nu puteai pomeni asta mai repede?

— De ce? Sunt indieni prietenoşi. Dar înainte de 1890 întreaga regiune era dincolo de jurisdicţia albilor, iar indienii pe care guvernul i-a relocat aici îşi vedeau de treaba lor, atât timp cât bandiţii îi lăsau în pace. La naiba, graniţa nu este prea departe de aici, şi nu a fost cunoscut drept Teritoriul Nimănui degeaba.

— Teritoriul Nimănui?

— Era raiul nelegiuiţilor, de vreme ce nici albii şi nici indienii nu aveau nicio jurisdicţie, terenul nefiind revendicat de nimeni. Încă îşi au ascunzătorile în zona aceea. Doar pentru că cele trei colonizări susţinute de guvern în ultimii

câţiva ani au adus aici o mulţime de noi colonişti nu înseamnă că bandiţii aveau de gând să se mute.

— Şi nici despre *asta* nu ai putut pomeni mai devreme? întrebă el.

Casey ridică din umeri, apoi rânji.

— Speram să nu fie nevoie. La urma urmei, în ciuda a ceea ce probabil crezi acum, jafurile trenurilor nu au loc zilnic.

— Statisticile care par să mă urmărească în această călătorie contrazic afirmaţia ta, spuse Damian, îndreptându-se spre tocul în care-şi ţinea carabina, în colţul vagonului.

Casey se încruntă la el.

— Ce crezi că faci cu aia?

El îi aruncă o privire hotărâtă.

— Intenţionez să-mi păstrez banii de această dată.

— Mai degrabă vei face să fii ucis, mormăi Casey drept răspuns.

— Sunt înclinat să fiu de acord, bodogăni pe sub basmaua legata peste faţă bărbatul care intră atunci în vagon, auzind ultima remarcă făcută de Casey. Aşa că aşază-te, domnule, şi s-ar putea să supravieţuieşti.

Damian îşi opri înaintarea, însă nu se lăsă din nou pe locul său. Părea furios. Desigur că era, dar era prostesc să o arate, luând în considerare faptul că banditul care li se alăturase arăta neliniştit – şi tânăr. Nu părea mult mai în vârstă decât Casey. Acesta era probabil primul jaf în care era implicat.

— Individul ăsta mare de aici nu are de gând să te atace, aşa că nu face nimic prostesc, spuse Casey.

Se uita la bandit, însă cuvintele fuseseră spuse mai mult pentru urechile lui Damian.

Iar remarca nu uşură deloc nervozitatea tâlharului. Pistolul lui tremura în mod vizibil, în timp ce ochii i se plimbau de la ea la Damian şi înapoi.

Însă îşi adună suficient curaj pentru a le ordona:

— Aruncaţi-vă banii încoace şi voi pleca.

— Ar trebui să iei în considerare posibilitatea de a

pleca fără niciun ban, sugeră Casey calmă.

— De ce?

— Ar fi mai puţin sângeros aşa.

Casey nu fu deloc surprinsă când ochii lui se îndreptară din nou asupra lui Damian. Esticul uriaş părea să fie ameninţarea cea mai mare. Însă de această dată nu o deranjă să fie neluată în seamă, de vreme ce acest lucru îi permise să îşi scoată pistolul fără ca banditul să observe ce făcea.

Deoarece aceasta era a doua tentativă de jaf în doar câteva zile, nu trase doar pentru a dezarma. Lovi mâna în care bărbatul ţinea pistolul suficient de tare pentru a-l răni serios, asigurându-se că nu avea să-şi mai poată folosi mâna pentru alte jafuri, cel puţin nu cu tot atâta eficienţă.

Arma căzu cu un sunet înăbuşit pe covorul moale; sângele ţâşni peste tot. Ţipătul lui fu intens, dar scurt, însă gemetele care urmară continuară fără întrerupere. Deasupra basmalei, ochii lui erau plini de durere şi teroare. Nu se mişcă însă, nu atât timp cât pistolul lui Casey era încă aţintit asupra lui; nu făcu decât să se prindă de încheietura mâinii mutilate, strângându-şi ambele mâini tare la piept.

Casey oftă în sinea ei. Oamenii idioţi ignorau mereu sfaturile bune.

Cu glas tare, izbucni:

— Pleacă!

El făcu de îndată acest lucru. În timp ce ieşea în goană pe uşa vagonului, ea strigă în urma lui:

— Găseşte-ţi o altă ocupaţie, băiete! Asta te va ucide, mai devreme sau mai târziu.

Probabil că el nu o auzi, alerga prea repede. Casey se duse din nou la fereastră, doar pentru a se asigura că el se îndreptase spre calul lui şi plecase, în loc să-şi adune partenerii, căutând răzbunare. Fu bucuroasă să-l vadă îndreptându-se deja spre pâlcul de copaci. După alte câteva minute, ceilalţi bandiţi se îndepărtară de tren şi plecară în aceeaşi direcţie. Fie că auziseră împuşcătura şi intraseră în panică, fie că reuşiseră să-şi adune prada cu rapiditate,

lucrul acesta nu-l puteau şti decât ceilalţi pasageri.

Însă Casey aproape că sări în sus când carabina se descărcă în apropierea ei. Îi aruncă o privire urâtă lui Damian, dar numai pentru că reuşise să o sperie.

— Lasă-i să plece!

El îi aruncă aceeaşi privire.

— Pe naiba…

Ea îi tăie vorba.

— Este doar o adunătură de cowboy tineri care nu au de lucru.

— Sunt jefuitori de tren, pur şi simplu, spuse el, trăgând încă o dată. Şi lasă-mă să mai spun că am douăzeci şi şapte de ani. Este pur şi simplu ridicol să fiu apărat de un copil, aşa că nu o mai face.

— Poftim? replică ea încordată.

— M-ai auzit foarte bine. Sunt în stare să mă apăr şi singur. Aşa că de acum încolo, lasă-mă să-mi iau singur deciziile cu privire la cum să mă descurc în astfel de situaţii neplăcute, dacă nu te superi.

Casey ridică din umeri şi se aşeză pe locul ei. Să se apere singur. I-ar fi plăcut să vadă *aşa ceva.* Cât despre faptul că trăsese cu puşca aceea nouă a lui, oricum nu nimerise nimic, aşa că nu-i păsa dacă el avea de gând să risipească bunătate de muniţie. Fusese surprinsă să-l vadă ţinând corect carabina. Cel puţin nu avea de îngrijit niciun umăr dislocat din cauza manipulării greşite a armei.

După câteva împuşcături succesive, el se întoarse către ea, părând că terminase, însă mai avu câteva comentarii.

— L-ai avut pe unul dintre ei. De când eşti un susţinător al libertăţii bandiţilor?

— De când am fost angajat să prind unul anume. Sau nu te-ai gândit la cât timp am pierde dacă ar fi trebuit să-i predăm autorităţilor?

— N-am fi pierdut timp deloc dacă i-am fi ucis, iar asta nu este decât ceea ce merită, oricum.

Casey nu fu surprinsă să audă un estic spunând aşa ceva, de aceea pufni înainte de a replica:

— Atunci fii mulţumit că nu poţi nimeri nici măcar peretele unui hambar, ageamiule, fiindcă deşi acum eşti suficient de furios pentru a spune aşa ceva, conştiinţa nu ţi-ar da deloc pace mai târziu.

El se uită afară prin geam pentru un moment. Apoi rânji satisfăcut.

Casey ţâşni în picioare, dorind să se asigure dacă nimerise pe cineva sau nu. Însă bandiţii erau deja doar nişte puncte în direcţia orizontului, iar pe pământ nu se zărea niciun cadavru.

Scrâşni din dinţi, gândindu-se că Damian o luase peste picior, însă nu avea de gând să-i dea satisfacţie, pomenind despre asta.

În schimb, îi spuse:

— Mă duc să văd dacă sunt probleme cu şinele, şi dacă da, cât de serioase.

Apoi se îndreptă către uşă.

Însă următoarea lui întrebare o opri puţin din drum.

— Ce te-a făcut să crezi că sunt doar cowboy?

— Pantalonii de piele pe care îi purtau. Îngrijitorii de vite obişnuiesc să îi poarte după ce lucrează suficient pe păşune. În plus, nervozitatea individului care ne-a atacat. Era evident că nu mai făcuse aşa ceva înainte, era fie disperat, fie, mai degrabă, a fost convins să participe când era beat.

— Faci o mulţime de presupuneri, Casey, spuse Damian în zeflemea.

Ea ridică din umeri.

— Nu am mereu dreptate. Apoi rânji. Însă se întâmplă rar să greşesc.

Părăsi vagonul. El o urmă, în ciuda paşilor mari pe care-i făcea Casey, care îl forţau să meargă mult mai repede decât era obişnuit.

— *Mereu te* grăbeşti în halul ăsta? o întrebă el din mers.

Ea îi aruncă o privire înainte de a spune, cu un aer gânditor:

— Nu m-am gândit niciodată, probabil că da. Probabil

din cauza grabei de a creşte.

— Dacă reuşeşti vreodată să creşti, anunţă-mă şi pe mine.

— Ei, dar ce plin de sarcasm eşti astăzi! Adu-mi aminte să te apăr şi de alte jafuri. Pur şi simplu nu-ţi priesc.

Fu rândul lui să pufnească, însă ea nu-i dădu ocazia să spună nimic altceva ce ar fi putut-o înfuria. Păşi doar cu mai mare grabă. Apoi ajunseră în faţa trenului, unde erau adunaţi cei mai mulţi dintre pasageri. Ajunseră la timp pentru a-l auzi pe conductor anunţând că trebuiau să se întoarcă în ultimul oraş prin care trecuseră şi să aştepte acolo până puteau fi reparate şinele. Damian arăta ca şi cum era gata să explodeze din cauza acestei noi întârzieri.

Casey încercă să-i dezamorseze furia, întrebându-l:

— Vrei să călătorim în continuare cu trenul sau să călărim până în oraşul următor şi să luăm de acolo un alt tren? Ar trebui să călărim iarăşi pe acelaşi cal.

Aproape că-i veni să-l lovească atunci când el se aplecă înspre ea, adulmecând-o, apoi spuse:

— Să mergem!

Capitolul 13

Următorul oraş nu era chiar un oraş, deşi poate că într-o zi avea să fie demn de acest nume. Acum însă consta doar dintr-un număr de mici afaceri care se deschiseseră pe lângă gară: un bar care găzduia şi un restaurant, un magazin universal, o brutărie, un oficiu poştal şi ceva ce părea să fie un hotel, deşi dispunea de numai două camere.

Luând în considerare ora târzie la care ajunseseră, Casey îl trimise pe Damian la hotel pentru a rezerva camere pentru noapte; ea se duse la gară să raporteze jaful şi dispariţia şinelor. Când i se alătură lui Damian în faţa hotelului, avea veşti rele.

— Trenul următor vine abia peste o săptămână, îi spuse ea fără niciun preambul, ceea ce este cam tot atât

cât estimează individul de la depou că va dura să repare şinele, pentru ca trenul înspre sud să poată circula.

Damian oftă.

— Bănuiesc că pe aici nu trec diligenţele?

— Nu, iar lucrurile devin şi mai rele, îl avertiză ea. Aici nu există niciun grajd de unde să-ţi cumperi un cal, iar ferma cea mai apropiată este la mai bine de o zi călare. Dar nu este sigur că au cai în plus, pentru vânzare, aşa că s-ar putea să fie o pierdere de timp să mergem până acolo.

Damian aruncă o privire tristă clădirilor din jur.

— Suntem blocaţi aici pentru încă o săptămână?

— Doar dacă nu vrei să mai călărim împreună pe Old Sam. Nu m-aş supăra, dar el va începe cu siguranţă să se plângă în curând de greutatea suplimentară.

Damian aproape zâmbi, însă nu de tot.

— Şi eu am veşti proaste. Există o singură cameră liberă în hotel, aşa că va trebui să o împărţim.

Casey înţepeni. Să împartă un *dormitor* cu el timp de o săptămână? Poate că s-ar fi descurcat pentru o noapte, dar era improbabil să o facă timp de o săptămână.

— Vom face rost de un cal, spuse ea pe un ton care nu lăsa loc discuţiilor. De fapt tocmai atunci măsura cu privirea câţiva cai legaţi peste drum, în faţa barului.

El îi urmă privirea.

— Nu se pune problema să-i furăm, se gândi el că era prudent să menţioneze.

Casey pufni, însă nu mai spuse nimic, îndreptându-se deja de cealaltă parte a drumului. Damian o urmă fără prea mare entuziasm. În aşezare nu exista nicio bancă, altfel nu i-ar fi fost dificil să plătească preţul cerut, oricare ar fi fost acesta, pentru a cumpăra un cal. Poate că s-ar fi descurcat cu banii gheaţă pe care-i avea la el, însă lipsa cailor din regiune făcea greu de crezut că cineva s-ar fi despărţit de animalul său, pentru orice preţ.

Nu că lui Damian i-ar fi plăcut să continue restul călătoriei călare. Să călărească în spatele lui Casey, pe acelaşi cal, era un lucru, de vreme ce nu el îl controla pe Old Sam. Să călărească propriul cal ar fi fost ceva cu totul

diferit, iar el ar fi preferat să nu adauge această experienţă de învăţare acestei călătorii deja îngrozitoare.

Barul era prima tavernă din vest în care Damian intrase, iar dacă era unul tipic, avea să fie ultima sa experienţă de acest fel. Nu era mare şi cu siguranţă nu era aglomerat, însă mirosul de bere acră şi whisky, combinat cu cel de fum şi vomă, pusese stăpânire pe tot aerul.

Pe podea era împrăştiat rumeguş. Se putea sta la trei mese rotunde, pline de tăieturi şi murdare. Una singură era ocupată. Exista o încăpere separată, cu un semn deasupra uşii deschise, pe care se putea citi: „Nu avem cea mai bună băutură, dar e tot ce puteţi găsi pe-aici”.

Înăuntru erau doar două mese, evident din cauză că nu aşteptau prea mulţi clienţi.

Casey se aşezase la barul lung şi părea să se simtă ca acasă, ca şi cum ar fi fost obişnuită să frecventeze astfel de locuri. Damian clătină din cap. Trebuia să existe vreo lege care să împiedice vânzarea de alcool copiilor.

Băiatul comandase deja ceva de băut şi ţinea paharul în mână atunci când se întoarse să supravegheze singura masă ocupată. La ea erau aşezaţi trei bărbaţi care jucau un joc de cărţi; banii de lângă coatele lor sugerau că pariaseră. Aruncaseră câte o privire în direcţia băiatului, însă îl ignorară cu repeziciune. La Damian se uitaseră ceva mai lung atunci când intrase în bar, alăturându-i-se lui Casey.

Privind ţintă în direcţia bărbaţilor, Casey întrebă:

— Cine e proprietarul murgului rotat din faţă?

Un bărbat tânăr, cu o barbă deasă, netunsă, răspunse:

— Ar fi al meu, dacă nu cumva mai este şi un altul.

— Îţi place să pariezi?

— Când am chef, spuse el, şi se uită în direcţia cărţilor pe care le ţinea în mână, chicotind. Cred că acum mi-a cam pierit cheful.

— Am nevoie de încă un cal, îi spuse Casey. Ce zici de o mică prinsoare, calul tău contra calului meu?

Auzind asta, Damian sâsâi spre Casey.

— Ce naiba faci?

— Îţi fac rost de un cal, aşa că intră în joc, şopti Casey înapoi.

Bărbatul întrebă:

— Unde e al tău?

— Peste drum, în faţa hotelului. Aruncă o privire. Nu vei găsi altul mai bun.

Bărbatul se ridică pentru a face acest lucru şi, stând în faţa uşilor batante ale barului, fluieră încetişor.

— Ăsta da cal! Se întoarse spre Casey, în mod evident interesat. Care-i prinsoarea?

— Ageamiul ăsta va lăsa să cadă o monedă în faţa lui. Pun pariu că voi reuşi să trag în ea, printre picioarele lui, înainte să atingă podeaua – şi fără să-l nimeresc pe el, desigur.

Se auziră câteva chicoteli, însă numai din cauză că Damian se făcuse roşu ca racul – fie din cauza stingherelii, fie din cauza furiei, era dificil de spus. Însă bărbosul spuse zeflemitor:

— Am mai văzut trucul ăsta, nu e atât de greu.

— Am spus că voi scoate pistolul din teacă abia când trebuie să trag? adăugă Casey.

Individul ridică dintr-o sprânceană stufoasă.

— Abia atunci? Totuşi, are nişte picioare lungi, ai timp suficient de manevră. Dacă ratezi, nu pierzi decât calul.

— Crezi că-i puţin lucru?

Era evident că aşa i se părea, deoarece adăugă:

— Cum ar fi să împuşti moneda din mâna lui, scoţând atunci pistolul?

Damian înţepeni. Casey îi şopti:

— Ei bine, cred că nişte degete dureroase sunt un preţ mic pentru a ne putea vedea de drum.

— Atât timp cât nu este vorba despre degete însângerate, bombăni el.

Băiatul îi rânji.

— Aş zice să te asiguri că nu ţii moneda în mâna cu care tragi, dar nu ai o asemenea mână, aşa că nu prea contează, nu-i aşa?

El *nu* aprecie umorul lui Casey, însă nu era foarte

îngrijorat. Văzuse ce putea face băiatul cu un pistol. Începu totuşi să se îngrijoreze atunci când în direcţia lui Casey fu aruncată o monedă mică de zece cenţi, însoţită de ordinul:

— Foloseşte-o pe asta!

Iar Casey se uită înspre ea ca şi cum nu ar fi văzut-o prea bine, ceea ce generă un val de râsete în rândul clienţilor tavernei.

Însă Casey îl făcu să se simtă uşurat atunci când îi înmână moneda, şoptindu-i:

— Relaxează-te, ageamiule! Am făcut asta de nenumărate ori.

El se întoarse şi se îndreptă spre capătul barului, întrebând:

— Este suficient pentru voi să mă duc la vreo trei metri, având în vedere că nu prea este loc aici?

— Trei metri e numai bine, dă-i drumul, spuse pariorul, rânjind. Ard de nerăbdare să călăresc pe noul meu cal.

Casey dădu din cap şi-şi dădu la o parte ponchoul, aşteptându-l pe Damian să ridice moneda în mână. Lui nu-i venea să creadă că lăsa demonstraţia de îndemânare să continue, când mâna *lui* era cea care avea să sufere dacă lucrurile nu mergeau bine. Însă încrederea arătată de Casey îl făcea să se simtă mai liniştit. Băiatul ştia că nu avea să rateze.

Apoi însă trase şi rată. Moneda se afla încă între degetele lui Damian. Iar Casey… Damian nu mai văzuse o asemenea expresie devastată pe chipul nimănui până atunci.

Pariase şi-şi pierduse calul, dar nu pe acest rezultat contase. În timp ce bărbosul era felicitat de prietenii săi, Casey ieşi în fugă din bar, ruşinată. Damian nu era sigur, însă i se părea că văzuse lacrimi sclipind în ochii aceia aurii.

— Ei, sper că n-o să plece călare pe noul meu cal, nu? întrebă câştigătorul.

— Mă îndoiesc, replică Damian, pornind spre uşile batante. Este un om onorabil – chiar dacă nu chiar atât de îndemânatic pe cât credea.

Capitolul 14

Damian nu-l urmă imediat pe tânărul său prieten. Dacă băiatul *plânsese* într-adevăr, aşa cum suspecta el, probabil că ar fi preferat să nu fie văzut de nimeni. Aşa că Damian bău câteva pahare din băutura respingătoare pe care o serveau la bar, apoi se îndreptă spre hotel.

Supărarea lui Casey ar fi putut fi evitată complet, dar, ca de obicei, nu luase în considerare posibilitatea ca Damian să fie de ajutor, dorind să se descurce de unul singur – aşa cum făcuse în tren.

În tren, Casey presupusese că Damian nu făcuse nicio ispravă atunci când trăsese pe geam, când de fapt el reuşise să-i rănească pe toţi bandiţii care jefuiseră trenul. Dacă nu aveau propriul medic, aveau să atragă atenţia asupra lor căutând unul în oraş. Măcar asta avea să-i încetinească, dându-le şerifilor o şansă să-i prindă.

La hotel, o găsi pe Casey stând în faţa ferestrei din micuţa cameră pe care o împărţeau, uitându-se, fără îndoială, după Old Sam şi jelindu-i pierderea. Damian ar fi putut spune ceva despre prea multă încredere în sine, care putea duce la pieire, însă hotărî să nu o facă. Probabil că băiatul se simţea oricum suficient de rău.

Casey nu-l auzi intrând. Damian trebui să-şi dreagă glasul pentru a-i atrage atenţia suficient ca să-i spună:

— Te poţi opri din jelit. Am reuşit să…

Nu-şi termină propoziţia, deoarece băiatul se întoarse brusc spre el, ţipând:

— De ce m-ai lăsat să fac asta? *De ce?* Old Sam a fost cu mine de când aveam doisprezece ani. L-am crescut de când era numai un mânz. Este ca un membru al familiei pentru mine!

Damian rămase fără cuvinte pentru un moment. O astfel de revărsare de emoţie din partea unui băiat care până atunci îşi controlase atât de bine sentimentele era

puţin copleşitoare. Zidurile de apărare ale lui Damian se ridicară de îndată.

— Stai puţin, spuse el. Nu cred că mă poţi învinui pe mine…

— Nu pot?

— Nu, nu poţi. Nu eu am fost cel care a propus pariul, Casey. De fapt, dacă-ţi aduci aminte, nu am fost foarte bucuros de discuţia pe care ai început-o în bar, şi ţi-am spus acest lucru.

Damian încercă să-şi ţină în frâu propria furie, ceea ce nu era uşor cu atâta furie îndreptată înspre el. Avusese impresia că Old Sam însemna mai mult pentru băiat decât un mijloc de locomoţie. Avusese dreptate, evident, altfel Casey nu s-ar fi supărat atât de tare.

Însă faptul că părea să-şi controleze furia nu făcu decât să o intensifice pe cea simţită de către Casey, deoarece ignoră replica înţeleaptă a lui Damian şi strigă:

— Nu s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost aici şi n-aş fi fost dacă…

Damian îi tăie vorba, amintindu-i:

— Nu ai fost obligat să accepţi slujba.

— Foarte bine, pentru că demisionez.

Damian nu se aşteptase la asta. Se gândise că băiatul avea mai multă onoare şi nu ar fi renunţat după ce s-ar fi lovit de o greutate sau două.

Clătină din cap, spunând cu dezgust:

— Am văzut crize de furie la viaţa mea, tinere, dar eşti pe cale să câştigi premiul pentru cea mai mare.

— Cum îndrăzneşti…

— O, taci din gură, Casey! Dacă nu ai fi sărit la gâtul meu în momentul în care am intrat, ţi-aş fi spus că ţi-am recuperat calul.

Expresia surprinsă a lui Casey fu aproape comică.

— Ai făcut asta?

Însă de îndată ce-şi dădu seama ce spusese, chipul i se albi. Făcu un pas în spate, periculos de aproape de fereastra deschisă, ca şi cum ar fi primit un pumn. Hohotul pe care îl scoase fu patetic.

— O, Dumnezeule, îmi pare rău, gemu Casey.

— Prea târziu…

— Nu, *chiar* îmi pare rău, Damian. Dacă mă laşi să-ţi explic… Nu eram cu adevărat supărat pe tine, ci pe mine. Nu tolerez prea bine prostia, iar felul în care am procedat în barul ăla a fost de-a dreptul prostesc.

Damian nu putea să nu fie de acord cu această afirmaţie.

— De acord, nu ar fi trebuit să faci pariul acela…

— Nu la asta mă refer, îl întrerupse Casey. Pariul a fost bun.

Damian se încruntă.

— Atunci despre ce naiba vorbeşti?

— Vorbesc despre faptul că am ţintit marginea monedei, pentru că era atât de mică. Iar când a trebuit să iau decizia, nu am vrut să risc să-ţi ard degetele.

Damian clipi.

— Vrei să spui că ai ratat dinadins?

— Nu, clătină Casey din cap. Dar nu mi-am luat ţinta aşa cum ar fi trebuit, în centrul monedei. Cei câţiva milimetri pe care i-am lăsat drept marjă se pare că au contat prea mult.

Damian aproape că pufni în râs auzindu-l. Băiatului i se păruse prostesc să nu-l rănească pe Damian, iar acum considera că se scuza spunându-i *asta?* Totuşi, dacă nu ar fi încercat să nimerească moneda, nu şi-ar fi pierdut calul, iar Damian n-ar fi fost oricum rănit. Aşa că probabil tot el trebuia învinuit, la urma urmei.

— N-am vorbit serios nici despre renunţarea la slujbă, adăugă Casey cu sfială, roşind din nou. Ţi-aş fi spus asta, de îndată ce… ei bine, de îndată ce aş fi început să gândesc clar din nou, ceea ce cu siguranţă nu am făcut în urmă cu câteva minute. Voi duce treaba la bun sfârşit, orice ar fi – dacă mai doreşti să o fac, desigur.

Damian făcu în mod deliberat o pauză lungă înainte de a da aprobator din cap.

— Cred că am face amândoi foarte bine să uităm că am avut această mică… discuţie.

Casey râNji, în mod evident uşurat.

— Nu este o idee rea, doar că nu ai apucat să-mi spui cum l-ai recuperat pe Old Sam.

— Cu bani, desigur. Au avantajul lor uneori, iar de această dată avantajul include şi rotatul bărbosului.

— Ai cumpărat şi calul lui? întrebă Casey surprinsă. Ei bine, Damian, eşti al naibii de priceput la negoţul cu cai, nu-i aşa?

— Nu chiar, admise Damian. În cazul de faţă, individul nu plănuia să meargă nicăieri în curând. Îi face curte fetei brutarului. Dar îi place să joace, iar o serie de mâini proaste la cărţi l-au lăsat fără bani. Asta nu l-a făcut însă să ceară un preţ rezonabil pentru cele două animale. Nu s-a mulţumit decât după ce a luat toţi banii pe care-i aveam la mine.

— Câţi aveai?

— Nu i-a luat pe toţi, rânji Damian. Doar ce aveam în buzunare, cam trei sute de dolari, dar cel puţin *el* a crezut că mi-a luat toţi banii.

Casey chicoti.

— I-ai cumpărat chiar ieftin, de fapt.

— Glumeşti? Vrei să spui că pe-aici caii sunt mai scumpi de-atât?

— Nu, doar trăpaşii ca Old Sam al meu. În plus, ai fi uimit de cât de mult creşte preţul acolo unde cererea este mare, iar oferta insuficientă. Era ceva obişnuit aici în vest, mai ales odinioară, când raidurile indienilor împiedicau trenurile cu provizii să ajungă aici, sau când se înfiinţa aproape peste noapte câte un orăşel minier. Încă se întâmplă în oraşele mici, prin care nu trece calea ferată şi în aşezările ca aceasta, care nu sunt încă oraşe în adevăratul sens.

Pentru cineva din domeniul de activitate al lui Damian, acest lucru era o adevărată muzică pentru urechi. Importuri şi exporturi, cerere şi ofertă. Se întrebă dacă tatăl lui se gândise să îşi extindă afacerea şi în această parte a ţării. Era ceva de luat în considerare – atât timp cât nu era necesar să supravegheze personal lucrurile. La urma urmei,

o altă călătorie spre vest, odată terminată aceasta, era ultima pe lista sa de priorităţi.

— Ei bine, acum că suntem gata să ne continuăm călătoria mâine, ce-ai spune să luăm cina înainte să ne culcăm? sugeră Damian.

— Voi sări peste cină, dacă nu te superi. Hotelul nu serveşte cina, iar eu nu sunt obişnuit să mă fac de râs în halul ăsta, aşa că aş prefera să evit taverna. În plus, vom avea nevoie de nişte provizii înainte să se închidă magazinul, dacă vrem să pornim dimineaţă la o oră decentă. Mă voi ocupa de asta, apoi voi dormi.

Damian nu avea de gând să se certe cu el, de vreme ce băiatul părea să fie destul de stânjenit, din nou.

— Cum vrei. Vin însă cu tine la magazin, să plătesc cumpărăturile.

— Am destui bani, Damian…

— Am spus că voi plăti toate cheltuielile călătoriei, nu-i aşa? Oricum, nu-mi strică să aflu din capul locului ce consideri tu că avem nevoie pentru drum.

Casey îi răspunse cu aceleaşi cuvinte:

— Cum vrei – ceea ce-mi aminteşte să întreb, rotatul are şa?

Fu rândul lui Damian să roşească. Nu se gândise la şa, şi dacă nu se ocupau în această seară de problema aceasta, aveau să-şi întârzie plecarea de a doua zi dimineaţă până după deschiderea magazinului.

— De fapt bărbatul a păstrat şaua.

— M-am gândit că a făcut-o. Durează mai mult să te obişnuieşti cu o şa nouă decât cu un cal nou. Să sperăm că găsim una la magazin. S-ar putea să nu aibă, dat fiind faptul că nu prea sunt cai de vânzare pe aici. Dar ar putea avea un mic stoc din orice, ca toate magazinele universale.

Casey nu părea să fie prea preocupat, însă Damian tot întrebă:

— Şi dacă nu găsim?

Casey râni.

— Nu te îngrijora înainte să fie cazul, Damian. Întâi să vedem care este situaţia; te poţi îngrijora pe urmă.

Capitolul 15

Lui Damian nu i se păruse greşit să împartă patul. Casey insistase însă că prefera să doarmă pe podea. Tot nu o ajutase.

Nu putea gestiona prea bine situaţia prezentă, în care se afla în spatele unei uşi închise, doar cu el, într-un dormitor prea mic pentru o persoană, cu atât mai puţin pentru două. În cele din urmă se forţase să rămână nemişcată până când el adormise, apoi ieşise din cameră şi se culcase în şopronul pus la dispoziţia cailor oaspeţilor. Acolo, înghesuită într-un colţ lângă Old Sam, adormise imediat.

Acest lucru o irită însă a doua zi dimineaţă. Nu era ca şi cum nu ar fi dormit deja lângă el. Însă în pădure, cu un foc de tabără între ei şi cu alte lucruri la care să se gândească, fiind mereu cu simţurile la pândă pentru orice eveniment neaşteptat, nu fusese acelaşi lucru. Siguranţa camerei de hotel îi eliberase mintea, lăsând-o să se gândească doar la el. Iar unele dintre lucrurile la care se gândise erau destul de stânjenitoare în lumina crudă a dimineţii.

Se întrebase cum ar fi să fie sărutată de către Damian. Se întrebase dacă părul lui ar fi la fel de moale pe cât părea să fie, şi cum s-ar fi simţit să-şi plimbe mâinile peste umerii lui largi. Îşi imaginase chiar cum ar fi ţinut-o el în braţele lui puternice şi transpirase din cauza imaginii care îi apăruse în minte.

Stingherea ei crescu atunci când îl văzu dimineaţă şi avu aceeaşi impresie ca de obicei – că ochii aceia pătrunzători îi puteau citi gândurile. Ar fi fost mult prea umilitor ca el să fie conştient de gândurile pe care le avusese despre el.

Însă el abia-i aruncă o privire atunci când i se alătură, în spatele hotelului. Ea îşi pregătise scuze despre cum

dorise să supravegheze caii, care nu fuseseră găzduiţi într-un grajd potrivit, însă se dovedise că nu era cazul. Din câte se părea, el nu-şi dăduse seama că ea nu dormise în cameră noaptea trecută. Probabil presupusese că se trezise dimineaţă şi coborâse mai repede decât el.

Nu porniră la drum foarte dimineaţă, aşa cum sperase ea. Se gândise că avea nevoie să-l instruiască pe Damian înainte ca acesta să încalece murgul rotat, însă nu se aşteptase să fie atât de dificil.

El nu se putea relaxa. Era prea ezitant în a prelua controlul asupra animalului. Calul simţea acest lucru şi profita din plin. Avea de-a face cu o fiinţă pe care o putea intimida şi speria, aşa că murgul făcu tot ce putea pentru asta.

Din nefericire, între ea şi Damian diferenţa de greutate era prea mare, altfel ar fi fost posibil să păcălească murgul. Trebuise să-l încerce întâi ea, cu şaua ei, de vreme ce nu găsiseră una de cumpărat la magazin, iar ideea de a-l urca pe Damian în spatele unui cal neînşeuat era pur şi simplu ridicolă. Avea să folosească şaua ei până când găseau una de cumpărat.

Însă Casey trebuia oricum să testeze calul, de vreme ce unele animale refuzau lucrurile cu care nu erau obişnuite, iar şeile noi se încadrau în acest grup. Reuşise să-l călărească foarte bine. Greutatea lui Damian îl făcea însă să păşească în lateral şi să tropăie, ca şi cum nu ar mai fi fost călărit vreodată.

Trebuia însă să recunoască meritele lui Damian. Nu se oprise din a încerca, în ciuda faptului că aterizase în praf de patru ori. Pierduse totuşi o mulţime de timp scuturându-şi praful de pe haine, de fiecare dată, însă Casey reuşise să se abţină să spună ceva despre cum avea să se umple de praf încă de multe ori înainte să termine.

Era evident că Damian nu era făcut pentru călărie. Părea să dispreţuiască fiecare scamă de pe hainele lui, dar trebuia să se obişnuiască cu aşa ceva. Încercase să-l determine să-şi cumpere haine mai potrivite pentru drum cu o zi înainte, măcar o pălărie pentru călărit, însă el

insistase că hainele lui elegante de newyorkez aveau să fie perfecte. Era adevărat, atât timp cât nu-l deranjau arsurile solare, scaieţii şi spinii culeşi din tufişurile de care se apropiau prea mult. Desigur, ea avea sentimentul că urmau să-l deranjeze toate acestea, chiar foarte mult. Se temea de ce s-ar fi întâmplat dacă aveau să-l treacă transpiraţiile. De fapt, putea fi chiar distractiv.

După ce calul înţelese în sfârşit că nu avea să câştige bătălia, porniră la drum. Însă făcură un drum lung în ziua aceea, sau cel puţin aceasta fu impresia lui Casey, care nu dormise foarte mult în noaptea precedentă. Fu forţată să păstreze un ritm lent, doar pentru ca Damian să poată rămâne călare. Ei nu îi era greu să călărească fără şa, o făcuse de multe ori în tinereţe. Însă atunci fusese pentru perioade scurte. Însă acest lucru se dovedi a fi solicitant pentru muşchii ei în cazul unei călătorii lungi, precum cea de faţă.

Făcură o pauză după-masa devreme, pentru Damian. Deoarece cumpăraseră de-ale gurii înainte să plece din aşezare, şi-ar fi putut continua drumul, mâncând din mers, însă Casey se gândise că lui Damian i-ar prinde bine o pauză. De fapt acesta gemu când ea spuse că era timpul să plece din nou la drum.

Seara însă o surprinse, oferindu-se să vâneze el cina, dacă nu conta că aveau să se audă gloanţele trase. Ea fu tentată să-i răspundă că, de fapt, conta. Avea poftă să mănânce carne şi ştia suficient de bine că nu urma să aducă nimic dacă mergea el la vânătoare. Însă Damian avusese o zi atât de proastă încât nu avu inima să-i spună că nu ştia nimic despre vânătoare şi că trebuia să lase asta în sarcina cuiva priceput.

Se resemnă să mănânce biscuiţi şi fasole, aşa că începu să le pregătească. Adevărata surpriză sosi atunci când Damian se întoarse după o jumătate de oră cu un curcan sălbatic suficient de mare să-i hrănească timp de câteva zile. După ce îl luase în zeflemea în gând, Casey crezu că Damian avusese pur şi simplu noroc, mai ales că nu auzise decât un singur foc de armă.

Îi spuse acest lucru în timp ce luă pasărea şi începu să o pregătească.

— A fost o lovitură norocoasă.

— De fapt nu prea a fost vorba de noroc, replică el cu nonşalanţă.

Casey ridică dintr-o sprânceană neagră.

— A venit direct spre tine, aşa că nu ai putut rata?

— Nu, era suficient de departe cât să nu fiu prea sigur ce fel de pasăre era.

Casey îşi aduse aminte de poveştile vânătoreşti pe care le auzise crescând, aşa că spuse:

— Sigur că da.

Scepticismul ei era greu de ignorat, aşa că probabil acesta era motivul pentru care Damian sugeră:

— Poate că ar trebui să îţi fac o demonstraţie.

Acum nu o mai preocupa deloc faptul că el s-ar fi putut simţi stingherit.

— Chiar te rog! spuse ea şi arătă spre o posibilă ţintă, la vreo doisprezece metri distanţă.

Damian ţinti, trase şi nimeri ţinta. Casey clipi, apoi arătă spre o alta. El o lovi şi pe aceea. După cea de-a treia încercare, Casey renunţă.

— În regulă, m-ai impresionat.

De data aceasta Damian ridică dintr-o sprânceană.

— Doar impresionat?

— Extrem de impresionat, murmură Casey.

Damian chicoti şi se aşeză şi el lângă foc.

— Expresia ta a fost nepreţuită, Casey, dar poate ar fi trebuit să menţionez faptul că am fost campion la tragerea cu puşca în facultate. Mai obişnuiam şi să merg la vânătoare cu tatăl meu.

— Unde? În curtea din spatele casei? Nu călăreşti sau nu ai făcut-o până astăzi.

— Luam trenul spre nord, unde avem o cabană de vânătoare, şi da, vânam pe jos.

Casey nu mai spuse nimic, iritată. Părerea ei despre el se schimbase radical, dintr-odată. Însă acum trebuia să recunoască faptul că Damian putea probabil să aibă grijă

de el însuşi în situaţiile cele mai periculoase. La urma urmei, o ajutase suficient de bine cu jefuitorii diligenţei. Acum se întreba cu câte răni plecaseră totuşi bandiţii care atacaseră trenul. I-ar fi putut ucide, la cât de bine trăgea, nu încăpea nicio îndoială, însă nu rămăsese niciun cadavru în urmă. Replica lui, „meritau să moară”, fusese evident ceva spus la furie, nu ceva ce credea cu adevărat.

Totuşi era prea orăşean pentru a se potrivi aici. Asta nu se schimbase. Încă ieşea în evidenţă. Dar Casey credea că nu mai era cazul să se îngrijoreze cu privire la şansele lui de supravieţuire. Cu un cal şi cu puşca lui, se putea descurca şi de unul singur.

Continuă să gătească cina, făcând tot posibilul să îl ignore. Cu toate acestea, nu-i scăpă faptul că el o privea cu atenţie. Dacă se aştepta la mai multe laude pentru abilităţile lui de ţintaş, avea să fie dezamăgit. Dar se părea că nu la asta îi stăteau gândurile.

— Nu-mi place să spun asta, Casey, dar ştii că arăţi ca o fată? Ai încercat să-ţi laşi să crească barba sau mustaţa?

După un moment de linişte, în care ea gemu în sinea ei, Casey spuse:

— Ar fi cam greu de făcut aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că sunt o fată.

Îşi vârî capul între umeri, stingherită peste măsură de expresia lui oripilată. Nu fusese obligată să recunoască. Nu-şi imagina de ce o făcuse. Tăcerea consternată care urmă o făcu să se vânzolească pe loc până când nu se mai putu abţine şi aruncă o privire în direcţia lui şi-l văzu holbându-se la pieptul ei atât de intens, că era evident că încerca să vadă prin poncho.

— Nu e prea mare lucru de capul lor, dar sunt acolo, reuşi ea să spună fără să roşească, apoi adăugă cu prudenţă: dar să nu-ţi treacă prin cap să ceri dovezi. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Ochii lui se îndreptară încet înapoi spre chipul ei, scanând fiecare centimetru ca şi cum nu ar mai fi văzut-o vreodată, şi de fapt aşa şi era. Expresia lui era intensă, dar

se schimbă brusc odată ce emoţiile preluară controlul asupra şocului. Noua sa expresie tăie avântul lui Casey.

Era furios, nu încăpea nicio îndoială.

Capitolul 16

— Cum îndrăzneşti să fii fată?

Idioţenia acestei întrebări arăta exact cât de furios se simţea Damian. Casey se aşteptase la surprindere, dar nu la această furie, vizibilă acum în fiecare linie a trupului lui.

— Nu cred că am avut de ales în această privinţă. Casey nu făcea decât să sublinieze ce era evident.

— Ştii ce vreau să spun! M-ai înşelat cu bună ştiinţă, mormăi el acuzator.

— Nu. Nu am făcut *aşa ceva.* Doar nu am corectat concluziile pe care le-ai tras singur. Iar de întrebat, nu ai întrebat niciodată. Dar nu te simţi prost! La aceeaşi concluzie ajung majoritatea oamenilor.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor, eu sunt cel care călătoreşte cu tine. Nu-mi vine să cred cât de nepotrivită este toată această situaţie. Am dormit chiar în acelaşi dormitor!

— De fapt, eu am dormit în spate, cu caii, astă-noapte, recunoscu Casey.

Însă atunci el replică sarcastic:

— Sigur că da.

Casey îşi dori să-i fi pomenit despre asta dimineaţă.

Ea se încruntă atunci, încercând să-şi dea seama de ce era el atât de supărat. Se opri asupra cuvântului „nepotrivit”. Asta era problema? Credea oare Damian că ea avea rude care aveau să sosească cu pistoalele în mâini şi să-l silească să o ia în căsătorie doar din cauză că petrecuseră puţin timp împreună într-un dormitor? Nu că asta *nu* s-ar fi putut întâmpla, dar nu avea să se întâmple, şi ar fi fost poate o idee bună să-i pomenească acest lucru.

— Sper că nu ai impresia greşită că din cauza faptului

că nu am fost supravegheaţi trebuie să facem ceva ridicol, ca de exemplu să ne căsătorim. Aproape că am păşit în noul secol, Damian. Consecinţe ca asta…

— Se mai întâmplă încă, iar tu ştii foarte bine lucrul acesta.

Ea tresări auzind cât de tare striga Damian.

— Ei bine, nu în această parte a ţării – cel puţin nu atunci când nimeni în afara celor implicaţi nu ştie despre asta. Dacă ţi-ai lăsa deoparte furia şi te-ai gândi puţin, ţi-ai da seama că *nimeni* nu ştie că ai călătorit alături de o femeie.

— Femeie? Cu greu te-aş putea numi aşa, copilă, spuse el zeflemitor.

Acest lucru o duru pe Casey, care se considera femeie de trei ani deja. Iar discuţia aceasta îi aducea aminte de cearta cu tatăl ei, lucru care era pe cale să o facă să izbucnească. Mai făcu o încercare de-a apela la raţiunea lui înainte să se întâmple aşa ceva.

— Ce încercam să subliniez, Damian, este că nu s-a întâmplat nimic rău, aşa că nu ai de ce să te superi în halul ăsta. Doar pentru că sunt… femeie, nu înseamnă că relaţia noastră profesională trebuie să se schimbe în vreun fel.

— Pe naiba nu!

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Da? Şi cum aşa, când asta nu schimbă abilităţile mele sau motivul pentru care m-ai angajat? Sunt în continuare printre cei mai buni urmăritori din regiune, mulţumită învăţăturilor primite de la tatăl meu.

— Tatăl tău? Aşadar acum ai şi părinţi, în mod miraculos? Şi presupun că ai şi un nume adevărat, nu unul pe care să *pretinzi* că nu-l cunoşti?

„Sigur că a adus asta în discuţie”, mormăi ea în sinea ei, însă lui îi explică:

— Minţitul despre numele meu nu a avut de-a face cu înşelarea ta.

— Poftim? De vreme ce exact acest lucru s-a întâmplat, nu văd cum…

— Nu dau *nimănui* numele meu adevărat, Damian,

pentru că tatăl meu mă caută şi încă nu vreau să fiu găsită. Nu te deranja să întrebi de ce. Este ceva personal. Dar cel mai uşor mod de rămâne ascunsă este ca nimeni din jur să nu ştie cu adevărat cine sunt, aşa că, în loc să folosesc un nume fals, prefer să spun că nu mi-l cunosc.

— Şi pretinzi că eşti băiat.

— Nu, nu fac asta. Dacă părul meu scurt, înălţimea şi faptul că sunt slabă lasă această impresie, nu este vina mea că lumea ajunge la concluzia că sunt băiat.

— Să nu uităm de hainele pe care le porţi.

— Hainele pe care le port sunt necesare pentru călătoriile călare, îi spuse ea. Dar nu am pretins niciodată că aş fi băiat. Dacă lucrurile ar fi stat astfel, nu aş fi recunoscut acum că sunt fată, nu-i aşa?

— De ce naiba ai făcut-o?

— Pentru că *nu* mint în această privinţă.

— Ar fi trebuit să o faci, Casey.

— De ce? Nu schimbă felul în care mă port cu tine. Şi nu ar trebui să schimbe felul în care te porţi tu cu mine. Aşa că de ce faci un aşa mare caz despre asta?

— Eşti o *fată.*

— Şi ce dacă?

El îşi trecu frustrat mâna prin păr înainte de a spune:

— Dacă ai impresia că asta nu schimbă complet lucrurile, înseamnă că nu ai prea multă minte, pentru o femeie.

Ea înţepeni.

— Sper că nu vrei să spui ce cred eu, dar în caz că totuşi asta vrei, lasă-mă să te avertizez că există oameni care au încasat-o pentru că şi-au bătut joc de mine.

— Asta nu rezolvă problema.

— *Ce* problemă? Doar nu te interesez în felul acela.

— Eşti sigură?

Ea sări în picioare, îşi scoase pistolul şi îl îndreptă spre mijlocul pieptului său.

— Atunci schimbă asta, Damian!

— Nu mă vei împuşca!

— Nu cred că vrei să te bazezi numai pe o

presupunere!

El o privi lung. Ea îi întoarse privirea, fără să clipească şi fără ca braţul să-i tremure vreo clipă.

În cele din urmă el îşi îndreptă privirea către pistol şi spuse:

— Pune-l deoparte! Voi sta de partea asta a focului – deocamdată.

Această afirmaţie nu o linişti complet, însă de vreme ce oricum nu voia să-l împuşte, făcu aşa cum îi sugerase el şi se aşeză înapoi lângă foc. Cu toate acestea, nu-şi modifică expresia inscrutabilă şi nici nu-şi luă ochii de la el.

După ce tăcerea se prelungi, în mod dureros, mai mult de un minut, în timp ce amândoi se priveau ţintă, Damian spuse:

— Se arde pasărea.

— Fă ceva în legătură cu asta! Unde scrie că eu trebuie să gătesc de fiecare dată?

— Probabil în aceeaşi carte în care scrie că eu nu ştiu să gătesc.

Casey clipi. Apoi se relaxă. Dacă el putea spune aşa ceva, terminaseră probabil cu cearta, cel puţin pentru moment.

Pentru a fi sigură însă, spuse:

— Mă culc imediat ce terminăm de mâncat. Ar trebui să faci acelaşi lucru. Dacă vrem să ajungem în următorul oraş mâine înainte de căderea întunericului, trebuie să pornim dis-de-dimineaţă şi să călărim mai rapid. Crezi că vei putea face faţă unui ritm mai alert?

— Voi face ceea ce trebuie. Mereu am făcut asta.

Cuvintele erau suficient de plăcute, însă tonul era încă puţin iritat. Casey nu avea însă de gând să îşi forţeze norocul, continuând conversaţia. Spera că o noapte odihnitoare avea să schimbe perspectiva lui Damian asupra întregii situaţii. Se îndoia însă că avea să o ajute pe ea să uite că bărbatul se arătase interesat de ea.

Iarăşi avea să piardă o noapte de somn gândindu-se la acest lucru.

Capitolul 17

Damian renunţă să mai încerce să doarmă. Găsi câteva beţe pe care le puse pe foc, apoi se aşeză lângă acesta, aşteptând răsăritul soarelui şi privind-o pe Casey. Nu era o sarcină neplăcută. Avea o delicateţe care dispărea atunci când era trează, ceva care făcea să fie evident cărui sex îi aparţinea.

Nu o mai văzuse dormind până atunci, ceea ce era probabil un noroc. Gândul că era prea drăguţă pentru un băiat fusese una atunci când crezuse că era un băiat. Dar dacă ar fi văzut acea delicateţe, care o făcea să arate de-a dreptul senzual, s-ar fi simţit oripilat să fie atras de ea… el… gemu el în sinea lui.

Încă nu putea trece peste surpriză. *Ar fi trebuit* să-şi dea seama singur, fără să i se spună. Fusese mereu intrigat de ceva în legătură cu ea. Însă lăsase ca abilităţile şi realizările ei să conteze prea mult. La urma urmei nicio femeie nu putea face ce făcea Casey – şi cu toate acestea Casey îi dăduse peste cap acest raţionament în noaptea care trecuse.

O femeie – nu, o fată. Încercă să ţină minte acest lucru, însă nu prea reuşi. Cel mai probabil, din cauză că nu arăta ca o fată, aşa cum stătea întinsă lângă foc; arăta ca o tânără matură, una suficient de mare pentru a fi abordată într-o manieră intimă.

Nu-şi dăduse seama până atunci cât de netedă şi fără niciun cusur îi era pielea, cât de plină îi era buza de jos, pe care avea impulsul nebunesc de a o gusta. O văzuse cu părul curat, nu cu claia pe care o lăsa în mod deliberat să se încâlcească, şi ştia că-i ajungea, mătăsos, până la umeri. Însă aşa cum era acum, aruncat pe spate, nu mai distrăgea atenţia de la liniile delicate ale chipului ei, care o făceau atât de drăguţă – şi de dorită.

Ca băiat, Casey fusese interesant. Ca fată, era fascinantă. Damian avea o sută de întrebări pe care dorea

să i le pună, însă ştia că nu i-ar fi răspuns la niciuna. Era adepta păstrării secretelor ei şi a *sentimentelor* pentru ea însăşi. Doar pentru că-i dezvăluise unul dintre cele mai mari secrete ale sale nu însemna că avea să fie deschisă şi cu restul.

Chiar şi după ce îi provocase un asemenea şoc, rămăsese cu aceeaşi expresie inscrutabilă a ei, care nu lăsa să se vadă nimic. Furia lui era provocată mai cu seamă de amintirea tuturor momentelor în care acest obicei al ei îl făcuse să se simtă agitat. Fusese agitat din cauza unei *femei.*

Se calmase suficient pentru a depăşi acel moment, mai cu seamă din cauză că probabil ea nu făcea acest lucru dinadins, sau cel puţin nu făcea pe nimeni să se simtă neliniştit în mod deliberat. Însă nu putea trece peste faptul că se simţea atât de atras de ea.

Mai simplu spus, nu ştia cum avea să poată continua călătoria cu ea, ţinându-şi în acelaşi timp mâinile departe de Casey. De fapt, nici măcar nu era sigur de ce ar încerca să facă asta, nu când era evident că ea nu adera la principiile decenţei, care împiedica bărbaţii să se comporte ca nişte adevăraţi barbari în prezenţa femeilor. Fiind singură aici, cu el, Casey încălcase toate regulile după care fusese crescut Damian, aşa că după care reguli trebuia el să se ghideze acum?

Însă exista un motiv pentru care se afla aici încă de la început. Iar pe când Casey începu să se mişte, trezită de păsările din împrejurimi, care salutau sosirea zorilor, dreptatea pentru tatăl său câştigă lupta cu proaspăt găsită lui dorinţă. Se hotărî astfel că nu ar fi fost înţelept să complice lucrurile cu Casey, că modul cel mai potrivit de a gestiona situaţia era să păstreze distanţa faţă de ea. Casey trebuia doar să ducă la bun sfârşit sarcina pentru care o angajase de fapt.

Era o decizie pe care *spera* să o poată respecta. În acest scop, trebuia să o liniştească pe Casey cu o minciună sau două despre el însuşi, pentru ca ea să-l poată ignora din nou – în cea mai mare parte – şi să-i uşureze lui sarcina

de a o ignora, la rândul său. Începu de îndată ce ea se ridică.

— Aş dori să-mi cer scuze.

Trecură câteva secunde înainte ca ea să privească în direcţia lui, şi chiar şi atunci căscă şi clipi de câteva ori înainte de a spune, cu o voce încă îngroşată de somn:

— Abia mi-am deschis ochii, Damian. Înainte să spui ceva ce probabil voi dori să-mi amintesc, lasă-mă să-mi beau cafeaua.

El îi zâmbi. Casey nu observă, ocupată fiind să aţâţe focul, să adune cele necesare pentru cafea, să se întindă – la naiba, Damian îşi dorea ca ea să nu facă asta – şi apoi să se îndrepte spre tufişuri. Acesta era un alt lucru pe care nu-l observase înainte. De vreme ce el nu avea un obicei similar… roşeaţa lui aproape dispăruse până la întoarcerea ei. Din fericire, era încă suficient de întuneric pentru ca ea să nu-i observe stinghereala.

Nu privi direct spre el până când nu termină cu rutina de dimineaţă şi se aşeză pe vine în faţa focului, vizavi de el, cu ceaşca de cafea aburindă în mână. Iar atunci el avu parte de expresia ei tipică, netulburată. De ce nu era surprins de acest lucru?

— Spuneai ceva despre scuze, nu-i aşa?

Damian nu putu să nu observe felul în care genunchii ei se depărtară atunci când se aşeză pe vine. Deşi ponchoul căzu între ei, lui tot i se păru dificil să-şi mute privirea de la picioarele ei lungi, pentru a-i putea răspunde. Îşi drese vocea.

— Aseară am spus, la furie, câteva lucruri care nu erau adevărate.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu aluzia că aş fi interesat de tine într-un fel… personal.

Ea păru să înţepenească, dar Damian nu era sigur.

— Aşadar nu eşti?

— Nu, sigur că nu, minţi el, păstrându-şi expresia neschimbată. Eram atât de tulburat atunci, încât aş fi spus orice doar pentru ca şi tu să simţi acelaşi şoc ca şi mine. A

fost foarte urât din partea mea, lucru de care îmi pare teribil de rău acum.

Ea dădu încet din cap şi îşi mută privirea în direcţia răsăritului care colora acum cerul. Strălucirea aurie a cerului îi transforma chipul într-un mod fermecător, iar lui Damian îi era dificil să se concentreze asupra replicii ei.

— Sunt cunoscută că spun lucruri pe care nu le cred cu adevărat atunci când mă înfurii, admise ea încruntându-se, ca şi cum şi-ar fi amintit o situaţie anumită. Presupun că şi eu trebuie să-mi cer scuze.

— Nu este nevoie…

— Ba da, atâta vreme cât lămurim lucrurile, aşa că lasă-mă să o spun. Am sărit şi eu la nişte concluzii pripite seara trecută, sugerând că ai putea fi îngrijorat de o căsătorie forţată. Destul de prostesc din partea mea, când, din câte ştiu eu, ai putea fi deja căsătorit.

Deja căsătorit? Damian se încruntă, deoarece îşi amintea de ultima întâlnire cu tatăl lui Winnifred, care îl abordase la înmormântare.

— Ştiu că este un moment prost, spusese el, dar asta nu va împiedica nunta, nu-i aşa?

Un moment prost? Damian fusese uimit de insensibilitatea bărbatului, şi ştia că aşchia nu sare departe de trunchi. De aceea nu se mai întâlnise nici cu tatăl, nici cu fiica de atunci, şi nici nu avea dorinţa de a o mai face vreodată.

— Nu există nicio soţie, spuse el sec.

— Nu te întrebam, îmi ceream doar scuze pentru că am presupus ceva ce nu trebuia. Nu mă interesează deloc dacă eşti căsătorit sau nu.

Lui Damian i se păru amuzant felul în care ea sublimase acest lucru, ca şi cum ar fi fost îngrijorată că el ar putea crede că o interesa din punct de vedere matrimonial. Evident că nu. Chiar părea puţin stingherită din acest motiv.

Se grăbi aşadar să o asigure:

— Nu, nu credeam că te interesează.

Ea dădu scurt din cap, dorind să încheie subiectul, şi

remarcă:

— Este uluitor cum o noapte bună de somn pune lucrurile într-o cu totul altă perspectivă.

Damian nu avea de unde să ştie. Încă nu resimţea efectele lipsei somnului, însă nu se îndoia că avea să le resimtă înainte ca ziua să se termine. De altfel atunci când intrară în următorul oraş, puţin înainte de căderea serii, se simţea atât de obosit şi de morocănos, încât îi spuse lui Casey că, dacă nu avea să-l vadă a doua zi, nu trebuia să-l caute, deoarece avea de gând să recupereze somnul pierdut. Făcu exact acest lucru.

Capitolul 18

Casey crezu că Damian glumise despre faptul că avea să doarmă întreaga zi. Fu iritată să-şi dea seama că de fapt nu glumise. Se duse la camera lui de vreo şase ori în ziua aceea, însă semnul cu „Nu deranjaţi” era încă atârnat în afara uşii, iar dinăuntru nu se auzea niciun zgomot.

După-masa târziu, decise în cele din urmă să bată la uşă. Dacă voiau să-şi continue călătoria a doua zi dimineaţă, trebuiau să cumpere o şa pentru Damian înainte ca magazinele să se închidă. Ar fi cumpărat-o ea, însă oraşul era suficient de mare pentru a avea mai multe variante, iar şaua era o chestiune de preferinţă personală. Nu că Damian ar fi avut vreo preferinţă, fiind începător într-ale călăritului, însă alegerea trebuia să fie a lui.

El îşi părăsi patul mormăind, fapt care o făcu pe Casey să-şi dea seama abia atunci că probabil nu dormise prea bine, dacă dormise vreun pic, în noaptea în care mărturisise ea adevărul. Nu ştia dacă trebuia să fie îngrijorată de faptul că lui părea să-i vină destul de greu să accepte adevărata ei identitate.

Când făcuse aluzia că ar fi interesat de ea, acest lucru o afectase, o pusese în încurcătură. Nu se aşteptase la aşa ceva. Cu toate acestea, se simţise mult mai rău atunci când

el mărturisise că minţise. Ceea ce ar fi trebuit să-i uşureze temerile nu reuşise decât să o facă să se simtă descurajată.

Însă el făcea toate eforturile pentru ca relaţia lor să continue aşa cum fusese, ignorându-i sexul. Casey putea cel puţin să încerce să facă acelaşi lucru.

După ce-l scoase în sfârşit pe Damian din hotel şi-l duse într-unul din cele două magazine de şei din oraş, după un drum rapid la bancă, Casey nu fu surprinsă când el cumpără cea mai arătoasă şi mai scumpă şa, împreună cu un harnaşament argintiu strălucitor.

Murgul acela rotat avea să fie văzut de la kilometri distanţă, sclipind în bătaia soarelui.

Se abţinu să facă vreun comentariu cu privire la şa. Erau bani aruncaţi în vânt, în opinia ei, dar era totuşi o şa. Cu toate acestea, menţionă din nou că Damian trebuia să-şi cumpere nişte haine potrivite pentru călărie.

Nu era sigură de ce se opunea, deoarece *ştia* că ea avea dreptate, însă el o asigură din nou că hainele lui erau cât se poate de potrivite. Sublinie, de asemenea, că în oraşul următor aveau să ajungă din nou la calea ferată, aşa că nu avea nevoie de alte haine. Fie că ajungeau sau nu la calea ferată, hainele îl făceau să arate oriunde ca un ageamiu, iar ea începea să regrete că nu lăsase în urmă geanta lui de călătorie.

Îşi dori şi ca perspectiva ei asupra lucrurilor să nu fi fost confirmată atât de repede şi atât de radical, însă asta se întâmplă. În drum spre grajdul în care-şi lăsaseră caii, trecură pe lângă un bar care părea destul de aglomerat, după sunetele care se auzeau dinăuntru.

Damian era în urma ei, cărând şaua grea pe umăr, în timp ce paşii mari pe care-i făcea Casey o purtaseră pe aceasta destul de în faţă. Deşi nu era ceva intenţionat din partea ei, nu păreau să fie împreună. Damian fu singurul observat atunci când patru beţivi ieşiră împleticindu-se din local, lovindu-se de el.

Casey nici măcar nu fu conştientă de faptul că el fusese reţinut, decât abia când auzi focurile de armă şi se întoarse pentru a vedea patru pistoale aţintite asupra

picioarelor lui Damian. Mai văzuse astfel de lucruri întâmplându-se şi în alte oraşe. Prezenţa ageamiilor într-un oraş transforma cetăţenii-model ai oraşului în brute agresive.

Era un mod de a-şi dovedi puterea, presupunea ea, plecând de la premisa că un ageamiu neînarmat putea fi uşor intimidat de bărbaţi care altfel nu puteau intimida pe nimeni. Iar dacă cei implicaţi băuseră înainte, adăugând fals curaj şi nesăbuinţă situaţiei, lucrurile nu se puteau decât înrăutăţi. Odată chiar văzuse un estic împuşcat în picior atunci când refuzase să danseze la cererea torţionarilor săi. Nu i se părea că Damian era bărbatul care ar fi acceptat ceva doar pentru a dezamorsa o situaţie.

Nu avea de gând să o facă. Lăsase şaua jos şi stătea acolo, lăsând ca gloanţele să se apropie tot mai mult de picioarele lui, în timp ce agresorii deveneau din ce în ce mai nervoşi. Nu-i distra suficient. Poate că era deosebit de îndemânatic cu puşca, însă nu era ceva ce putea căra cu el mereu, iar un drum la cumpărături era una dintre acele situaţii în care nu te puteai gândi că ai avea nevoie de o puşcă. Iar fără o armă, nu se putea face prea mult.

Probabil că el nu se gândise aşa, deoarece după ce le ceru să înceteze şi nu primi niciun răspuns, se apropie de unul din bărbaţi, încercând să pună capăt situaţiei în mod fizic – ceea ce-l făcu pe bărbat să îndrepte pistolul spre pieptul lui Damian, în loc de picioare. Acela fu momentul în care Casey scoase pistolul şi trase un foc de avertisment, deoarece se temea că Damian avea să ignore ceea ce devenise o adevărată ameninţare şi să-l atace pe individ oricum – lăsându-se ucis între timp.

Casey distruse tocul cizmei unuia dintre agresori şi zbură pălăria altuia. Fu suficient pentru a le atrage atenţia de la Damian. Ar fi făcut mai mult, însă nu fu nevoie. În mijlocul lor, Damian se puse pe treabă, lovind doi dintre bărbaţi cap în cap. Lovitura îi făcu pe amândoi să-şi piardă cunoştinţa. Pe cel de-al treilea îl lovi atât de tare, încât îl trimise în zbor în mijlocul drumului. Cel de-al patrulea se îndoi din cauza unui pumn în stomac, întrebându-se

probabil dacă avea să mai poată respira vreodată.

Apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun, Damian îşi scutură mâinile de praf, îşi îndreptă haina, luă şaua de jos şi-şi continuă netulburat drumul. Casey rămase cu privirea aţintită asupra celui rămas conştient dintre cei patru, doar pentru a se asigura că nu era atât de prost să încerce ceva. Nu era. Încă încercând să respire, omul se împletici înapoi în bar.

Casey îşi puse pistolul la loc şi-şi îndreptă atenţia către Damian, care o ajunse.

— Eşti bine?

— Ce oraş drăguţ şi prietenos, mormăi el drept răspuns.

— Probabil că este, spuse Casey, contrazicând sarcasmul lui evident. Urăsc să pomenesc asta, cu adevărat, adăugă ea cu un zâmbet, însă asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi arătat ca şi cum tocmai ai coborât din trenul din direcţia est. Arăţi ca un turist, Damian, iar oamenii îţi vor juca feste, vor încerca să te şocheze şi să se amuze de tine, aşa cum fac cu toţi turiştii care nu ştiu multe.

— Atunci învaţă-mă.

Ea clipi.

— Ce să te învăţ?

— Învaţă-mă cum să supravieţuiesc aici.

Ea încercă să digere implicaţiile acestor cuvinte, însă nu o putu face fără să se mai gândească, aşa că spuse:

— Ei bine, pentru început, haide să mergem din nou la magazinul universal, înainte să se închidă. Este timpul să arăţi ca şi cum ai aparţine acestui loc, nu ca şi cum ai fi doar în trecere.

Falca lui se încleştă. Ea oftă în sinea ei, aşteptându-se să o refuze încă o dată. Se întreba de ce erau hainele lui fanteziste atât de importante, încât îi era atât de greu să renunţe la ele. Voia doar să nu pară asemenea celorlalţi? Era vorba doar despre asta?

Însă el o surprinse cu o aprobare din cap.

— Să mergem, spuse pe un ton brusc.

Porniră, deşi după aceea ea îşi dori să nu fi deschis subiectul. Îmbrăcat într-un costum extravagant, Damian era suficient de frumos, însă cu o pereche de blugi strâmţi, o cămaşă albastră de batist, o basma neagră şi vestă, ţinută completată cu o pălărie cu boruri late, arăta prea bine făcut – arăta ca şi cum ar fi fost în elementul său. Iar acest lucru îi oferi o perspectivă cu totul nouă asupra lui. Noua lui înfăţişare îl făcea… disponibil.

Capitolul 19

După ce găsi un loc pentru adăpat, Casey propuse să ridice tabăra puţin mai devreme în ziua următoare, pentru a profita de el. Deoarece Damian se oferise să facă din nou rost de cină, ea reuşi să facă repede o baie în timpul cât el fu plecat, reuşind să-şi spele şi părul, lucru care nu era neapărat necesar. Încercă să nu se gândească la motivul pentru care simţise nevoia de a face baie, altul decât scuza că nu mai era nevoie să arate neîngrijită în mod deliberat.

Încă îşi usca părul atunci când apăru Luella Miller. Casey aproape că rămase cu gura căscată văzând-o. Nu doar din cauză că era neobişnuit să vadă pe cineva acolo, în sălbăticie. Se holbă nepoliticos, fără măcar să îşi dea seama ce făcea. Însă adevărul era că nu mai văzuse o femeie atât de uluitor de frumoasă până atunci.

Părul blond-deschis se unduia de sub boneta la modă. Ochii mari şi albaştri erau înconjuraţi de gene dese. Pielea ei era atât de albă, încât era aproape translucidă. Avea sâni mari şi o talie minusculă. Nu era foarte înaltă. Avea sânii mari. Era îmbrăcată numai în dantelă, de la umbrela de soare până la pantalonaşii care-i intrau în cizme. Avea sânii mari. Se repeta? Nu se putea abţine; pentru o femeie atât de mică, avea sâni *cu adevărat* mari. Era de mirare că greutatea acestora nu o făcea să se aplece în faţă, însă postura ei era dreaptă ca o scândură, ba chiar puţin înfiptă.

— Slavă Domnului, fură primele cuvinte ale tinerei,

deşi nu se grăbi să înainteze. Nu îţi închipui ce fericită sunt să te văd. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă ar fi trebuit să dorm aici singură în noaptea aceasta.

Casey nu înţelegea ce legătură avea remarca aceea cu tot restul, însă, pentru a fi politicoasă, răspunse:

— Eşti bine-venită să împarţi cu mine focul şi ceva de-ale gurii.

— Este *atât* de drăguţ din partea dumitale, spuse femeia apropiindu-se cu mâna întinsă. Eu sunt Luella Miller, din Chicago. Dumneata cine eşti?

Casey se holbă la degetele ei delicate, cu manichiura impecabilă, apoi îşi îndepărtă repede privirea, de teamă că Luella aştepta mai mult decât o simplă strângere de mână, iar ea nu avea de gând să-i sărute mâna întinsă.

— Casey, fu tot ce spuse ea.

Ignoră în mod deliberat mâna întinsă a femeii.

— Este în regulă dacă mă aşez pe asta? întrebă Luella zâmbind, arătând înspre şaua lui Old Sam, care era aşezată lângă foc. Însă se aşeză înainte să apuce să spună ceva Casey, luând drept sigur un răspuns pozitiv. Urmă un oftat lung, după care adăugă: a fost o călătorie *atât* de îngrozitoare. Iar eu am fost asigurată că va fi foarte uşor să ajung la Fort Worth, în Texas.

De vreme ce se uita ţintă la Casey, parcă aşteptând ceva, aceasta întrebă politicos:

— Într-acolo te îndreptai?

— Da, pentru înmormântarea unchiului meu. Însă camerista m-a părăsit în St. Louis. Îţi poţi imagina? Apoi trenul a întârziat, am auzit ceva despre înlocuirea şinelor înainte să-şi poată continua drumul înspre sud. Am sperat să ajung la Fort Worth înainte de înmormântare, dar trebuie să ajung înainte de citirea testamentului, deoarece este posibil să fiu menţionată în el. Altfel aş fi putut aştepta după tren.

— Aşa că ai decis să mergi pe jos până la Fort Worth?

Luella clipi, apoi izbucni în râs.

— Cât de amuzant! Nu, sigur că nu. M-am întâlnit cu un preot amabil şi cu soţia lui, care călătoreau înspre sud

cu căruţa, şi au fost suficient de amabili să mă ia şi pe mine cu ei – cel puţin aşa am crezut, că era un gest frumos, până când m-au abandonat.

Casey ridică dintr-o sprânceană.

— Cum te-au abandonat?

— M-au lăsat jos, pur şi simplu. Efectiv *nu* mi-a venit să cred. Am oprit astăzi pentru prânz, iar eu m-am îndepărtat timp de câteva minute pentru… pentru a avea câteva minute doar pentru mine, iar când m-am întors căruţa gonea în josul drumului dispărând curând în zare. Am aşteptat câteva ore, crezând, de fapt sperând, că se vor întoarce după mine, însă nu au venit nici ei, nici altcineva. Aşa că mi-am continuat drumul spre sud, însă drumul a părut să dispară pur şi simplu. Presupun că nu este suficient de circulat pentru a rămâne vizibil, acuma că este mult mai uşor de călătorit cu trenul – cel puţin atunci când circulă. Aşa că mă tem că m-am pierdut destul de repede.

Pentru cineva care rătăcise prin sălbăticie întreaga zi, arăta destul de curată şi îngrijită. Însă existau persoane care refuzau să lase orice urmă de murdărie să-i atingă. De aceea străina confiscase şaua lui Old Sam şi se aşezase pe ea, în loc să încerce să se aşeze pe jos.

— Ţi-au luat bagajele cu ei? întrebă Casey.

— Da… acum că pomeneşti de asta… şi aveam câteva bijuterii valoroase în geamantan, şi toţi banii în poşetă. Urmă un alt oftat. Crezi că au plănuit de la bun început să mă jefuiască, şi acesta a fost motivul pentru care s-au oferit să mă ia cu ei?

— Aşa se pare.

— Dar nimeni nu-mi face mie aşa ceva.

Casey reuşi să se abţină să nu pufnească. Era evident că, din cauza frumseţii ei, doamna avea impresia că toate ofertele de ajutor erau oneste.

— Cei mai mulţi hoţi nu fac mofturi când e vorba să jefuiască pe cineva, domnişoară Miller.

— Ei bine, preotul acela, dacă este preot, trebuie să fie orb, insistă Luella.

— Poate că pretindea să fie preot doar pentru a-ţi

câştiga încrederea. Oricum, nu poţi face mare lucru până nu raportezi jaful autorităţilor.

Alt oftat.

— Da, ştiu. Dar tot trebuie să ajung la Fort Worth săptămâna aceasta. Nu se întâmplă cumva să te îndrepţi spre sud?

Casey îşi dori cu adevărat să poată spune nu, însă nu vedea niciun mod de a ocoli adevărul, decât dacă evita să menţioneze că se îndrepta tot către Fort Worth.

— Ne oprim în următorul oraş.

— Ne? Mă iei atunci şi pe mine?

— Mă refeream la mine şi la prietenul meu. El tocmai vânează ceva pentru cină. Dar da, sigur că te luăm cu noi până în următorul oraş.

Continuară să stea de vorbă, cel puţin Luella vorbi, cel mai mult despre viaţa ei în Chicago. Din ce înţelese Casey, era o debutantă de douăzeci şi doi de ani din înalta societate, care trăia alături de fratele ei mult prea indulgent. Fusese pe cale de a se căsători, *de opt ori,* însă de fiecare dată anulase nunta în ultimul moment, oftând că nu fusese niciodată sigură dacă logodnicii ei o doriseră pentru că era frumoasă sau pentru că o iubiseră cu adevărat. Opt încercări pentru a-şi da seama de acest lucru i se părură cam multe lui Casey, însă nu spuse nimic.

Apoi se întoarse Damian, iar Casey fu nevoită să-l vadă făcându-se de râs din cauza felului în care se holbase la frumoasa lor musafiră. Probabil că nu auzise niciun cuvânt spus de Casey, care încercase să-i explice cine era Luella şi ce făcea în tabăra lor. Nici măcar nu se gândise să descalece, rămăsese pur şi simplu acolo, holbându-se la domnişoară.

Era evident că Luella observase cât de frumos era Damian. Casey nu mai văzuse niciodată vreo femeie dând atât de mult din gene şi zâmbind atât de afectat. Era pur şi simplu dezgustător, însă Damian nu părea să creadă la fel.

— I-am spus Luellei că o luăm cu noi până în oraşul următor, spuse Casey, terminându-şi explicaţiile.

— Da, sigur că da. Poate călări cu mine.

Cât de repede spusese asta! Şi probabil că s-ar fi descurcat să o facă. La urma urmei, se înţelesese cu murgul rotat mult mai bine. Însă ideea o scoase din sărite pe Casey.

De aceea sublinie:

— Greutatea suplimentară ar putea face calul să devină năbădăios din nou. Este mai bine dacă Luella călăreşte cu mine.

El dădu din cap. Cel puţin nu avea de gând să se certe. Însă Luella păru dezamăgită.

În cele din urmă, Damian descălecă şi-şi lăsă prada aproape în poala lui Casey – fără să se uite. Ochii lui nu păreau să se poată desprinde de Luella. Se prezentă într-un mod destul de formal. Casey îşi dădu ochii peste cap atunci când el sărută mâna femeii.

Pentru restul serii, cei doi stătură de vorbă, găsind aproape totul în comun, dat fiind faptul că proveneau din acelaşi mediu. Casey fu ignorată în cea mai mare parte. Deşi, la un moment dat, Luella încercase să o includă politicos în conversaţie, dacă o formulare precum „sper că nu te plictisim, domnule Casey” putea fi considerată politicoasă.

Însă replica negândită a lui Damian, „nu este un domn” fu lucrul care provocă explozia de furie a lui Casey.

Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. Nu ajută deloc nici faptul că Luella stătea acolo, chicotind şi spunând:

— Nu fi prostuţ, ştiu cum arată un bărbat.

Dar atunci când nimeni nu râse alături de ea, păru şocată şi o observă mai îndeaproape pe Casey, apoi fu stingherită din cauza remarcii pe care o făcuse, toate acestea nefiind deloc necesare.

Însă Casey nu o băga în seamă pe Luella atunci, privirea ei fiind aţintită asupra lui Damian, ca şi cum ar fi fost gata să scoată pistolul şi să-l împuşte. Ridicându-se, îi spuse:

— Aş vrea să stăm de vorbă - deoparte.

Intră apoi cu paşi mari în întuneric.

El o urmă – din fericire, deoarece nu fusese sigură că avea să o facă – şi după câteva momente îl auzi spunând:

— Stai puţin! Nu văd la fel de bine ca tine în întuneric.

Ea se opri, însă numai pentru că erau suficient de departe de tabără pentru a nu fi văzuţi sau auziţi.

— Nu pot vedea în întuneric mai bine decât tine. Mă asigur doar că învăţ configuraţia terenului înainte de a se întuneca, ceva ce ar trebui să faci şi tu deja.

— Bine, dacă spui tu.

Ea ignoră ţâfna care răzbătea din cuvintele lui. El o ajunse, dar ea era prea ocupată să-l înghiontească – tare – în piept.

— De ce *naiba* i-ai spus despre mine? Crezi că e ceva ce împărtăşesc cu toată lumea? Nu este treaba ei cine sunt eu. Dacă voiam să ştie, îi spuneam singură, nu crezi?

— Eşti supărată pe mine, Casey?

Ea detectă nota de umor din glasul lui, era ca şi cum el era convins că nu avea niciun motiv să fie supărată pe el. Acesta fu ultimul strop. Mugi pe un ton jos şi-şi trimise pumnul în direcţia lui. Cum de el văzuse lovitura venind şi se ferise din calea ei, Casey nu putea spune. Însă în secunda următoare se trezi înlănţuită de braţele lui, împiedicată să mai încerce să lovească.

Probabil că doar atâta dorise el să facă, să o împiedice să lovească, însă Casey rămase perfect nemişcată, şocată să-i simtă trupul lipit de al ei. Nemişcarea ei trebuie să-i fi plăsmuit alte gânduri în minte, deoarece dintr-odată Damian o înclină pe spate şi o sărută.

Capitolul 20

Un accident. Aşa numise Damian sărutul care o şocase pe Casey până în străfundul sufletului. O gustase, făcându-i fluturii din stomac să prindă viaţă, iar pulsul să i-o

ia razna; apoi, cu o mângâiere delicată pe obraz, îi dăduse drumul.

— A fost… a fost un accident. Nu se va mai întâmpla, îi spuse el înainte de a se îndepărta.

O lăsase acolo, uluită, şi… nici măcar nu-şi dădea seama ce altceva mai simţea. Iar el se întorsese la focul de tabără, se aşezase şi îşi reluase conversaţia cu Luella, ca şi cum nimic cutremurător nu s-ar fi întâmplat. Casey căutase un bolovan pe care să se aşeze, teribil de enervată din cauza frustrării.

Trebuia să facă faţă unor lucruri. Atracţia pe care o simţea faţă de Damian crescuse în ceva mult mai puternic decât putea ea gestiona. Dorea sărutările lui. Dorea probabil mai mult de atât, însă se abţinu să-şi lase imaginaţia să zboare prea liberă.

Dar nimic din toate acestea nu conta, deoarece nu-şi putea închipui un viitor alături de el. El era un turist, dornic să se întoarcă la viaţa lui obişnuită. Ştia că nu s-ar fi potrivit niciodată în lumea ei, nici ea într-a lui. Din nefericire însă, faptul că ştia aceste lucruri nu pusese capăt dorinţelor pe care el le aprinsese în ea.

Trebuia să decidă dacă să exploreze sau nu aceste sentimente noi, ştiind prea bine că nu aveau să ducă nicăieri. Sau poate că trebuia să-şi înnoiască eforturile de a păstra distanţa faţă de el, sperând să-şi vadă fiecare de drum cât mai curând posibil. Pe el nu îl interesa ea cu adevărat, însă se puteau întâmpla şi alte *accidente* – asta dacă reuşeau să se despartă de Luella Miller, de care Damian era evident interesat.

Pe de o parte, Casey ar fi trebuit să fie bucuroasă că Luella apăruse în tabăra lor, deoarece îl ţinea pe Damian atât de ocupat, încât acesta părea să nici nu mai ştie că şi Casey făcea parte din micul lor grup.

Pe de altă parte însă, o deranja prea mult să-l privească aproape salivând la vederea tinerei.

Nu părea că aveau să scape prea curând de Luella, aşa cum sperase Casey. Trenul către sud apăru a doua zi, trecu pe lângă ei, în zare, şi ajunse în oraşul următor, unde

intrară şi ei o oră mai târziu. Era acelaşi tren cu care plecaseră, care avea ataşat vagonul comod al lui Damian.

Sigur că Damian *trebui* să o invite pe Luella să li se alăture, de vreme ce aveau cu toţii aceeaşi destinaţie. Ce obiecţii putea Casey să aibă, în afară de recunoaşterea faptului că era geloasă?

*

După câteva zile, când trenul ajunse în Fort Worth, părea că frumoasa domnişoară din Chicago era pe cale să-şi găsească al nouălea logodnic.

În cele câteva zile în care călătoriseră împreună, fusese o singură situaţie în care Damian păruse iritat de Luella. Fusese atunci când ea pomenise că o cunoştea pe mama lui, care locuia şi ea la Chicago şi care făcea parte din cercul social în care se învârtea Luella.

Era evident, sau cel puţin era evident pentru Casey, că Damian nu dorea să vorbească deloc despre mama lui. Luella nu observă însă acest lucru şi continuă să vorbească despre femeie, menţionând că ştia despre primul ei soţ, că devenise văduvă după al doilea soţ cu câţiva ani înainte şi că acum părea să fie o singuratică, locuind în casa ei mare, unde Damian ar fi trebuit să o viziteze.

În cele din urmă el se ridică pur şi simplu şi ieşi din vagon pe platforma deschisă din spatele acestuia. Casey, ascunsă în scaunul ei pluşat din cealaltă parte a culoarului, murmură ceva despre cum unii oameni nu ştiau când să-şi ţină gura.

Fără să asculte, ca de obicei, Luella privi în direcţia ei şi spuse:

— Ce l-a apucat acum?

Casey ridică din umeri, zâmbi şi replică:

— Probabil e prea înăbuşitor pentru el aici.

Luella îşi ţuguie buzele şi-şi făcu vânt.

— Bănuiesc că da. Este destul de cald înăuntru, nu? Dar şi el mă încălzeşte, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Casey nu înţelegea şi nici nu voia să înţeleagă. Luella

ignoră încruntătura ei şi adăugă:

— Îmi imaginez că şi eu am acelaşi efect asupra lui, ceea ce este un lucru bun. Facem cu adevărat un cuplu încântător, nu-i aşa?

Aştepta oare femeia un răspuns la această întrebare? Era o adevărată figură! Casey era de acord că Luella era o privelişte frumoasă, poate puţin prea frumoasă, însă nu putea înţelege cum un bărbat putea tolera o persoană atât de vanitoasă şi plină de sine, cum era Luella. Damian ar fi trebuit să aibă mai multă minte, însă gusturile unora erau îndoielnice.

Mai exista o parte pe care Luella o ascunsese cu grijă de Damian. Cu toate acestea, femeia nu avea nicio reţinere în a-şi dezvălui caracterul neplăcut în faţa lui Casey, intenţionat sau nu.

La ultima gară în care oprise trenul pentru prânz, Luella o trăsese pe Casey deoparte, spunându-i:

— Am crezut că ai putea fi geloasă pe mine, însă Damian m-a asigurat că nu eşti interesată de el. Nu că ar conta. N-ai fi deloc o soţie potrivită pentru el, trebuie să recunoşti. În plus, atunci când vreau ceva, nu las nimic să-mi stea în cale, aşa că încearcă să ţii minte asta, dragă.

Casey nu îşi putea imagina ce o făcuse pe Luella să spună aşa ceva, singurul motiv fiind acela că se simţea uşor nesigură pe poziţia sa. Casey fusese prea şocată pentru a replica imediat, apoi pierdu oportunitatea de a o face, deoarece Luella plecă şi i se alătură lui Damian pentru prânz, iar Casey nu avusese de gând să facă o scenă.

Acest lucru se întâmplase cu o zi în urmă. Acum ajunseseră deja în Fort Worth, un oraş mare care păstra încă numele fortului militar care-i pusese bazele, iar Casey voia să se asigure că nu mai avea să dea ochii cu Luella Miller.

Femeia îl convinsese pe Damian să o însoţească la casa unchiului ei, însă Casey îşi luase rămas-bun la gară şi plecă să se îngrijească de cai. Se cază apoi într-un hotel ieftin, de vreme ce nu ştia cât timp avea să-i ia să găsească informaţii despre Henry Curruthers într-un oraş de

asemenea dimensiuni.

Pe când Damian o găsi în seara aceea, în micul restaurant al hotelului, unde lua cina de una singură, avea deja câteva veşti bune, pe care plănuise să i le dea dimineaţă. Nu se aşteptase să-l vadă în această seară, presupusese că avea să cineze cu iubita lui.

— De ce stai aici? fură primele lui cuvinte atunci când ajunse la masa ei.

— Pentru că este ieftin.

El clătină din cap.

— Trebuie să-ţi amintesc din nou că eu plătesc toate cheltuielile?

— Toate paturile sunt la fel, Damian, arătă ea. Mă descurc aici.

— Am găsit un hotel excelent în josul drumului, unde am plătit deja o cameră pentru tine.

— Cere-le banii înapoi, replică ea cu promptitudine, continuând să-şi mănânce cina. Şi ce faci aici, de fapt? Nu ţi-a oferit Luella cina?

El oftă şi se aşeză lângă ea.

— Ba da, dar am refuzat. Cinstit vorbind, nu am mai rezistat la flecăreala ei continuă.

Casey aproape se înecă cu bucata de friptură pe care o mesteca. Damian o lovi peste spate, ajutând-o să tuşească. Cu faţa roşie, ea se răsti:

— Îmi rupi oasele!

— Îmi pare rău, spuse el. Arăta iritat, probabil din cauză că ea nu-i apreciase ajutorul aşa cum se cuvenea. Apoi întrebă: este bună mâncarea de aici?

— Nu, dar este ieftină.

El se holbă la ea pentru un moment înainte de a izbucni în râs.

— Ce este cu tine şi cu dorinţa ta ca totul să fie ieftin? Ştiu că în meseria ta, câştigi destul de bine. Trebuie să fie aşa, la cât de periculoasă este.

— Sigur că da, dar nu voi avea prea mulţi bani după ce mă voi retrage, dacă sunt mână spartă, nu?

El o privi curios.

— Sună ca şi cum ai plănui să te retragi curând.

— Aşa este.

— Dar ce vrei să faci?

— Să merg acasă.

— Să te căsătoreşti şi să creşti mici cowboy? întrebă el.

Ea îi ignoră tonul sarcastic.

— Nu, să conduc ferma pe care am moştenit-o.

El fu surprins în mod evident.

— Unde este ferma?

— Nu este important, Damian.

— Spune-mi oricum.

— Nu.

Încruntarea lui era grăitoare. Nu-i plăcea acest refuz categoric absolut deloc şi nu voia să renunţe la subiect.

— Individul ăla, Curruthers, a luat-o spre sud de aici, remarcă ea pe un ton nonşalant. Am auzit vorbindu-se despre San Antonio, dar nu ca destinaţie finală.

Nevenindu-i să creadă, el o întrebă:

— *Cum* ai aflat deja asta?

— Am vizitat toate grajdurile din oraş.

— De ce?

— Pentru că, dacă nu a părăsit oraşul cu trenul, iar detectivii tăi spun că nu a făcut-o, înseamnă că şi-a cumpărat un cal. Descrierea lui este suficient de distinctă pentru ca el să fie ţinut minte.

— Ai crede că detectivii ar fi aflat aşa ceva, mormăi Damian.

— A fost vorba de noroc. Individul care i-a vândut calul a plecat a doua zi să-şi viziteze mama, în New Mexico. A lipsit mai bine de o lună, de aceea detectivii tăi nu au aflat nimic.

Damian clătină din cap, zâmbind.

— Şi eu care credeam că vom sta aici măcar o săptămână.

Casey ridică din umeri.

— Şi eu. Păcat! Acum trebuie să renunţi la curtea făcută domnişoarei Luella – sau să mă laşi să termin

singură treaba pentru care m-ai angajat.

— Nicio şansă, spuse Damian, părând foarte puţin preocupat de faptul că trebuia să-şi lase iubita în urmă. Ţi-am spus, trebuie să fiu acolo, să mă asigur că l-ai găsit. Vreau să-l înfrunt faţă în faţă. Ai mai aflat şi altceva?

— Da, şi-a cumpărat un cal bălţat, care este la fel de uşor de recunoscut ca şi el.

El ignoră comentariul.

— Vorbeşti despre cal?

— Da. A mai întrebat despre oraşele care se înfiinţează în regiunea asta. Când domnul Melton, negustorul de cai, l-a întrebat de ce îl interesează, Curruthers a râs şi i-a spus că i-ar plăcea să aibă propriul oraş. Lui Melton i s-a părut că ideea era destul de îndrăzneaţă pentru un ţărănoi atât de mic – acestea au fost cuvintele lui însă l-a direcţionat înspre sud, unde oraşele răsar ca ciupercile după ploaie, de-a lungul liniei ferate Southern Pacific.

— Care este aşadar planul tău?

— Ne îndreptăm spre San Antonio şi ne continuăm căutarea de acolo. La est de San Antonio aşezările sunt destul de stabile, aşa că presupunerea mea este că s-a îndreptat spre vest de acolo, dacă voia să găsească un oraş nou. Dar ar trebui să putem găsi pe cineva care să ne confirme asta, în San Antonio.

— Putem merge cu trenul până acolo?

— Da, din păcate.

El zâmbi la auzul tonului ei acru.

— Recunoaşte, Casey! Vagonul-salon este confortabil.

Ea nu avea de gând să admită aşa ceva.

— Trenul trebuie să recupereze întârzierea, aşa că pleacă mâine-dimineaţă devreme. Dacă vrei să-ţi iei rămas-bun de la cineva, nu ai prea mult timp la dispoziţie.

— De fapt sunt destul de înfometat, spuse Damian şi chemă chelneriţa. Adu-mi ce are ea… se opri să tuşească, înainte de a se corecta. Ce are el.

Casey îi aruncă o privire urâtă pentru greşeala pe care aproape că o făcuse şi-l avertiză:

— Nu-ţi va rămâne prea mult timp să o anunţi pe Luella că pleci din oraş.

El se aplecă pentru a-i mângâia braţul cu condescendenţă.

— Nu ţi se potriveşte să te joci de-a peţitoarea, Casey, aşa că lasă-mă *pe mine* să mă ocup de viaţa mea amoroasă.

Peţitoare? S-ar fi bâlbâit dacă ar fi încercat să spună ceva, aşa că nici măcar nu încercă. Însă privirea pe care i-o aruncă l-ar fi putut ucide pe loc.

Capitolul 21

În drum spre gară, a doua zi dimineaţă, Casey avu un şoc neplăcut. Călărind pe mijlocul drumului, acoperit pe praf, cu o barbă neîngrijită, îl văzu pe tatăl ei. Arăta ca şi cum tocmai călărise dinspre prerie. Casey nu avea de gând să-l întrebe, pentru a fi sigură.

Fără a-i oferi nicio explicaţie lui Damian, care mergea alături de ea, ţinându-şi calul în frâu, ea se îndreptă cu repeziciune spre cea mai apropiată alee şi se lipi de peretele care o mărginea, rugându-se ca tatăl ei să nu o fi zărit pe ea, sau mai rău, pe Old Sam, pe care l-ar fi recunoscut cu mai mare uşurinţă. Damian o urmă, evident.

Întrebă doar, ridicând dintr-o sprânceană:

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? mormăi ea.

— Te ascunzi, deşi nu-mi închipui de ce.

Ea pândi pe după el, însă Chandos călărea fără grabă în josul drumului. Trase capul lui Old Sam în jos, încercând să-l ascundă cât mai bine posibil. Damian, aşteptând încă răspunsul ei, oftă.

— Nu avem un tren de prins?

— Vom ajunge la timp.

Damian aruncă şi el o privire pe drum, însă nu văzu nimic ieşit din comun – niciun chip familiar de pe afişele cu

bandiţii căutaţi – şi o privi nerăbdător pe Casey.

— Explică-mi, te rog!

— Tatăl meu tocmai a ajuns în oraş – nu te uita din nou, îi vei atrage atenţia.

Nimic nu l-ar fi putut opri pe Damian să mai arunce o privire. Pe drum călăreau câţiva bărbaţi. Unul părea să fie om de afaceri. Unul arăta ca un cuţitar care dorea să evite orice om al legii. Altul purta pantaloni de piele şi mâna doi juncani. Numai doi păreau suficient de în vârstă pentru a putea fi tatăl lui Casey, aşa că Damian îl observă mai cu atenţie pe afacerist.

— Nu mi se pare că arată foarte intimidant, cu siguranţă nu suficient ca să te facă să te ascunzi, remarcă Damian şi primi un pufnet drept răspuns, ceea ce duse la o întrebare. De ce nu vrei să te găsească?

— Pentru că mă va târî acasă înainte să fiu pregătită, de aceea. Şi, crede-mă, Damian, tatăl meu este cât de formidabil se poate. Nu vrei să-ţi încrucişezi paşii cu ai lui.

Damian se uită din nou la omul de afaceri şi se încruntă; ochii lui se îndreptară apoi din nou asupra cuţitarului, observând părul negru, pometii înalţi şi alte lucruri care aveau o oarecare asemănare cu Casey. Ochii lui Damian se căscară.

— La naiba, *acela* este tatăl tău? Cel care arată ca un bandit?

— Nu arată deloc aşa, bodogăni ea. Dar da, el este. Nu te mai holba! Poate simţi când cineva îl priveşte stăruitor.

— Cum?

— Habar nu am, dar poate.

— Crezi că ştie că eşti aici, în oraş?

— Nu avea cum să ştie, doar dacă nu cumva a ghicit că eram în tren şi m-a urmărit aici. Dar este puţin probabil, de vreme ce tu ai fost cel care a cumpărat biletele. Tu te-ai ocupat şi de hotelurile în care am stat, aşa că nu a avut ce pistă să urmărească.

— Poate că nu ar trebui să pomenesc asta, dar camerele au fost rezervate pe numele tău, Casey.

— Poftim??

El tresări.

— Ei, nu chiar numele tău, dar iniţialele tale.

— Nu ai putut inventa un alt nume?

— De ce? Chiar tu mi-ai spus că foloseai iniţialele acelea.

— Doar atunci când este necesar, şi numai când predau bandiţi autorităţilor. Este improbabil ca tatăl meu să mă caute prin birourile tuturor şerifilor, dar este foarte probabil să mă caute prin hoteluri şi pensiuni.

— Sunt iniţialele tale adevărate?

— Nu, dar sunt iniţiale pe care le-ar remarca imediat, explică ea.

— Sunt ale sale?

— Nu.

— Ale cui, atunci?

— Pui prea multe întrebări, Damian. Tatăl meu a trecut de noi. Urc imediat în tren. Crezi că poţi duce caii în vagonul lor fără să atragi prea mult atenţia asupra lui Old Sam?

— Ţi-ar putea recunoaşte şi calul?

— Sigur că da. El mi l-a dăruit.

Casey se îndreptă spre gară, într-un ritm mult mai alert decât înainte. Nu spera prea mult să poată pleca din Fort Worth fără să dea ochii cu Chandos, însă reuşi să o facă. Trenul plecă la timp, fără ca tatăl ei să dea buzna în compartiment pentru o confruntare.

Fusese cât pe ce să dea de necaz, dar, la urma urmei, fusese doar o coincidenţă. Nimic mai mult de atât – cel puţin aşa încercă să-şi spună tot drumul până în San Antonio.

Doar pentru a preveni repetarea acestei întâmplări, îi trimise mamei ei o telegramă în care îi scrise:

Dacă poţi, anulează vânătoarea. Voi veni curând acasă.

Cât despre treaba pentru care fusese angajată, nu

găsi indicii concludente în San Antonio. De fapt, urma lui Henry se răcise. Dacă individul luase trenul de aici, nimeni nu-şi mai amintea nimic. Însă Casey era sigură că se îndreptase spre vest cu unul dintre trenurile Southern Pacific – dacă într-adevăr căuta un oraş nou în care să se stabilească. Nu aveau însă cum să afle acest lucru decât urmând aceeaşi rută.

Desigur, Damian aranjă ca vagonul său confortabil să fie ataşat noului tren. De fapt, Casey începuse să se obişnuiască cu luxul şi se plângea acum doar din principiu. Cum jumătate din opririle pe care le făcea trenul erau în gări unde nu puteau decât lua masa, începură să doarmă tot mai des în vagon – cel puţin Casey făcea asta, până în noaptea în care se trezi şi-l găsi pe Damian aplecat deasupra ei.

Capitolul 22

Casey dormea pe una din banchetele pluşate din vagonul-salon. Era îngustă, însă mult mai moale decât unele paturi în care dormise în ultimul timp. Mai mult, îl visa pe Damian, acesta fiind motivul pentru care nu se grăbise să se trezească.

Fusese un vis plăcut. La K.C. fusese organizată o petrecere, iar ei doi dansau împreună. Nu se întrebase ce făcea Damian acasă la ea-i se păruse perfect natural ca el să fie acolo. Chiar şi părinţii ei îl trataseră ca şi cum ar fi aparţinut acelui loc. Apoi, dintr-odată, el o sărutase în mijlocul tuturor acelor dansatori, însă nimeni nu păruse să observe. Fusese ca data trecută, însă sărutul nu luă sfârşit.

Toate sentimentele acelea pe care le stârnise în ea se treziră iarăşi la viaţă, însă mult mai intense, în starea de relaxare în care se afla. Iar sărutul nu fusese numai mult mai lung, ci şi mai profund. El îşi folosea limba cu o deosebită dexteritate, explorând adâncurile gurii ei. Îi sugea buza de jos, ca şi cum ar fi intenţionat să o păstreze.

Ea îi putea simţi mâinile mângâind-o, însă nu pe spate, acolo unde ar fi trebuit să le simtă. Ciudat!

Nu era sigură de ce se trezise în cele din urmă, însă îşi dădu seama că partea cu sărutul, cel puţin, nu fusese un vis. Poate că fusese şocul cauzat de mâna lui Damian, care-i masa cu blândeţe sânul. Casey simţea o plăcere prea intensă pentru a mai putea rămâne adormită sau relaxată.

Trupul ei înţepeni apoi, când îşi dădu seama că Damian era într-adevăr îngenuncheat lângă bancheta pe care dormea Casey, cu mâinile şi buzele pe trupul ei. Încercă să se gândească la o explicaţie, însă mintea nu îi funcţiona corespunzător.

Tot ce putu spune fu:

— Damian, ce faci?

Trebui să-şi repete întrebarea de trei ori înainte ca el să o privească. În lumina difuză care venea de la singura lampă care rămăsese aprinsă, ea putu vedea că Damian părea să fie confuz.

Însă nimic nu se compară cu confuzia ei atunci când el replică:

— Ce faci tu în patul meu?

— Ce pat? Nu sunt paturi aici, doar banchetele astea suficient de mari pentru *o* persoană, spuse ea cu emfază. Iar tu eşti în partea *mea* de vagon, Damian.

El aruncă o privire în jur şi observă că ea avea dreptate, aşa că spuse:

— La naiba, ce vis realist!

Casey clipi. Tocmai avusese un vis foarte plăcut despre *el,* aşa că trebuia să accepte că poate şi el experimentase ceva similar. Nu însemna neapărat că visul fusese despre ea. De fapt, era mai probabil că o visase pe Luella.

Ochii ei se îngustară.

— Te implici întotdeauna fizic în visele tale?

— Din câte ştiu, nu – până acum. Am… îţi datorez scuze?

Scuze pentru plăcerea pe care i-o oferise? Pe de altă parte, el nu ştia cum o făcuse să se simtă. Cum ar fi putut?

Ea nu scosese niciun sunet şi nu făcuse nicio mişcare care să arate cât de mult îi plăcea ce făcuse el, nu?

De fapt, nu avea nici cea mai mică idee cât de mult participase la ceea ce făcuse el, deoarece fusese prea atentă la… ce simţea. El nu fusese însă treaz, aşa că, indiferent dacă ea trădase cât de mult îi plăcuse sărutul lui, el nu avusese cum să-şi dea seama.

— Nu mă interesează ce faci tu cu visele tale, Damian. Dar încearcă să rămâi în jumătatea ta de cameră.

— Desigur, replică el. Urmă o pauză lungă. Deşi am impresia că a fost foarte plăcut.

Ea roşi din cap până-n picioare. Din cauza luminii difuze însă, era puţin probabil ca el să-i fi observat stinghereala. Având în vedere următoarea sa remarcă, gândul său era încă la „plăcut”.

— Ai vrea poate să vezi la ce mă refer?

Ea ştia deja la ce se referea. Ce sugera el era să continue să se sărute, şi lăsa decizia pe seama ei. La naiba, tentaţia era incredibilă. Iar de această dată nu pe Luella visa să o sărute. Ştia exact ale cui buze aveau să cadă pradă buzelor sale.

Nu îndrăzni să spună da. Dacă ar fi sărutat-o pur şi simplu din nou, fără să o întrebe, probabil că nu ar fi obiectat. Dar întrebând-o, o făcea să admită că voia să fie sărutată, iar ea nu putea face asta, afirmând în acelaşi timp, în continuare, că nu era interesată de el. Încă dorea să lase acea impresie. Trebuia să o facă.

La naiba, de ce trebuise să o întrebe? Dar era la fel de bine. Se apropiau tot mai mult de momentul despărţirii. Avea să fie suficient de greu să-şi ia a doua oară rămas-bun de la el. Existenţa unei intimităţi împărtăşite între ei ar fi făcut lucrurile şi mai dificile.

Aşa că, înainte de a se răzgândi, spuse:

— Ce aş vrea eu, este să mă culc înapoi, Damian. Îţi sugerez să faci acelaşi lucru – şi să-ţi ţii visele pentru tine.

Auzise oare un oftat? Probabil că nu.

El dădu aprobator din cap şi se ridică în picioare. Păru însă să ezite înainte de a-i întoarce spatele, o pauză lungă

care o făcu pe Casey să se încordeze anticipativ. În cele din urmă el se întoarse la scaunul pe care dormea de obicei – banchetele erau puţin prea scurte pentru statura lui – şi făcu un spectacol din felul în care-şi căută o poziţie confortabilă. Acum se auzi în mod categoric un oftat.

Casey se întoarse cu faţa la perete, întrebându-se cum avea să mai adoarmă.

Capitolul 23

Casey punea întrebări la fiecare oprire a trenului, încercând să găsească pe cineva care şi-l amintea pe Curruthers. Părea însă să fie un efort zadarnic, dar tocmai când Damian începea să creadă că-şi pierdeau timpul urmând linia Southern Pacific înspre jumătatea de jos a Texasului, ea găsi primul răspuns pozitiv.

De vreme ce Damian avusese două ore de pierdut aşteptând ca trenul să se pună în mişcare, o urmă pe Casey în timp ce ea îşi conducea cercetările. Crezu însă că prea exagera, atunci când ea îl abordă pe bărbierul oraşului. Cu toate acestea, el îşi aminti de Henry.

După ce Damian se gândi puţin, îşi aduse aminte cât de meticulos fusese Henry mereu cu privire la felul în care arăta. Doar pentru că individul se afla pe fugă, nu însemna că devenise brusc neglijent, aşa că era probabil să fi interacţionat cu un bărbier.

Bărbierul acesta anume era tipul de persoană căreia îi plăcea să converseze în timp ce lucra, şi reuşise să-l facă pe Henry să vorbească. Unul dintre lucrurile pe care şi le aminti despre Henry era că acesta întrebase când aveau să fie următoarele alegeri în oraş şi dacă locuitorii erau mulţumiţi de primarul lor sau nu.

Putea să fie vorba doar de curiozitatea lui Henry, sau o încercare de a menţine vie conversaţia. Dar când adăugară acest detaliu la ceea ce ştiau deja, şi anume faptul că Henry căuta un oraş pe care să-l „posede”,

informaţia căpătă o cu totul altă valoare.

La urma urmei, se putea crede că cineva cu autoritatea unui primar ar controla un oraş, ceea ce în multe cazuri însemna mai mult decât „posedarea” unui oraş. Se răzgândise oare Henry cu privire la modul în care dorea să obţină puterea pe care o căuta sau plănuise o abordare politică încă de la început?

Însă un oraş care avea primar era un oraş destul de bine cunoscut. Aşa că se părea că acum aveau de căutat în şi mai multe locuri.

Casey fu iritată de concluzia aceasta.

— Ştim că a venit până aici, însă va trebui să căutăm şi în zonele care se ramifică de la calea ferată, de acum încolo, evidenţie ea.

Era adevărat, iar asta însemna că avea să treacă şi mai mult timp înainte de a-l găsi pe Curruthers. Dar mai însemna, de asemenea, că Damian avea să fie în compania lui Casey mai mult timp, iar el nu era atât de dezamăgit pe cât ar fi trebuit să fie.

Pe de o parte, dorea să-l găsească pe asasinul tatălui său şi să se întoarcă acasă, la viaţa cu care era obişnuit. Dar pe de altă parte, trebuia să recunoască, gândul de a conduce Rutledge Imports fără tatăl său era destul de deprimant. Ştiuse mereu că avea să fie nevoie să facă acest lucru într-o bună zi, fusese crescut pentru aşa ceva, însă nu se gândise niciodată că avea să îşi înlocuiască tatăl atât de repede.

Apoi mai era vorba despre Casey.

Ştiuse că avea să-i fie greu să-şi ţină mâinile departe de ea, dar nu crezuse că avea să o dorească în fiecare minut al zilei. Luella Miller îl ajutase, distrăgându-i atenţia pentru un timp, însă nu suficient. Poate că debutanta din Chicago fusese excepţional de frumoasă, însă flecăreala ei nesfârşită devenise curând foarte enervantă, aducându-l într-o asemenea stare, încât tot ce dorise să-i spună era: „Te rog taci!”

Cât despre Casey a lui cea tăcută, cu secretele ei bine păstrate, îi era greu să o facă să vorbească, mai ales

despre ea însăşi. Cu toate acestea se întreba mereu despre motivele pentru care ea făcea ceea ce făcea, despre familia ei, despre motivele pentru care se ascundea de ea, dacă avea şi pe altcineva în familie decât pe tatăl ei, care arăta atât de ameninţător.

Dar cea mai prezentă era dorinţa lui de a face dragoste cu ea. În noaptea trecută, în tren, cedase, nu mai putuse păstra distanţa.

Fusese incapabil să doarmă şi incapabil să se oprească din a o privi pe ea dormind. Văzându-i chipul adormit, catifelat şi ademenitor, tentaţia fusese prea mare pentru a mai putea rezista. Apoi ea se trezise. Nu era obişnuit să se prefacă, însă o făcuse pentru a păstra pacea atunci când ea se trezise şi îi vorbise pe tonul acela acuzator.

Punerea în practică a viselor. Îi venea să pufnească de fiecare dată când se gândea la scuza aceasta idioată. Însă în focurile pasiunii nu gândise foarte limpede, iar Casey îl crezuse, cel puţin. Îşi dorea ca ea să fi rămas adormită, totuşi, pentru că răspunsul ei fusese exact aşa cum sperase – cel puţin până în momentul când se trezise.

Seara următoare îi găsi în micul oraş Langtry, unde trenul oprise pentru noapte, astfel încât pasagerii să se poată odihni în hotelul local. Damian găsi camere şi se retrase devreme în a sa. Casey spusese că avea să-şi continue investigaţiile, de vreme ce plecau a doua zi dimineaţă.

Damian adormi de îndată.

Însă în dimineaţa următoare, când o căută, Casey nu era în camera ei. Nu era nici la gară, nici cu caii. De fapt Damian nu reuşi să o găsească nicăieri – până când cineva sugeră să caute la închisoare. Era acolo, în spatele gratiilor groase de fier, cu expresia ei inscrutabilă. La o examinare mai atentă, însă, ochii ei aurii ardeau de furie.

— Este ceva serios? întrebă el când i se permise să se apropie de celula ei.

— Este ridicol, asta este, mormăi Casey.

— N-ai împuşcat pe nimeni pe care nu trebuia, nu? fu

prima lui concluzie.

— Pistolul meu nu a ieşit din teacă.

— Atunci ce cauţi aici?

— La naiba dacă ştiu, fu replica ei nesatisfăcătoare. Beam un pahar de whisky în barul Jersey Lilly, stând la tejghea şi văzându-mi de treburi, când a izbucnit o bătaie. Încă stăteam acolo, văzându-mi de treburi, când s-a terminat, iar jumătate din oamenii de-acolo erau pe podea, ştergându-şi nasurile însângerate.

— Dacă nu ai făcut nimic…

— Ajung la asta, îi tăie ea vorba. Bătrânul judecător Bean, beat criţă, a fost acolo şi a început să strige că i-a fost distrus tribunalul.

— Vrei să spui că barul funcţiona şi ca sală de judecată?

— Nu este ceva atât de neobişnuit, Damian. O mulţime de oraşe mici nu au propriile lor tribunale, cu atât mai puţin propriul judecător, aşa că folosesc barurile atunci când judecătorul ajunge în oraş, deoarece de obicei barurile dispun de cele mai mari încăperi ale unui oraş. Însă cei mai mulţi judecători nu petrec tot timpul în sala lor de judecată, atunci când nu sunt în sesiune.

— De ce am impresia că-l cunoşti personal pe judecătorul Bean?

— Nu-l cunosc, dar am auzit destule despre Roy Bean de la celălalt deţinut cu care am împărţit celula aceasta noaptea trecută, până când soţia lui a venit şi l-a târât acasă. Se pare că judecătorul foloseşte legile statului Texas după bunul său plac, împărţind amenzi în stânga şi-n dreapta atunci când i se termină fondurile pentru băutură. Îşi îndeplineşte totuşi datoria de-a spânzura hoţii de cai şi ucigaşii fără să clipească – atât timp cât nu sunt partenerii săi de pahar.

— Ce vrei să spui?

— Înseamnă că suceşte legea să se potrivească scopurilor sale şi reuşeşte să scape cu asta. Dacă unul dintre amicii săi împuşcă pe cineva, găseşte o modalitate de a-l achita. Într-una dintre faimoasele sale decizii, a

afirmat că victima nu ar fi trebuit să stea în calea pistolului cu care trăgea amicul său.

Damian clătină din cap.

— Cred că vecinul tău de celulă te-a păcălit, Casey.

— Aş vrea să cred asta, dar mă îndoiesc.

— De ce?

— Deoarece îmi amintesc vag că am mai auzit de judecătorul Bean înainte, de la un cowboy tânăr care a trecut prin Langtry cu câţiva ani în urmă. Era aici când un om a căzut mort exact în faţa tavernei în al cărei pridvor stătea judecătorul. Acesta s-a împleticit până jos…

— Împleticit?

— Bea atât de mult, că nu prea poate merge drept, îi explică ea. Dar, după cum spuneam, s-a împleticit până la cadavru, vrând să facă pe legistul. După ce a căutat prin buzunarele mortului, găsind nişte bani şi un revolver, şi-a asumat din nou rolul de judecător, aplicându-i omului o amendă post-mortem pentru port neautorizat de armă. Amenda, desigur, avusese exact valoarea banilor pe care-i găsise.

— Şi reuşeşte să scape cu aşa ceva?

— De ce nu, când el este singurul reprezentant al legii? Dar, aşa cum spuneam, aseară a făcut o criză de furie din cauză că i-a fost distrusă sala de judecată, aşa că a arestat pe toată lumea prezentă. Cineva i-a arătat că închisoarea nu este suficient de mare pentru a-i putea ţine pe toţi acolo, aşa că s-a mulţumit să mă aresteze doar pe mine.

Damian se încruntă.

— De ce?

— Crede-mă, şi eu am întrebat asta, şi mi s-a spus că, deoarece îi cunoştea pe toţi cei implicaţi, ştia unde să-i găsească pentru a-i amenda. La naiba, jumătate din ei erau partenerii lui de băutură, aşa că probabil nu-i va amenda deloc. Dar pe mine nu mă cunoştea, aşa că a trebuit să-mi petrec noaptea în închisoare pentru ca el să fie sigur că nu voi pleca din oraş înainte să convoace curtea, în dimineaţa aceasta.

Damian oftă.

— Aşadar totul se rezumă la faptul că trebuie să plăteşti o parte din daunele produse aseară înainte de a fi eliberată – deşi nu ai avut nicio vină în producerea acelor daune?

— Cam asta e.

— Ştiind cum îţi place să ţii lucrurile pentru tine, ai încercat măcar să spui că nu ai fost implicată în scandal?

Casey îl privi duşmănos.

— Crezi că mi-a plăcut să-mi petrec noaptea în închisoare? Sigur că am spus. Dar a emis o „lege” oficială, conform căreia toţi cei prezenţi acolo aseară trebuie să contribuie la repararea stricăciunilor, fără nicio excepţie.

— Inclusiv el?

Casey pufni.

— Cum toate amenzile ajung la el, iar el plăteşte apoi reparaţiile, are impresia că îşi îndeplineşte partea lui din obligaţiile ce-i revin.

— Vom pierde trenul din cauza asta? întrebă el.

— Poate că nu. Cineva s-a dus deja să-l trezească pe judecător. Mi s-a spus că nu va mai dura mult.

— Ei bine, Casey, orice faci, nu-l enerva pe judecător, altfel rişti să ajungi din nou după gratii.

— Mi-am dat deja seama de asta, bodogăni ea. Oricum, îmi displace total să fiu amendată pentru ceva ce nu am făcut.

— Nu-ţi face griji pentru asta, voi plăti eu amenda.

— Nu despre asta este vorba.

El zâmbi.

— Nu, dar te va scoate de aici şi ne vom putea vedea de drum.

După cum se dovedi, ar fi fost mai bine ca Damian să fi stat departe de taverna-sală de judecată. Însă nu ar fi avut de unde să ştie că judecătorul Roy Bean avea să fie într-una dintre cele mai proaste dispoziţii ale sale în acea dimineaţă.

Capitolul 24

Barul Jersey Lilly, unde-şi avea judecătorul Roy Bean sala de judecată, fie că era, fie nu curtea în sesiune, era o tavernă tipică, cu o singură excepţie, boxa martorilor. Bean nu arăta însă ca un judecător tipic. Abia îşi putuse încheia ultimul nasture al hainei, atât era de gras, iar ceilalţi nasturi fuseseră o cauză pierdută de la bun început.

Judecătorul se apropia de şaptezeci de ani, iar ochii săi injectaţi atestau pasiunea sa pentru rom. Urmele de frânghie din jurul gâtului dovedeau faptul că aproape fusese linşat cândva. Era foarte probabil să fie adevărat, de vreme ce zvonurile spuneau că participase la mai multe dueluri necinstite, în care oponenţii săi muriseră. Toate acestea se întâmplaseră însă înainte să fi fost numit judecător de pace.

Casey fusese atât de supărată din cauza arestării sale de noaptea trecută încât nu observase că barul nu suferise stricăciuni prea mari, cu siguranţă nu suficiente pentru a explica furia lui Bean. Însă nu ar fi fost surprinsă să afle că furia lui fusese inventată doar pentru a-i permite să mai adune nişte amenzi.

În sala cea largă, unei mese îi lipsea un picior. Un scaun fusese rupt pe spatele cuiva. Însă asta era tot, în afară de câteva sticle sparte. Nu-şi amintea să se fi întâmplat ceva mai grav noaptea trecută, ceva care să fi fost îndepărtat în efortul de a face curat. De fapt, nu părea să fi fost făcut niciun efort de a curăţa locul.

Chiar şi la acea oră a dimineţii, câţiva dintre amicii judecătorului erau lipiţi de bar, servind primele băuturi ale zilei, aşteptând ca el să-şi termine „treburile” şi să li se alăture. Din câte auzise Casey, chiar dacă se judeca un proces, cu boxa martorilor plină, era încurajat consumul de băuturi.

Însuşi Bean avea un pahar înalt de rom aşezat la

îndemână, lângă ciocănel, pe masa de la care îşi împărţea verdictele. Nu avea un podium special. Probabil se gândise că boxa martorilor era suficientă pentru a lăsa impresia unei săli de judecată, şi că orice altceva în plus ar fi fost o pierdere de bani. Tribunalul lui era atât de neprotocolar, încât până şi aprodul său stătea în colţul aceleiaşi mese cu el, sorbind dintr-o cană de cafea, în loc să stea în picioare, alert, gata să protejeze curtea, aşa cum ar fi trebuit.

Casey fu escortată în această caricatură de sală de judecată de unul dintre funcţionarii curţii. Damian venea chiar în spatele ei, iar când ajunseră la masa lui Bean, se aşeză lângă ea, ceea ce atrase imediat atenţia judecătorului.

— Găseşte-ţi un loc, tinere! Ajung la tine de îndată ce termin cu micuţa doamnă de aici.

Casey înţepeni, întrebându-se cum naiba putuse boşorogul acela să-şi dea seama că era femeie, când toţi ceilalţi se înşelaseră. El plescăi din buze văzându-i reacţia, părând să fie bucuros că reuşise să o surprindă.

— Am ochi buni, domnişorico, se lăudă el. Am putut mereu observa o domnişoară drăguţă, indiferent de hainele cu care se îmbracă. Recunosc însă că nu prea multe ajung în faţa mea în sala de judecată, adăugă el cu o încruntătură dezaprobatoare, care aproape că o făcu să roşească.

Judecătorul ridică apoi dintr-o sprânceană stufoasă în direcţia lui Damian.

— De ce eşti încă aici, fiule? Nu auzi prea bine?

— Sunt cu… ea, îi explică Damian. Vreau să plătesc amenda, să ne putem vedea de drum.

— Ei, trebuia să spui aşa de la început, replică judecătorul cu o strălucire avară în ochi. Pentru participarea la distrugerea proprietăţii, precum şi pentru perturbarea liniştii publice… o sută de dolari. Plăteşte-i aprodului.

— O sută de dolari! ţipă Casey.

— Ai o problemă cu asta, domnişorico? întrebă judecătorul Roy Bean pe un ton ameninţător.

Sigur că avea, însă Damian o înghionti pentru a-i aduce aminte că era mai bine să tacă. Fu probabil un noroc

că ghemotocul de bancnote pe care îl scoase Damian se dovedi a nu depăşi o sută şaizeci de dolari, altfel judecătorul ar fi găsit o altă scuză pentru a-i mai amenda. Aşa însă, Damian îi înmână aprodului banii, care-i dădu imediat judecătorului, iar acesta îi îndesă fără nicio ruşine în propriul buzunar.

— Este liberă să plece? dori Damian să clarifice.

— Da, da, spuse Bean nerăbdător, gata să-şi iasă din rolul oficial, acum că avea din nou buzunarul plin. Dar de ce ai plătit amenda în locul ei? Eşti soţul ei cumva?

— Nu.

— Atunci avocatul ei?

— Nu.

— Dar călătoriţi împreună?

După expresia de pe chipul lui Damian, acesta părea să devină îngrijorat din cauza întrebărilor personale, aşa că preluă Casey discuţia.

— Căutăm un bărbat care a *comis* o crimă în est, vrem să-l aducem în faţa legii.

— Lăudabil, aprobă Bean. Sunteţi bine-veniţi să-l aduceţi pe acest criminal în curtea mea, atunci când îl găsiţi. Îl voi spânzura repede şi curat. Dar călătoriţi totuşi împreună, iar asta vorbeşte de la sine, nu-i aşa, domnişorico? întrebă judecătorul încruntându-se.

Casey se încruntă şi ea.

— Cum adică asta vorbeşte de la sine? Ce vreţi să insinuaţi, domnule judecător?

— Este destul de evident că trăiţi în păcat, călătorind singuri împreună, iar eu nu pot tolera aşa ceva. Nu, domnule! Nu am putut, nu voi putea niciodată. Dar sunt bucuros să spun că putem îndrepta asta cu uşurinţă. Aşa că, prin puterea cu care sunt investit, vă declar soţ şi soţie, şi fie ca Domnul să aibă milă de sufletele voastre. Lovi cu ciocănelul în masă înainte de a adăuga: Asta mai costă cinci dolari. Plătiţi-i aprodului.

Casey rămase fără cuvinte.

Damian reuşi să spună:

— Staţi puţin…

Înainte ca judecătorul să-şi îngusteze ochii injectaţi.

— Nu ai de gând să te cerţi cu mine cu privire la corectitudinea procesului şi datoria morală, nu-i aşa, tinere? întrebă el pe un ton ameninţător.

În acel moment Casey scoase din buzunarul ei cei cinci dolari şi-i aruncă aprodului, îl apucă pe Damian de braţ şi-l târî afară din sala de judecată înainte să sfârşească amândoi în celula aceea mizerabilă.

Afară în pridvor rămase însă fără energie, de vreme ce Damian nu colabora deloc. Era şi ea încă prea uluită de cele tocmai întâmplate pentru a sublinia că trebuiau să urce de îndată în tren.

— Nu e adevărat ce a spus, nu? o întrebă Damian.

— Dacă te referi la faptul că ne-a căsătorit, mă tem că e adevărat, chiar asta a făcut.

— Foarte bine, măcar spune-mi că nu a fost legal.

— Îmi pare rău, aş vrea să pot spune asta. Însă e un judecător *bona fide* numit în mod legal.

— Casey, lucruri de genul acesta nu se *întâmplă* pur şi simplu, spuse el pe un ton frustrat. De obicei mirele şi mireasa spun şi ei câteva cuvinte – ca de exemplu că sunt de acord.

Era sarcastic, iar ea nu-l putea învinui absolut deloc.

— Nu în toate cazurile, fu ea forţată să-i amintească. Şi nu atunci când eşti pus faţă în faţă cu puterea arbitrară a judecătorului Bean. Boşorogul ăsta a fost hotărât să ne facă rău, iar noi nu putem face nimic în legătură cu asta – nu aici.

— De ce ai făcut pauză?

— Pentru că mi-am dat seama că ne supărăm pentru nimic.

— N-aş spune că faptul că suntem brusc căsătoriţi este *nimic.*

— Nu, sigur că nu, dar putem anula căsătoria destul de uşor. De fapt nu trebuie decât să găsim un alt judecător şi să-i explicăm ce a făcut acesta. Ne va fi cu siguranţă mai uşor să găsim un alt judecător decât să-l găsim pe Curruthers, aşa că hai să plecăm naibii din Langtry înainte

să se mai întâmple ceva, bine?

El nu putu să nu fie de acord, aşa că-şi recuperară caii şi ajunseră la tren tocmai când conductorul fluiera, anunţând plecarea. Însă aprodul judecătorului Bean îi ajunse şi întârzie plecarea trenului şi mai mult. El îi înapoie pistolul lui Casey, care fu uimită să-şi dea seama că umblase, ca pe jumătate goală, fără pistol, fără să îşi dea seama măcar de acest lucru. Aprodul mai trebuia să colecteze câteva semnături pentru registrele curţii, acte necesare pentru căsătoria lor.

Casey dădu dovadă de încăpăţânare.

— Ce se întâmplă dacă nu le semnăm?

— Atunci trebuie să vă escortez înapoi la tribunal, îi spuse bărbatul.

Ea tocmai îşi recuperase pistolul. Decizia de a se supune sau de a-l împinge pe aprod jos din tren îi aparţinea numai şi numai ei.

Înclina spre cea de-a doua variantă, când Damian îi spuse:

— Am hotărât deja să remediem asta, aşa că semnează naibii registrul ăla, Casey.

Avea dreptate. De vreme ce el îi pronunţase oricum numele cu voce tare, ea semnă în registru „Casey Smith”. Văzând ce făcuse ea, semnă şi el cu numele de „Damian Jones”.

Cel puţin aveau un motiv de zâmbit în timp ce trenul pleca încet din oraşul acela mizerabil.

Capitolul 25

Deşi îşi dădea seama că era ceva temporar, gândurile lui Casey se concentrau numai asupra căsătoriei ei cu Damian. În mintea ei, era ceva plăcut. El probabil ura situaţia, şi de fapt primul lucru de care se interesa în fiecare oraş în care opreau era dacă exista un judecător acolo sau unde-l puteau găsi pe cel mai apropiat.

Casey ura faptul că un eveniment care ar fi trebuit să fie special fusese redus la câteva secunde, fără curtare, fără cerutul mâinii – fără noaptea nunţii. Dintr-un motiv prostesc, gândurile ei se întorceau mereu la partea cu noaptea nunţii.

Însă adevărul era chiar în faţa ei: acum putea face dragoste cu Damian, fără să se simtă deloc vinovată. Nu ea ceruse asta. Un judecător îmbibat în rom făcuse ca lucrurile să se întâmple aşa. Dar *aşa* stăteau acum. Îi era foarte greu să reziste, ştiind că avea „permisiunea”, iar acest lucru o făcea să-l dorească pe Damian mai mult ca înainte.

În oraşul Sanderson, Casey se sperie din nou, ceea ce o făcu cel puţin să-şi mute atenţia de la „căsătorie” pentru un timp. Ar fi putut jura că-şi văzuse tatăl din nou, intrând într-una din pensiunile locale. Nu-i văzuse faţa, totuşi. De fapt oricine ar fi putut purta hainele pe care le prefera Chandos. Mai mult, ar fi fost imposibil pentru el să călătorească atât de repede şi de departe de Fort Worth călare – doar dacă nu fusese în acelaşi tren cu ea. Dar nu fusese în tren. În vagonul pentru animale mai fuseseră şi alţi cai, dar niciunul nu fusese calul lui Chandos. L-ar fi recunoscut imediat.

Mai târziu în aceeaşi zi, aflară noi informaţii. Un oraş nou, înfiinţat abia cu un an în urmă, răsărise de-a lungul unei vechi rute comerciale la două zile călare spre nord de ruta Southern Pacific. Compania nu construise încă o bifurcaţie încolo, deşi era planificată una în viitorul apropiat, de vreme ce Culthers se dezvolta atât de rapid. Avea deja propria sa şcoală, trei biserici, un primar şi un consiliu al oraşului.

Menţiunea despre primar îi făcuse pe Casey şi pe Damian să se îndrepte într-acolo, deşi asta însemna că aveau din nou de mers călare. Probabil că şi numele oraşului, care semăna destul de mult cu Curruthers, îi atrăsese în acea direcţie. Însă, încă îngrijorată de faptul că tatăl ei putea fi în oraş, Casey nu voi să-şi asume niciun risc. Când se trezi, înaintea zorilor, se strecură în camera lui Damian şi-l scoase din pat, apoi se strecurară pe nevăzute

din oraş.

În mod neaşteptat, Damian se plânse.

— Ştii, deşi eu nu am beneficiat deloc de pe urma aşa-zisei noastre căsătorii, tu ai făcut-o din plin.

Casey îl ignoră. Menţinând un ritm încet şi constant pe drum, cel puţin până la ivirea zorilor, nu avu nicio problemă în a-l auzi pe Damian bodogănind din nou.

— Nu, căsătoria asta temporară nu mi-a adus niciun beneficiu.

Tonul său era atât de acru, încât Casey fu nevoită să replice:

— Ce beneficiu am eu?

— Nu ţi-ai dat seama că, fiind o femeie căsătorită, tatăl tău nu te mai poate târî acasă sau oriunde altundeva – cel puţin nu fără permisiunea mea? Drepturile soţului au întâietate în faţa drepturilor părinteşti.

Când el spuse asta, Casey rânjea deja.

— Ştii ceva, ai dreptate! Nu că aş visa să mă împotrivesc tatălui meu astfel, mai ales când asta nu este o căsnicie adevărată – dar *el* nu are de unde să ştie, nu?

— Doar dacă-i spui tu.

— Ei bine, aş vrea să nu am de testat această variantă, oricum. Aşa că nu te mai plânge că ai pierdut câteva ore de somn. Putem să ne oprim astăzi mai devreme, dacă doreşti.

El nu încetă să se plângă. Casey nici nu crezuse că avea să o facă. Damian avea o dispoziţie mai puţin plăcută în acea zi, presupuse ea. Însă se opriră într-adevăr mai devreme, şi avură norocul să îşi ridice tabăra lângă un pârâu cu apă proaspătă.

Casey plănuise să-i sugereze lui Damian să nu mai facă focul peste noapte, doar pentru a fi în siguranţă. Luase provizii care nu aveau nevoie de foc, iar apa era destul de călduţă. Însă Damian era atât de prost dispus, încât nu mai pomeni nimic. Apoi zări un peşte în pârâu. Posibilitatea unei cine cu peşte prăjit suna prea bine pentru a o rata.

Îl lăsă pe Damian să îngrijească de cai, în timp ce ea plecă să-şi facă rost de o ţepuşă cu care să pescuiască. Era

în apă până la genunchi şi prinsese doar un peşte atunci când apăru Damian.

— Există un mod mai uşor şi mai relaxat de a face asta, observă el de pe malul pârâului.

Ea nu se obosi să-şi ridice privirea spre el, concentrându-se asupra peştelui care reuşea mereu să-i scape.

— Nu văd niciun fir atârnând aici, la îndemână – doar dacă nu te gândeşti să deşiri una din cămăşile tale elegante.

— Mă gândesc să mă curăţ de praf. Nu te uiţi la mine, nu?

Casey clipi.

— Să mă uit? Ochii ei se îndreptară asupra lui, la timp pentru a-l vedea dându-şi jos vesta. Stai puţin! Poţi aştepta cu spălatul până termin eu de prins cina.

— Sunt prea prăfuit să mai aştept.

— Vei speria toţi peştii! strigă Casey la el.

— Abia voi face apa să clipocească, replică el în timp ce-şi descheia cămaşa.

— Eşti nebun.

— Sunt plin de praf.

Nu mai auzise niciodată pe cineva atât de încăpăţânat, dar adevărul era că şi ea putea să fie la fel.

— Fă cum vrei, mormăi ea, dar tu eşti cel care nu va mânca peşte diseară dacă nu reuşesc să mai prind unul.

Casey refuză să se mişte de la locul ei doar pentru că idiotul era pe cale să se dezbrace. Nu era nicio diferenţă pentru ea. Avea să stea cu spatele la el şi să-şi vadă de treabă. Dar asta era mai uşor de zis decât de făcut.

Câteva secunde mai târziu, Damian era în pârâu. O înnebunea gândul că era la doar câţiva metri distanţă de ea, gol puşcă. Îl putea auzi stropindu-se cu apă. Niciun clipocit, sigur că da. Nu că ar fi contat, oricum, deoarece, chiar dacă ar fi văzut atunci un peşte, nu l-ar fi văzut cu adevărat. Mintea ei, întregul ei trup erau concentrate asupra lui Damian şi la ceea ce făcea el.

Încercă să se mute pe nesimţite mai în susul pârâului,

pentru ca cel puţin să nu-l mai audă. Apa era mai rece acolo, pentru că era mai adâncă, însă nu chiar îngheţată. Ea abia observă răceala, deoarece trupul ei se înfierbântase.

Apoi auzi, drept în spatele ei:

— Fugi de mine, Casey?

Se întoarse brusc, uluită. La naiba, asta fusese o greşeală, şi era prea târziu să o mai poată corecta.

Damian se apropiase de ea fără să scoată niciun sunet. Era scufundat în apă, dar ieşi încet, cu apa alunecându-i peste piept şi braţe, strălucind în ultimele raze ale soarelui, până când tot trunchiul lui fu afară. Casey fu pur şi simplu fermecată de forma şi contururile masculine ale trupului lui. Era mai musculos decât îşi imaginase, cu braţele groase şi cu pieptul larg şi acoperit de păr contrastând plăcut cu talia îngustă.

Nu-i răspunse, nici măcar nu-şi aminti ca el să o fi întrebat ceva, dar Damian puse o altă întrebare:

— Sau poate te-ai hotărât să faci şi tu o baie, aici, unde apa e mai adâncă?

Ea tot nu-l auzea cu adevărat, dar nu avea nicio problemă în a-l vedea sau a-l simţi atunci când degetele lui îi mângâiară obrazul, lăsând să-i cadă picături reci de apă pe gât. Fiorul care urmă reuşi să o scoată din amorţeală, deşi nu se putea spune că reuşea să gândească limpede din nou. Însă auzi când el spuse:

— Se pare că ai nevoie de puţin ajutor, totuşi.

Ponchoul fu ridicat de pe trupul ei, şi, cu coada ochiului, îl văzu zburând prin aer şi aterizând într-o grămăjoară pe malul apei. Urmă pistolul ei, care reuşi să aterizeze peste poncho. Lucrul care o scoase destul de repede din starea de uluire în care se afla fu să-şi vadă pistolul zburând prin aer, departe de ea.

Nu reuşi să spună decât următoarele cuvinte:

— Ce crezi că…

Adevărul era că reuşise să-şi termine întrebarea, însă n-ar mai fi putut-o auzi decât cineva de sub apă. Damian o scufundase. Efectiv o împinsese sub apă.

Casey ieşi uluită la suprafaţă, împroşcând apa în toate părţile. Îi aruncă lui Damian o privire ucigătoare printre şuviţele ude de păr care-i acopereau faţa, văzu rânjetul pe care el nu avusese bunul-simţ să şi-l ascundă, şi aruncă nişte apă în direcţia lui. El icni din cauza apei reci care îl lovi în piept, ridică dintr-o sprânceană şi apoi se aruncă în direcţia ei.

Casey ţipă şi sări într-o parte, dar stropii de apă provocaţi de căderea lui Damian o udă din nou din cap până-n picioare. Când reuşi să scape de apa din ochi destul cât să poată vedea, nu-l putu găsi. Apoi însă picioarele îi fură smulse brusc de sub ea.

Trecuse mult timp de când Casey ţopăise într-o piscină cu fraţii ei, dar încă mai ştia cum să se „răzbune”. După aproximativ douăzeci de minute, Damian cerea îndurare. Casey îşi pierduse cu totul răsuflarea, mai ales din cauza râsului. Cine ar fi crezut că s-ar fi putut distra atât de bine cu cineva din est? Nu şi-ar fi imaginat niciodată aşa ceva.

Se târî până la mal, lăsându-l pe Damian aşezat în apă, privind-o. Încă zâmbea pentru sine. El făcea acelaşi lucru. Apoi îşi dădu seama în sfârşit de ce. Hainele i se lipiseră de trup. Ar fi putut fi la fel de bine goală.

Roşi imediat, însă roşeaţa nu ţinu mult, nu odată ce observă ochii lui Damian. De obicei aveau o culoare gri-deschis, însă acum culoarea lor era mai întunecată, tulbure, indicând o emoţie puternică. Bărbatul începu să-şi croiască drum prin apă spre ea. Nu avea de gând să iasă din apă cu ea privindu-l, nu? Nu avea… o făcu însă, şi înainte ca ea să aibă suficientă minte pentru a-şi întoarce privirea.

Probabil că avea să poarte acea imagine cu ea până în mormânt, atât de tare i se imprimase în minte. Trupul lui semăna cu o statuie perfectă, al cărei autor fusese prea mândru pentru a adăuga vreo imperfecţiune unei asemenea splendide creaţii. Scurta privire pe care i-o aruncase fusese suficientă pentru a o face să simtă fluturi în stomac.

Îl simţi, mai degrabă decât să-l audă, îngenunchind

alături de ea, pe mal. Nu avea de gând să se uite pentru a se asigura, însă respiraţia i se precipită, anticipativ. Ar fi trebuit să se ridice şi să se îndepărteze, însă, dintr-un oarecare motiv, picioarele nu o ascultau deloc. Dintr-odată, mâinile lui îi cuprinseră obrajii, forţând-o să-i întâlnească privirea.

Ochii lui îi aduseră în minte imaginea unui foc scăpat de sub control. Soarele începea să apună, învăluindu-i pe amândoi într-o strălucire aurie, însă era încă suficientă lumină pentru ca ea să-şi dea seama de intensitatea privirii lui.

— Nu mai merge, Casey, îi spuse el răguşit.

Aştepta oare să-i răspundă ceva, când ea abia putea gândi?

— Ce… nu merge?

— Să-mi spun că mariajul nostru nu este adevărat.

— Dar nu este adevărat.

— Acum, în acest moment, este foarte, *foarte* real.

Probabil că nu mai dorea nicio replică din partea ei, deoarece gura lui o împiedica acum să facă acest lucru. Foc scăpat de sub control? Sărutul lui semăna mai degrabă cu o erupţie vulcanică. În câteva secunde, pasiunea lui Casey ajunse la aceeaşi intensitate cu cea a lui Damian.

La aşa ceva se gândise încă din momentul în care judecătorul acela ţâfnos o căsătorise cu Damian, aşa că era înclinată să fie de acord cu el din toată inima. Dar chiar în acel moment căsătoria lor era reală – iar Casey obosise să tot lupte să ignore lucrurile pe care soţul ei o putea face să le simtă.

Nu mai putea ignora ce simţea, chiar dacă încă ar fi vrut să o facă. Tumultul sălbatic preluă conducerea în timp ce ea se ridică în genunchi pentru a se apropia de Damian, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi îi răspunse cu pasiune la sărut. Faptul că braţele lui o strânseseră şi mai aproape, făcând-o să simtă fiecare curbă a trupului său, o tulbură peste măsură, în timp ce buzele lui continuau să-i răvăşească gura, adâncind şi mai mult sărutul.

Era atât de absorbită de sărut, încât, puţin mai târziu,

nici nu-şi dădu seama că Damian trebui să-i desfacă mâinile din jurul lui pentru a-i putea da jos cămaşa. Ajuns la cămăşuţa mătăsoasă şi la pantalonaşii dantelaţi de dedesubt, se opri uimit, pentru că erau atât de feminini în comparaţie cu restul ţinutei ei. Ea abia observă cum el întinsese ponchoul ei pe pământ, ridicând-o apoi în braţe şi aşezând-o cu blândeţe peste el. Însă observă când Damian se întinse lângă ea şi începu să-şi plimbe mâinile peste trupul ei.

Atingerile lui nu erau deloc ezitante. Mâinile i se mişcau peste braţele şi peste gâtul ei, întârziind asupra sânilor, testându-le sensibilitatea şi forma, înainte de a coborî spre abdomenul ei, cu o îndrăzneală la care ea nu s-ar fi aşteptat, dar pe care o savura din plin.

Apoi însă el îi aprinse pasiunea dincolo de limitele impuse de puţina ei experienţă. Damian se aplecă şi-şi plimbă limba peste sfârcul ei, făcând-o să geamă incontrolabil. Casey încercă să-l tragă mai aproape, însă el nu se lăsă mişcat din loc. Avea de gând să-i tortureze sânii după bunul lui plac, nepăsător la faptul că acum erau atât de sensibili, încât senzaţia o înnebunea. Când el îşi puse gura în cele din urmă peste sfârcul ei, ea crezu că avea să izbucnească în flăcări.

Acela fu momentul în care Damian îşi mişcă din nou mâna de pe abdomenul ei, tot mai jos, până când degetele îi alunecară în locul umed dintre picioarele ei. Răspunsul lui Casey fu imediat, o explozie de plăcere atât de incredibilă, pe care nu şi-ar fi putut-o niciodată imagina. Extazul acela pulsă şi se răspândi în interiorul ei, eliberând tensiunea şi inducându-i o stare plăcută de moleşeală.

Damian îşi lăsă greutatea peste ea, aducându-i aminte că nu era singură. Ea îşi deschise ochii şi-i văzu zâmbetul blând, pe care i-l întoarse, fără să se poată abţine. Se simţea apropiată de el acum, o apropiere care nu avea nimic de-a face cu apropierea trupurilor lor. Era un sentiment plăcut, prea plăcut, de fapt, dar nu avea de gând să se îngrijoreze în această privinţă tocmai acum.

El o sărută din nou, în timp ce o altă parte a sa îşi

făcea loc printre picioarele ei. Se simţea pătrunsă acum de ceva mult mai gros, mult mai fierbinte, iar scurta pocnitură dinăuntrul ei o făcu să-şi deschidă ochii, cu uimire. Privirea lui era din nou tulbure de dorinţă. Tensiunea reveni imediat, pulsând în jurul acelei părţi a lui care-şi făcuse loc în ea, umplând-o cu fermitate.

Casey uită să mai respire, atât de minunate erau aceste noi senzaţii produse de penetrarea lui adâncă. Apoi începu să respire greu, deoarece el începuse să se mişte în ea, dând startul unui ritm căruia Casey i se alătură fără să vrea. Se întâmpla din nou, însă de data aceasta ştia la ce să se aştepte, aşa că se ţinu strâns, icnind, lăsând plăcerea să o cuprindă şi să o poarte încet spre extenuare.

La sfârşit, în timp ce el o ţinea strâns la pieptul său, cu buzele lipite de fruntea ei şi mângâindu-i blând spatele cu o mână, ea se simţi învăluită de cea mai profundă mulţumire. Ar fi putut rămâne acolo pentru totdeauna dacă nu ar fi auzit zgomotele care veneau din stomacul lui Damian. Zâmbi – şi sfârşiră împărţind totuşi la cină singurul peşte prins.

Capitolul 26

La început, lui Damian i se păru destul de amuzant; calmul legendar al lui Casey dispăruse. A doua zi, de fiecare dată când privea în direcţia lui, obrajii i se colorau vizibil. Abia când începu să se întrebe de ce, acest lucru începu să îl îngrijoreze.

Desigur, ea avea probabil sentimente amestecate în privinţa celor întâmplate între ei. El, unul, le avea cu siguranţă. Spera însă că ea nu regreta. El ar fi trebuit să aibă regrete, însă nu avea.

Până atunci, obiceiurile sale sexuale fuseseră destul

de simple. Obişnuia să petreacă câteva ore cu câte o femeie sau alta, apoi se retrăgea în casa sa de burlac. Nu conta foarte mult dacă le mai revedea după aceea sau nu. Casey fusese prima femeie cu care petrecuse întreaga noapte, şi cu care împărţise apoi cafeaua de dimineaţă. Fusese o experienţă nouă pentru el, una pe care nu ştia foarte bine cum să o gestioneze fără a creşte şi mai mult stinghereala lui Casey.

Ar fi trebuit să facă din nou dragoste cu ea în această dimineaţă, pentru a uşura tensiunea sexuală pe care păreau să o aibă amândoi. Asta şi-ar fi dorit să facă. Însă ea devenise din nou persoana aceea eficientă, concentrată asupra sarcinii pe care o aveau de îndeplinit, aşa că el nu încercă nimic. În plus, Casey fusese virgină. Din puţinul pe care Damian îl ştia despre virgine, probabil că ea suferea acum de iritaţia care urma primului contact sexual şi care avea să dureze câteva zile. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i provoace şi mai multă durere lui Casey, care, din fericire, păruse să nu sufere prea mult în noaptea care trecuse.

În ceea ce-l privea, însă, se blama pentru că cedase atât de uşor tentaţiei. Sperase din toată inima că aveau să găsească repede un judecător, deoarece „mariajul” lor temporar îl scosese din minţi, oferindu-i posibilitatea de a face dragoste legal cu Casey, în timp ce el se străduia să se poarte cu nobleţe şi să nu profite de acest lucru.

Cu o zi în urmă, însă, nu avusese niciun gând nobil în minte – ci tocmai opusul. Găsise o scuză după alta pentru a raţionaliza motivele pentru care se purtase atât de prosteşte, suferind atât de mult fără să fie nevoie. Însă nu fuseseră decât scuze. Ştia foarte bine că ar fi trebuit să-şi ţină în continuare mâinile departe de ea.

Cu toate acestea, nu avea regrete. Casey se dovedise a fi minunată, în toate privinţele. Fusese atât de pasională. Acest lucru fusese surprinzător, mai ales că încerca atât de mult să-şi păstreze emoţiile doar pentru sine.

Abia vorbeau unul cu celălalt atunci când ajunseră în Culthers, mai târziu în acea după-masă. Oraşul era, aşa

cum li se povestise deja, unul mic, dar care se dezvolta cu repeziciune. Avea două cartiere, cu încă unul în construcţie, şi oferea o varietate de mici afaceri care să tenteze coloniştii să se stabilească în regiune. Părea de asemenea mult mai paşnic decât multe dintre oraşele prin care trecuseră, cu copiii însoţiţi de animalele lor de companie cutreierând străzile, un indiciu al faptului că liniştea nu era tulburată de prea multe dueluri. Existau mai multe taverne, dar văzuseră, de asemenea, şi mai multe biserici pe drumul de intrare în oraş.

De îndată ce ajunseră, Casey ceru informaţii despre cum să ajungă la o casă de oaspeţi. Fusese aproape o insultă să facă acest lucru, ştiind că Damian era obişnuit să stea la cel mai bun hotel din fiecare oraş în care se opreau, iar aici exista un hotel, deşi unul mic. El ştiu că ceea ce voia ea să-i transmită era ca fiecare să stea în partea lui de oraş. Cu alte cuvinte, nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Nu s-ar fi putut exprima mai clar nici dacă i-ar fi spus toate acestea cu voce tare. Ce simţea Damian în legătură cu asta era o altă poveste. Nu-i plăcea deloc, el, unul, s-ar fi cazat în aceeaşi cameră cu ea, dacă l-ar fi întrebat. Dar avea să-i respecte dorinţele. Ea avea cu siguranţă regrete, şi voia să se asigure că nu aveau să se mai adauge şi altele.

Se despărţiră după ce-şi puseră caii la adăpost, înţelegându-se să se întâlnească la cină într-un restaurant pe care îl observaseră în trecere, unde să discute ce aveau să facă dacă îl găseau într-adevăr pe Henry în Culthers.

Când Damian intră în hotel, văzu un ziar la recepţie – cu poza lui Henry tipărită pe prima pagină. Se opri brusc. Curruthers candida la alegerile pentru noul primar, care aveau să aibă loc peste câteva săptămâni.

Citind repede articolul, Damian observă că era vorba despre denigrarea unui candidat de către celălalt, Henry fiind cel care lansa toate acuzaţiile. De natură exclusiv politică, articolul nu releva nimic personal despre Curruthers, ca de exemplu de când locuia în Culthers sau de unde venea. Nu se menţiona nici măcar prenumele lui,

însă într-un asemenea oraş mic, probabil că toată lumea cunoştea pe toată lumea, aşa că era de înţeles.

Damian avea de ales între a-l căuta imediat pe Henry, ocupându-se de el, şi a o căuta pe Casey, pentru ca şi ea să fie prezentă la această confruntare mult amânată. Oricât de nerăbdător era să termine odată toată această afacere, îi datora lui Casey un loc în faţă, cum se spune, pentru tot timpul şi eforturile pe care le depusese în căutarea lui Henry. Îşi câştigase banii de recompensă.

Fu uşor să localizeze casa de oaspeţi către care fusese îndrumată. Cel puţin aceasta era curată, părea confortabilă şi era condusă de către o guvernantă. Probabil că tânăra aceasta cu principii solide nu l-ar fi lăsat pe Damian să urce scările, dacă ar fi ştiut că şi Casey era femeie. Însă de vreme ce nu ştia, îl direcţionă pe Damian spre a doua uşă la stânga, în capul scărilor – care era deschisă, camera fiind goală.

Auzind apa curgând, Damian se îndreptă spre singura uşă închisă. Bătu nerăbdător la uşă.

— Eşti înăuntru, Casey?

— Ce faci aici? întrebă ea imediat.

Lui nu-i plăcu să stea de vorbă prin uşă, aşa că, în loc să răspundă, întrebă, la rândul lui:

— Eşti îmbrăcată?

— Nu prea. Sunt pe cale să fac o baie.

Deloc surprinzător, gândul la Casey făcând o baie fierbinte schimbă şirul gândurilor lui Damian. Se întrebă dacă uşa era încuiată. Era pe cale să afle, când o auzi din nou.

— Mai eşti acolo?

— Da. Oftă, aducându-şi aminte motivul vizitei sale.

— Nu ai spus de ce ai venit.

— Henry este aici.

— Ştiu.

Damian se încruntă auzind replica ei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am văzut probabil acelaşi ziar pe care l-ai văzut şi tu, cu poza lui pe prima pagină.

Încruntarea lui se adânci puţin.

— Şi ai venit să faci o baie în loc să vii să-mi spui?

— Nu pleacă nicăieri, Damian. Va fi aici şi după ce termin eu de făcut baie.

— Eu nu aştept.

Damian auzi un mormăit iritat înainte ca uşa să se deschidă brusc. Dezamăgit, observă că fata era complet îmbrăcată, îi lipseau doar ponchoul şi pistolul.

— De ce te grăbeşti aşa? întrebă ea.

— Chiar trebuie să întrebi, ştiind cât de mult l-am căutat pe Henry?

Beligeranţa ei dispăru. Chiar oftă.

— Nu, presupun că nu. Se întoarse pentru a-şi lua tocul şi-l puse la locul lui, la centură, adăugând: Ai întrebat pe cineva unde poate fi găsit Curruthers la ora asta?

— La barul lui Barnet. Se pare că-şi conduce campania electorală de acolo.

— Nu fi atât de dezgustat. Casey rânji în direcţia lui. Barurile sunt locuri excelente din care să-ţi conduci şi alte afaceri, în afară de băut, de jocurile de noroc şi… făcu o pauză, tuşind. Ei bine, pricepi tu.

El pricepu, însă negă.

— Şi?

Ea se încăpăţână, refuzând să menţioneze orice de natură sexuală.

— Şi de petrecut timpul în mod plăcut, improviză ea cu o încruntătură.

Damian se aplecă în faţă şi-i fură un sărut, apoi spuse, cât timp ea era prea uluită pentru a avea vreo reacţie:

— Cam aşa?

Casey pufni şi-şi apucă ponchoul, însă roşise din nou şi refuză să-i întâlnească privirea amuzată. Aruncă o ultimă privire apei fierbinţi pe care o lăsa în urmă, apoi se îndreptă spre uşă, spunându-i tăios:

— Haide să terminăm odată cu asta!

Capitolul 27

Primul lucru pe care ea îl observă la barul lui Barnet era curăţenia acestuia. Al doilea lucru fu acela că nu semăna cu niciun alt bar pe care Casey îl mai văzuse vreodată. Mesele erau acoperite cu piele roşie. Scaunele erau tapiţate. Barul era o adevărată operă de artă, sculptat bogat, şlefuit şi completat cu un blat de marmură. Pereţii aveau tapet. Pe podea era aşezat un covor subţire şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu se zărea nicio scuipătoare nicăieri. Dacă nu ar fi fost barul, i s-ar fi părut că se afla în holul unui hotel elegant, sau într-unul dintre cluburile exclusiviste ale bărbaţilor.

Casey era impresionată. Ieşi chiar afară şi se mai uită o dată la plăcuţa cu numele, doar pentru a se asigura că era în locul corect. Erau, însă taverna lui Barnet arăta deosebit, ca şi cum ar fi fost amenajată de cineva din Europa – sau din est, iar asta o făcu să se gândească din nou la Henry Curruthers.

Acesta era acolo, uşor de recunoscut cu ochelarii lui groşi şi negul de pe obraz, exact aşa cum îl descrisese Damian. Era aşezat la o masă cu alţi trei bărbaţi. Alţi doi stăteau în apropiere, ascultând conversaţia. Toţi purtau costume, deşi, în afara lui Henry, toţi arătau caraghioşi îmbrăcaţi astfel. Grupul arăta ca şi cum ar fi fost o bandă care-şi planifica următorul jaf, nu o mână de bărbaţi într-un bar elegant, discutând strategii politice.

Casey alungă acest gând. Era prea bănuitoare. Doar pentru că cei cinci bărbaţi de lângă Henry aveau alura aceea ameninţătoare, asociată de obicei cu pistolarii, nu însemna neapărat că erau pistolari. Nici măcar nu erau înarmaţi.

Damian nu păru să observe decorul, sau să-l considere neobişnuit, însă de îndată ce-l localiza pe Henry, rămase cu privirea aţintită asupra lui şi numai a lui. Aştepta

ca Henry să-l observe. Casey aştepta şi ea acelaşi lucru, ca o confirmare a identităţii lui Henry. Nu că era neapărată nevoie de o confirmare, însă Henry avea să-l recunoască pe Damian, iar în acel moment de surpriză, reacţia lui îi putea dezvălui vinovăţia.

Însă din păcate nu se întâmplă aşa. Când se uită în cele din urmă în direcţia uşii şi-i văzu stând acolo, păru puţin surprins, însă asta fu tot. Poate că de fapt locul avea o politică privitoare la ţinuta pe care o putea purta cineva acolo, iar ea şi Damian nu erau nicidecum îmbrăcaţi în costume. Dacă era aşa, toţi cei prezenţi ar fi fost surprinşi să-i vadă acolo, nu doar Henry.

Se dovedi că aşa stăteau lucrurile. Toţi ceilalţi se uitau acum la ei, nu atât curioşi, cât mai degrabă contrariaţi.

Unul dintre cei prezenţi vorbi pe un ton de gâlceavă.

— Hei, ăsta e un bar privat, doar pentru membri. Dacă vreţi ceva de băut, mergeţi la Eagle’s Nest, peste drum.

Ei nu se mişcară, desigur. Casey se gândea că avea să fie nevoită să-şi folosească pistolul, cel puţin până când terminau, însă nu fu nevoie.

— Te arestez, Henry, spuse Damian. Vrei să vii de bunăvoie, sau îmi vei da satisfacţia de a te scoate cu forţa de aici?

Casey trebui să admire abordarea lipsită de menajamente folosită de Damian, deşi acesta nu avea autoritatea necesară pentru a face vreo arestare. Ceilalţi din încăpere găsiră însă declaraţia sa ilară. Aproape toţi izbucniseră în râs, inclusiv Henry.

— Ce ai făcut, Jack, ai lovit iarăşi câinele doamnei Arwick? întrebă cineva batjocoritor.

— Nu, aşteaptă, spuse altcineva chicotind. Bătrânul Henning a pus ca Jack să fie arestat pentru că l-a ridiculizat în ziar – ca şi cum nu ar fi adevărat fiecare cuvinţel.

Henning era celălalt candidat la funcţia de primar, pe care Henry îl denigrase în ziarul local, dar cine era acest Jack la care se refereau ei? Se părea că mai era cineva confuz, deşi în sens invers.

— Te-am auzit strigat în multe feluri, domnule Curruthers, dar Henry?

Curruthers zâmbea în timp ce răspunse:

— De fapt mi s-a mai spus aşa, dar au trecut mai bine de douăzeci de ani de când cineva a făcut această greşeală, confundându-mă cu fratele meu geamăn. Se uită apoi la Damian şi întrebă direct:

— Asta s-a întâmplat, domnule? M-ai confundat cu fratele meu, Henry? Şi, de fapt, cine eşti?

Damian se încruntase îngrozitor, impresionat neplăcut, în mod evident, de implicaţiile acestor întrebări.

— Sunt Damian Rutledge – dar lasă-mă să înţeleg corect. Spui că tu şi Henry sunteţi gemeni identici?

— Da, din păcate.

— Din păcate?

Curruthers ridică din umeri.

— Nu am nimic împotriva fratelui meu, deşi l-am considerat mereu un papă-lapte, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar nu mi-a plăcut să am în preajmă pe cineva care putea oricând să pretindă că eram eu şi să scape cu asta, doar pentru că arăta exact ca mine. De aceea am plecat din New York şi mi-am părăsit familia de îndată ce m-am putut descurca singur. Nu am privit niciodată în spate şi nu mi-am regretat decizia. Am păstrat legătura cu Henry şi am mai primit veşti de la el din când în când, dar nu m-ar deranja deloc dacă nu mi-aş mai vedea fratele niciodată.

— Când ai primit ultima oară veşti de la el?

— De fapt, am primit veşti de vreo două ori anul acesta. Am fost cât se poate de surprins când mi-a scris, primăvara trecută, că se gândea să vină să mă viziteze. Nu m-am gândit niciodată că Henry ar vrea să plece din New York şi să-şi părăsească slujba lui confortabilă. Este contabil.

— Da, ştiu acest lucru.

— Dar este o persoană timidă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, iar regiunea aceasta a ţării nu este pentru cei timizi. Prietenii lui Curruthers chicotiră la auzul acestei afirmaţii, înainte ca el să adauge: Trebuie să se fi răzgândit,

totuşi, de vreme ce mi-a mai scris o dată, acum câteva luni, din San Antonio – a reuşit să ajungă până acolo, dar nu a mai apărut aici.

— Nu-l aştepţi aici, aşadar?

— După atâta vreme? Nu durează trei luni să ajungi aici din San Antonio. Bănuiala mea este că Henry s-a speriat. Pentru cineva care a trăit întreaga viaţă în New York, Texasul poate părea cam primitiv. Doar anumiţi oameni se pot stabili aici, iar Henry nu este unul dintre aceştia, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Dar dumneata eşti?

— Ei bine, eu am trăit în Texas în ultimii cincisprezece ani, aşa că presupun că asta vorbeşte de la sine.

— Oraşul acesta nu are cincisprezece ani, arătă Damian.

— Am spus că am trăit în Texas, nu în acest oraş, spuse Jack, pe un ton condescendent acum. Nu, am locuit în Culthers doar în ultimele opt luni, sau aşa ceva – nu-i aşa, băieţi?

— Da, cam acum opt luni ai apărut aici, Jack, spuse bărbatul din dreapta lui Curruthers.

— Cam la vreo două luni după anul nou, după cum îmi amintesc, confirmă un altul.

Jack dădu din cap, rânjind în direcţia lui Damian.

— Apropo, ce a făcut Henry, de ce vrei să-l arestezi?

— A comis o crimă.

— Henry? Curruthers izbucni în râs şi dură un timp să-şi revină. Trebuie că te înşeli – din nou. Singurul mod în care Henry ar putea omorî pe cineva ar fi să plătească pe cineva să o facă. Nu ar avea curajul să facă singur aşa ceva.

— Dar tu ai avea acest curaj, nu, Jack?

Omuleţul înţepeni, poate pentru că pauza pe care Damian o făcuse înainte de a-i rosti numele arăta că Damian nu credea tot ce auzise. Deloc surprinzător, de vreme ce nici Casey nu credea. Însă Jack răspunse doar la această întrebare.

— Aş ucide pe cineva în legitimă apărare, nu există

niciun dubiu. Dar nu am spus că sunt ca fratele meu. De fapt, suntem la fel de diferiţi ca noaptea de zi. Eu nu tolerez slăbiciunea, deşi asta e singura categorie în care s-a încadrat vreodată fratele meu – dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Casey avusese această impresie încă de la primele cuvinte rostite de Jack. Individul acesta mărunţel avea o aroganţă de neconfundat, care nu se potrivea deloc cu ce-i spusese Damian despre Henry. Nu trebuia să-i sublinieze nimeni faptul că unul din fraţi era un laş, în timp ce celălalt era mai mult sau mai puţin un fanfaron. Ce o interesa cu adevărat era dacă era totul de faţadă sau chiar avea pe ce să-şi bazeze spusele.

Nu interveni însă în interogatoriu, de vreme ce Damian se descurca foarte bine. Era uimită, de fapt, simţind cât de tare îl înfuriase această turnură a evenimentelor, de cât de bine îşi ţinea temperamentul sub control. Căutările lui ar fi trebuit să ia sfârşit aici. Trebuia să fie extrem de supărător pentru el să îşi dea seama că, aparent, ajunsese într-un punct mort.

Tăcerea lui Damian, sau poate expresia sceptică de pe faţa sa, îl făcu pe Jack să-şi modifice atitudinea „ofensată”. Oftă şi spuse:

— Uitaţi, domnule Rutledge, dacă nu mă credeţi, şi presupun că aşa este, de vreme ce nu aţi mai auzit de mine niciodată, vă sugerez să-i trimiteţi o telegramă mătuşii mele din New York. Din câte am auzit, încă trăieşte. Ea poate confirma faptul că Henry şi cu mine suntem gemeni.

— Unde este oficiul poştal?

În acest moment, Jack rânjea din nou.

— Nu avem unul aici, în Culthers. Ne aşteptăm să-l avem înainte de sfârşitul anului, dar acum, cel mai apropiat oficiu poştal este în Sanderson, la una sau două zile călare de aici. Desigur, mă aştept să vă întoarceţi şi să îmi cereţi scuze. Nu pot accepta să mi se ponegrească numele în timpul campaniei electorale, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Mărunţelul era plin de sine, însă într-un fel care irita.

Capitolul 28

— Doi fraţi şi ambii vor să devină primari? Crezi aşa ceva, Casey?

Damian se abţinuse până atunci în mod deliberat să vorbească despre întâlnirea pe care o avuseseră cu Jack Curruthers. El şi Casey ajunseseră aproape la jumătate cu mâncatul unor fripturi pe jumătate crude – de care cel puţin *ea* se bucura. Dezamăgirea lui că nu-l găsiseră pe Henry în bar îl înfuriase la început. O sticlă de vin roşu şi deschiderea celei de-a doua reuşise să-l calmeze suficient pentru a putea sta de vorbă.

Casey mestecă gânditoare nişte cartofi prăjiţi înainte de a spune:

— Poate că Henry a decis să urmeze exemplul fratelui său. Ştii, aşa cum fac fiii cu taţii lor, adăugă ea cu subînţeles, de vreme ce Damian se încadra în acea categorie. Pe de altă parte, se poate ca Henry să fi pus întrebări peste tot pe unde a trecut, pentru a ajunge la fratele lui. Poate că a uitat numele oraşului, însă şi-a adus aminte că era vorba de unul nou-înfiinţat. În acest caz, este de înţeles că punea întrebări despre oraşele noi, nu?

— Este o presupunere cam exagerată, Casey.

— Poate, dar este posibil. Încearcă să-ţi imaginezi. Henry are nevoie de un loc în care să dispară şi decide să ceară ajutorul fratelui lui. Ajunge la jumătatea drumului, însă rătăceşte scrisoarea de la Jack, în care acesta menţiona numele oraşului în care se stabilise recent, aşa că nu-şi poate aminti nicidecum numele oraşului, motiv pentru care începe să întrebe despre oraşele nou-înfiinţate. Ori poate că două oraşe din Texas au acelaşi nume, iar el a ajuns în oraşul greşit. Oricum, el ştie că Jack plănuieşte să candideze la primărie, aşa că reduce cercetările la oraşele noi care au primari. În cele din urmă îşi dă seama că Texasul este prea mare şi că nu-şi va putea găsi fratele în

acest fel, aşa că renunţă şi se îndreaptă din nou către est.

— Ei bine, *sper* că te înşeli, deoarece cu o urmă atât de rece…

— Nu aş spune că am ajuns încă într-un punct mort, Damian, spuse ea criptic.

— Crezi că Henry este aici, iar Jack face tot ce poate pentru a-l ascunde?

— Cred că şi asta poate fi o posibilitate. Însă în acest caz, de ce ar recunoaşte Jack intenţiile lui Henry de a-l vizita?

— Pentru că i-am luat urma până aici.

Casey dădu încet din cap.

— Da, aşa este. Cu toate astea, să ne gândim puţin la Jack. Părea un dur, dar orice laş poate cădea pradă iluziilor bravurii cu cinci mercenari fioroşi care-i apără spatele, aşa cum au făcut cei din tavernă. Poate că plăteşte pentru aroganţa lui – dacă înţelegi ce vreau să spun.

Damian rânji atunci când ea folosi fraza favorită a lui Jack, însă, referindu-se la afirmaţiile ei, spuse:

— Da, m-am gândit la asta. Doar că eu pe Henry îl cunosc, nu pe fratele lui îndrăzneţ. Este mai probabil să semene unul cu celălalt, decât să fie atât de diferiţi, aşa cum vrea Jack să ne facă să credem.

— O, nu ştiu. Am şi eu doi fraţi care se întâmplă să aibă firi complet opuse. Unul ar sta mereu cu nasul în cărţi, urăşte viaţa la fermă şi este pe cale să devină avocat, în timp ce al doilea este cât se poate de ţâfnos, greu de târât de pe păşune, şi…

— Ai *fraţi?*

Întrebarea o făcu să roşească imediat. Se părea că nu intenţionase să dezvăluie astfel de informaţii, însă băuse şi ea suficient din vinul roşu – şi, deşi băutura putea fi stimulantă, reuşea să dezlege limbile suficient pentru a uita că anumite lucruri trebuiau să rămână secrete.

— Ei bine, da, replică ea moale.

— Ce altceva mai ai?

Ea mai luă o înghiţitură de vin înainte de a spune morocănoasă:

— O mamă, ca şi tine.

O menţionase în mod deliberat pe mama lui, ştiind că nu dorea să vorbească despre acea femeie – era felul ei personal de a-i transmite că era mai bine să păstreze lucrurile personale în afara conversaţiei. Asta ar fi funcţionat dacă el nu ar fi tânjit atât de mult să afle tot ce se putea afla despre ea.

— Surori? Unchi şi mătuşi?

Ochii ei aurii se îngustară, iar ea replică cu o lovitură directă.

— Cum se face că nu-ţi place deloc mama ta, Damian?

El îşi dori ca ea să nu fi jucat atât de murdar. Doar gândul la mama lui îl înfuria peste măsură.

— Dacă răspund, primesc şi eu nişte răspunsuri în schimb?

O surprinse faptul că el nu-i ignorase întrebarea, aşa cum făcuse ea, însă nu făcu decât să ridice din umeri.

— Poate.

Nu era un răspuns prea satisfăcător, însă nu avea să primească unul mai bun, presupunea ea.

— Foarte bine. Pentru început, ar trebui să menţionez faptul că mi-am iubit ambii părinţi, aşa cum face orice copil. Însă mama nu a răspuns iubirii mele – sau, cel puţin, iubirea ei pentru un alt bărbat a fost mai importantă. A divorţat de tata cu mulţi ani în urmă, ceea ce i-a făcut rău atât pe plan personal, cât şi profesional. Ar fi putut la fel de bine să divorţeze şi de mine, pentru că a plecat din New York pentru a se căsători cu iubitul ei, şi nu am mai văzut-o niciodată.

— Niciodată? A fost alegerea ei sau a ta?

— Poftim?

— Ce vreau să întreb este dacă s-a întors vreodată în New York pentru a te vizita? Iar dacă nu a făcut-o, ai încercat vreodată să o găseşti şi să afli motivul?

— Răspunsul este nu la ambele întrebări. Dar de ce aş face un astfel de efort, când ştiu deja motivul? Pur şi simplu nu i-a păsat suficient de mine. S-a dus şi şi-a croit o nouă

viaţă, şi la naiba cu ce a lăsat în urmă.

Nu reuşi să-şi ascundă amărăciunea din voce. De ce naiba îl durea la fel de tare, după toţi aceşti ani?

— Nu ştiu, spuse Casey, cu o expresie mai plină de simpatie decât ar fi fost confortabil pentru el. Dacă ar fi fost vorba de mine, aş fi căutat-o şi i-aş fi cerut nişte răspunsuri. Dacă nu mi-ar fi plăcut răspunsurile primite, atunci aş fi făcut-o cel puţin să se simtă mizerabil pentru că m-a abandonat astfel. Desigur, persoanele crude nu se simt vinovate de nimic. De aceea sunt crude. Însă aş fi încercat măcar.

Încerca cumva să-l înveselească?

— Cum ai fi încercat, verbal, sau cu pistolul acela al tău?

Ea îi aruncă o privire acră. Se părea că vorbise serios.

— Ai trăit toată viaţa cu aceste presupuneri, Damian. Nu te deranjează acest lucru? Eu, una, aş vrea o confirmare, oricare ar fi aceea.

— Nu a fost acolo atunci când am avut nevoie de ea. Acum nu mai am nevoie. De ce aş face asta acum?

— Poate pentru liniştea ta. Poate pentru că este singura familie pe care o mai ai. Poate pentru că ai aflat recent că a rămas văduvă şi este singură. Asta aş simţi eu, în locul tău. Desigur, părinţii mei au fost mereu alături de mine, aşa că ce ştiu eu?

Mustrătoare şi plină de remuşcări, în acelaşi timp. Era uimitor cum putea face asta. Însă poate că avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să o înfrunte cu mult timp în urmă, să afle ce avea de spus în apărarea ei. Nu l-ar fi putut face să se simtă mult mai rău. Oricum deja credea ce era mai rău.

— Mă voi gândi la asta, cedă el, mormăind în barbă.

Drept răspuns, ea zâmbi şi schimbă subiectul.

— Cât despre Jack Curruthers…

— Nu atât de repede, o întrerupse el. Uiţi de înţelegerea noastră? Ce e corect e corect, Casey. Să auzim un pic despre familia ta acum.

Casey oftă adânc şi luă sticla de vin de pe masă, umplându-şi din nou paharul.

— Ei bine, ştii deja că amândoi părinţii mei trăiesc încă.

— Împreună?

— O, da, împărtăşesc o dragoste adâncă. Uneori e de-a dreptul stânjenitor, când nu-şi pot ţine mâinile departe unul de celălalt.

Reuşi să nu roşească spunând acest lucru. El nu ar fi trebuit să pună întrebarea, totuşi. Cei mai mulţi oameni căsătoriţi, care aveau copii, stăteau împreună, mai ales când divorţul era atât de scandalos, în special pentru persoanele din înalta societate.

— Am doi fraţi şi nicio soră, continuă ea. Tyler este mai mare decât mine cu aproape un an. El este cel care va deveni avocatul familiei. Dillon iscă mereu necazuri, deşi are abia paisprezece ani. Mi-am pierdut de curând un bunic, un bătrân certăreţ pe care l-am iubit mult. Dar mai am unul, care a fost medic întreaga sa viaţă şi care încă practică medicina, deşi numai pentru pacienţii lui obişnuiţi. Nu mai am alte rude, totuşi, de vreme ce nici mama şi nici tata nu mai au alţi fraţi.

— Şi care este motivul pentru care ai plecat de acasă?

Ea se încruntă. Tăcu aproape un minut întreg înainte de a spune, în sfârşit:

— Am avut o mică neînţelegere cu tatăl meu.

— Nu cred că a fost atât de mică, dacă a trebuit să pleci de acasă pentru asta.

— Ei bine, pentru mine a fost ceva important. El nu crede că aş fi capabilă să mă descurc cu anumite lucruri, din cauză că sunt femeie. A fost de-a dreptul încăpăţânat în legătură cu acest subiect.

— Aşa că tu te-ai hotărât să-i dovedeşti că a greşit – şi ai devenit vânător de recompense, ceva ce majoritatea femeilor nici nu ar visa să facă?

— Ceva de genul ăsta, mormăi ea.

— Luând în considerare pericolele unei astfel de ocupaţii, cine a fost cu adevărat încăpăţânat?

— Nu ţi-am cerut aprobarea, Damian, îi aminti ea.

— Nu, nu ai făcut-o. Poţi să nu te mai uiţi atât de urât

la mine. Ştiu că te-am forţat să-mi dezvălui atât de multe. Dar nu-mi voi cere scuze. Eşti o femeie fascinantă, Casey. Nu mă pot abţine să nu vreau să aflu tot ce pot despre tine.

Ea roşi acum. Îşi atacă cu hotărâre ultimele bucăţi de friptură.

Probabil că nu ar fi trebuit să spună aşa ceva. Era evident că ea nu-şi dorea ca discuţia lor să ia o turnură şi mai personală decât se întâmplase deja. Dar după ce stătuse aşezat în faţa ei atâta vreme, liber să o privească după pofta inimii, deoarece contactul vizual era de aşteptat în timpul unei conversaţii, avea acum o problemă cu o dorinţă de altă natură.

Ar fi trebuit cu adevărat să se abţină să acţioneze în urma acestor impulsuri, ştia ce răspuns era probabil să primească, însă întrebă oricum.

— Vii în camera mea în noaptea aceasta, doamnă Rutledge?

Ea îl privi încruntată.

— Vrei să spui că nu ai aflat dacă au judecător în oraşul ăsta sau nu?

— Nu au.

Casey îşi strânse buzele.

— Cum am ghicit că ştiai deja asta? Se ridică în picioare, continuând să-l privească. Am camera mea, mulţumesc foarte mult. Iar dacă trebuie să plecăm dimineaţă devreme, ar fi mai bine să merg şi să o folosesc.

— Casey…

Ea nu-l lăsă să termine.

— Mută-ţi gândurile din nou la ce este important şi nu te mai purta ca şi cum aş fi singura femeie din preajmă. Nu sunt, aşa că ai putea profita de asta înainte să pornim din nou la drum.

Părăsi apoi masa în trombă. El se aşteptase la un astfel de răspuns, după felul în care ea se purtase toată ziua. Însă era ridicolă sugestia pe care i-o făcuse, de a-şi găsi o prostituată. Nu dorea orice femeie, o dorea pe cea cu care era căsătorit.

Capitolul 29

Casey nu era într-o formă prea bună a doua zi dimineaţă. Se oprise într-un bar după ce plecase din restaurant în seara precedentă, cumpărând o altă sticlă de vin, pe care o luase în camera ei. Nu fusese o idee prea grozavă, însă emoţiile o copleşiseră cu o zi în urmă. Altfel nu ar fi reuşit să adoarmă.

În ziua anterioară, fusese sigură că aveau să-l găsească pe Henry în Culthers, aşa că ştia că ea şi Damian aveau să-şi ia rămas-bun înainte de sfârşitul zilei. Încă simţea în adâncul sufletului că Henry era acolo, fie ascunzându-se, fie pretinzând că era propriul frate, Jack. Însă vânătoarea nu luase sfârşit. Iar Casey se simţea în continuare torturată.

Nu ar fi trebuit niciodată să facă dragoste cu Damian. Nu ar fi trebuit să-şi lase trupul să-i dicteze, atunci când mintea ei ştia mai bine. Satisfacerea curiozităţii nu reuşise decât să o facă să-şi dea seama ce altceva avea să mai piardă odată cu plecarea lui. Era oricum suficient de rău că avea să-i fie dor de el. Dar ştia că aşa avea să se întâmple. Reuşise cumva să se ataşeze de el într-un fel care nu avea nimic de-a face cu mariajul lor temporar. Fusese nesăbuită să lase să se întâmple aşa ceva – nu că ar fi avut în vreun fel de ales.

Resimţea acum deja pierderea. Aceasta era partea neobişnuită. El nici măcar nu plecase, dar ea ştia că avea să o facă în curând, şi ura felul în care acest lucru o făcea să se simtă.

Nu ar fi trebuit să se răzbune pe el, totuşi, dar asta era exact ce făcuse cu o zi în urmă. Nu era vina lui că nu erau şi nici nu aveau să fie vreodată compatibili. Fuseseră crescuţi în moduri prea diferite, în două culturi total diferite. Ea s-ar fi simţit nefericită în lumea lui, iar el într-a ei, iar acest lucru nu avea nicio rezolvare.

Nu-şi făcuse treaba aşa cum se cuvenea în ziua

precedentă, însă corectase acest lucru în această dimineaţă, când se oprise la o discuţie cu domnişoara Larissa, învăţătoarea din oraş şi proprietara pensiunii la care se cazase. Mai vorbise de asemenea cu câteva persoane cu care se întâlnise în drum spre grajd. Toţi spuseseră acelaşi lucru despre Curruthers, ceea ce ea îi transmise apoi lui Damian atunci când îl întâlni la grajd.

— Jack Curruthers nu e în oraş de când pretinde că ar fi. A fost o minciună gogonată, susţinută de minciunile acoliţilor lui.

— Asta este doar opinia ta, sau ai primit confirmări în acest sens? întrebă Damian.

— La început a fost doar o suspiciune, dar m-am gândit că nu-i poate avea în buzunar pe toţi locuitorii oraşului, aşa că a fost simplu să aflu adevărul. Proprietara pensiunii spune că el a sosit cam în acelaşi timp cu ea, cu mai puţin de cinci luni în urmă. Alte două persoane au spus acelaşi lucru.

— Au spus ceva despre venirea lui Henry?

— Nici unul nu-şi aminteşte nimic de un frate geamăn, au fost chiar surprinşi să audă că individul ar avea unul. Însă, un bărbat a menţionat că a fost *sfătuit* de comitetul electoral al lui Curruthers să voteze pentru acesta.

Damian ridică dintr-o sprânceană.

— Sună a ameninţare?

— Venind din partea acelor trepăduşi? Cred că a fost mai degrabă o promisiune.

— Intenţionează aşadar să-şi facă loc cu forţa în biroul primarului?

— Nu ar fi pentru prima dată.

— Într-un oraş mare, nu m-ar mira o asemenea tactică. Aş fi crezut însă că lucrurile stau altfel aici, unde oamenii îşi croiesc vieţi noi.

— Ah, dar Curruthers nu este de aici; el vine dintr-un oraş mare. Mai mult, corupţia se poate găsi peste tot, Damian, dacă o cauţi suficient de bine. Nu este atât de des întâlnită acolo unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea, aşa cum se întâmplă în majoritatea oraşelor din vest. Însă

în ceea ce-l priveşte pe Jack, întrebarea este dacă ar minţi în cazul în care este cu adevărat geamănul lui Henry, şi nu chiar Henry, care pretinde a fi Jack?

— Crezi că ne trimite după potcoave de cai morţi, doar pentru a câştiga nişte timp, să poată dispărea din nou?

— Nu, nu cred că vrea să plece şi să renunţe la ce are aici. Mai probabil este că i-am creat o problemă pe care va încerca să o elimine.

— Te aştepţi să avem necazuri?

— Fii sigur.

În starea în care era, Casey abia aştepta necazurile.

— Atunci de ce să ne deranjăm să mergem până în Sanderson să trimitem telegrama aceea?

— Pentru că avem nevoie de toate dovezile pe care le putem strânge înainte de a-l înfrunta. Ceea ce-mi aduce aminte – presupun că ştii numele mătuşii sale din New York, de vreme ce nu ai întrebat asta ieri.

— Da. După dispariţia lui Henry, a fost şi ea interogată. A jurat că era nevinovat, incapabil să facă ceva atât de mişelesc – acestea au fost întocmai cuvintele ei. Nu uita, el a întreţinut-o întreaga lui viaţă. Aş fi fost surprins dacă nu l-ar fi apărat cu orice preţ.

— Nu a pomenit niciodată despre existenţa unui frate geamăn?

— Nu, dar nici nu a cooperat foarte mult, după cum îţi poţi imagina. A răspuns la întrebările care i s-au pus, fără a mai adăuga nimic în plus care ar fi putut ajuta la găsirea lui.

Casey dădu din cap.

— Ei bine, să pornim. Cu cât mai repede trimiţi telegrama, cu atât mai repede ne putem întoarce aici, să ne terminăm treaba.

— Crezi aşadar că Jack *este* Henry?

— De fapt, nu. Ceea ce cred, însă, este că ştie unde e Henry. Aici sau altundeva, ştie. Partea interesantă va fi să-l facem să ne spună unde se ascunde.

Damian se încruntă.

— Sper că nu sugerezi să-l bat până ne spune, nu?
Casey râânji.
— Doar în ultimă instanţă.

Capitolul 30

Aşteptându-se la necazuri, Casey nu dormi prea bine în prima noapte pe drumul către Sanderson. La fel se întâmplă şi cu Damian, aşa că făcură cu rândul de pază de-a lungul întregii nopţi. Nimeni nu apăru însă pentru a insista să părăsească regiunea şi să-l lase în pace pe încurând-primarul Curruthers.

Damian trimise telegrama şi se cază la hotel în aşteptarea răspunsului, încercând să recupereze în acelaşi timp somnul pierdut. Casey era încă prea tulburată pentru a se retrage. Hoinări până la cel mai gălăgios dintre cele două baruri din centrul oraşului, bău cel puţin un pahar la bar, apoi ceru să se alăture unuia dintre cele trei jocuri de poker care se desfăşurau înăuntru.

Alese masa la care jucătorii păreau că se distrează mai degrabă decât să parieze prea serios, cu trei indivizi care făceau o mulţime de glume şi povesteau în timp ce jucau, ceea ce era exact ce avea ea nevoie, cel puţin în privinţa povestitului. O primiră cu braţele deschise, ca şi cum ar fi cunoscut-o de ani întregi, începând chiar să o tachineze în privinţa vârstei şi a abilităţilor ei de a juca poker.

Ea lăsă să treacă o jumătate bună de oră, timp în care pierdu cu consecvenţă, înainte de a pune prima întrebare aparent întâmplătoare.

— Aţi auzit vreunul de Jack Curruthers, bărbatul care candidează la funcţia de primar din Culthers?

— Nu prea. De ce? întrebă John Wescot.

John se prezentase drept singurul dentist din oraş şi garantase o experienţă lipsită de orice durere, în cazul în care Casey ar fi avut nevoie de serviciile sale. Ea reuşise să

se abţină să nu pufnească în timp ce refuzase oferta lui.

— Am auzit că este un cocoşel care încearcă să păşească pe nişte urme prea mari pentru el, spuse Bucky Alcott.

Bucky lucra ca bucătar la una dintre fermele locale. Până să menţioneze acest lucru, Casey nu-şi dăduse seama că era sâmbătă seara – acesta fiind motivul aglomeraţiei din taverne, cu toate ajutoarele de la ferme ieşite în oraş pentru distracţia obişnuită de la sfârşitul săptămânii.

— Tocmai am fost acolo, replică ea, pe un ton la fel de nepăsător, în timp ce studia cărţile pe care le avea în mână. Am auzit de la mai multe persoane că oamenii lui îi cam presează pe cei din oraş să voteze cu el.

— Oare de ce nu mă surprinde deloc? remarcă Peter Drummond, clătinând din cap.

Pete era şi el un fel de ageamiu, deoarece sosise în vest doar cu doi ani în urmă. Cu toate acestea, se adaptase destul de uşor, adoptase chiar argoul local, deşi acest lucru însemna că măcelărea limba pe care, fără îndoială, era capabil să o vorbească cu o dicţie perfectă. Era vânzător de arme şi-şi deschisese un magazin aici, în Sanderson.

— Îl cunoşti aşadar pe Jack? îl întrebă Casey pe Pete.

— Nu, dar l-am văzut când a trecut pe aici în drumul său spre Culthers. Micuţul se comporta ca şi cum ar fi fost proprietarul oraşului – al întregului stat, de fapt. N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de arogant în mod făţiş.

— Ştii cine sunt indivizii care lucrează pentru el în Culthers?

— S-ar putea să fie Jed Paisley şi băieţii lui, spuse dentistul încruntându-se meditativ. Au lucrat un timp la ferma Hastings, pe la jumătatea drumului spre Culthers, dar am auzit că s-au plâns că era o muncă prea domoală pentru ei, aşa că au plecat de-acolo.

— Probabil că ai dreptate, John. Sora mea a trecut pe-acolo acum câteva săptămâni şi mi-a spus că i-a văzut pe Jed şi pe unul din băieţii lui în Culthers – îmbrăcaţi în costume, nici mai mult, nici mai puţin. Ţi-l imaginezi pe individul ăla în costum? râse Pete.

— Cine este Jed Paisley acesta? întrebă Casey.

— Ei bine, conform zvonurilor, pentru că nimic nu a fost confirmat în vreun fel, a făcut parte din banda Ortega, cea care a împrăştiat teroare de-a lungul drumului spre Mexic, îngrozind ţăranii şi ucigând doar din plăcere. Pete devenea tot mai pasionat de subiectul discuţiei. Asta s-a întâmplat timp de vreo doi ani, după care a încercat să se angajeze legal, lucrând pentru câţiva fermieri din această regiune.

Anul trecut a ucis pe cineva chiar aici, în barul ăsta. S-a întâmplat dintr-un motiv prostesc, dacă mă întrebi pe mine, dar a scăpat totuşi cu faţa curată.

Casey era prea curioasă pentru a ignora asta.

— Care a fost motivul?

— Din ce am auzit eu, victima a vrut să-i facă lui Jed un bine, aşa că i-a şoptit acestuia la ureche că uitase să se încheie la pantaloni după ce se întorsese de la toaletă. Jed a luat asta ca pe o insultă, aşa că l-a împuşcat pe loc.

Casey clătină din cap.

— Puţin cam irascibil.

— Nu, e foarte irascibil. Jed nu e deloc un tip cumsecade. Nimeni nu i-a dus lipsa când a încetat să mai vină pe-aici. Pete îşi sublinie cuvintele dând cu emfază din cap.

— A trebuit să-i scot odată un dinte, interveni John. Nu cred că am mai transpirat vreodată la fel de mult. Şi-a ţinut mâna pe pistol tot timpul.

— Bănuiesc că *băieţii* lui sunt croiţi din acelaşi aluat, nu? întrebă Casey.

— O, da, confirmă Pete. Sunt cinci cu toţii. Nu e aşa rău dacă te întâlneşti cu unul sau doi dintre ei, de vreme ce nu se dau peste cap să stârnească necazuri, doar că nu le ignoră dacă le ies în cale. Dar când se adună toţi cinci şi beau până nu mai ştiu de ei, de obicei cineva sfârşeşte rănit. Iar şeriful se teme prea tare de ei pentru a face ceva.

— Este aşadar de presupus că sunt cu toţii pistolari rapizi? dori Casey să clarifice.

John ridică din umeri.

— Nu pot spune cu siguranţă. Aş spune mai degrabă că au o ţintă bună.

— Mason e rapid, se auzi glasul lui Bucky. L-am văzut demonstrând rapiditatea cu care scoate pistolul din toc o dată când încerca să o impresioneze pe domnişoara Annie, pe când o curta. Dar, aşa cum a spus John, Jed poate nimeri orice ţintă pe care vrea să o nimerească. Nişte copii au deranjat cuibul unor viespi într-o duminică, tocmai când Jed trecea prin apropiere, şi al naibii să fiu dacă nu a împuşcat săracele viespi în loc să se ferească din calea lor; chiar şi-a reîncărcat pistolul pentru a le ucide pe toate. Cei mai mulţi spun că copiii aceia au fost norocoşi că nu i-a împuşcat şi pe ei. Adevărul este că poate ar fi făcut-o, dacă ei nu ar fi fugit mâncând pământul.

— Ştiţi ceva despre ceilalţi trei? mai întrebă Casey.

— Cel mai tânăr e Jethro, care este fratele mai mic al lui Jed. A venit aici şi i s-a alăturat lui Jed acum câţiva ani. Este un mic agresor care se scaldă în reputaţia fratelui său şi profită de aceasta, dar n-ar valora nimic dacă ar fi singur.

John se făcu auzit din nou.

— Lui Elroy Bencher îi place să facă pe durul, dar fără să scoată de fapt pistolul. Se consideră de neînvins în lupta cu pumnii. Adevărul este că încearcă de mult timp să convingă pe cineva să se ia la bătaie cu el, dar oamenii de aici nu sunt proşti. Singurul care a acceptat provocarea lui Elroy s-a ales cu spinarea ruptă şi nu a mai putut merge de atunci.

Casey făcu o grimasă.

— Iar ultimul?

Peter scutură din cap.

— Nimeni nu ştie prea multe despre Candiman, ceea ce-l face şi mai periculos, dacă mă întrebi pe mine. Este tăcut, prea tăcut, şi mereu cu ochii în patru.

— Interesant nume, remarcă Casey.

— Aşa îşi spune el. Prietenii lui îi spun doar Candy, iar când sunt toţi împreună, îl poţi vedea pe cel puţin unul dintre ei aruncându-i vreo bomboană. Cred că nu l-am văzut niciodată fără ceva dulce în gură.

— Mi-ar plăcea să-l aduc pe scaunul meu, chicoti John. Asta doar dacă-şi lasă pistoalele în afara cabinetului.

Toţi chicotiră auzind asta. În cele din urmă, Peter se gândi să întrebe:

— De ce toate întrebările astea, Kid?

Casey dădu cea mai simplă explicaţie care nu avea nevoie de detalii suplimentare.

— Am avut o mică dispută cu acest Curruthers şi trupa lui când am fost în Culthers, iar cum afacerile mă vor duce înapoi acolo, am vrut doar să ştiu dacă am de ce să mă îngrijorez.

— Eu aş sta departe de ei, dacă aş fi în locul tău, sugeră John.

— Nici nu m-aş mai întoarce în Culthers, adăugă Bucky.

— Fii mulţumit că ai scăpat întreg prima dată, Kid. Nu-ţi forţa norocul cu o nouă încercare, fu comentariul lui Pete.

Înainte de a pleca, Casey le mulţumi tuturor pentru sfaturile binevoitoare oferite. Păcat că nu avea să le urmeze, totuşi. Dar de fapt nu era decât puţin îngrijorată de pistolarii angajaţi de către Jack. La urma urmei, nici măcar nu purtau pistoalele asupra lor, probabil pentru că acest lucru ar fi dăunat imaginii politice a lui Jack. Dar cât de periculoşi puteau fi fără ele?

Capitolul 31

Ambuscada avu loc la aproximativ o oră de Sanderson, a doua zi dimineaţă. Prima împuşcătură veni din direcţia unui pâlc de copaci din stânga lor, care mărginea o râpă foarte abruptă. A doua sosi din faţa lor, dintr-un loc în care drumul era îngustat din cauza unei grămezi de bolovani care aproape că blocau calea. Nu era singurul drum pe care se putea ajunge în Culthers, doar că era cel mai rapid – şi, deocamdată, era blocat.

Dar adevărul era că nu li se ceruse pur şi simplu să se

întoarcă şi să găsească alt drum. Erau nişte împuşcături serioase, suficient de serioase pentru a o face pe Casey să caute repede adăpost şi să-i strige lui Damian să facă acelaşi lucru. Din nefericire, aleseseră părţi diferite ale drumului, Casey ascunzându-se în spatele unuia dintre bolovanii mari din partea dreaptă, iar Damian între copacii din partea stângă.

Asta făcu să nu poată discuta nimic despre strategie, însă Damian părea să nu ducă lipsă de sfaturi. El răspundea deja la focurile de armă. Casey îşi scoase puşca şi făcu acelaşi lucru. Se aştepta ca focurile să vină din cinci direcţii diferite, însă putu detecta doar două – ceea ce nu însemna mare lucru, de vreme ce nu avea o perspectivă clară asupra întregii zone.

Nu se aşteptase însă la o ambuscadă în plină zi. Un raid nocturn, da, însă în timpul zilei, când exista probabilitatea sporită de a identifica trăgătorii? Desigur, asta dacă trăgătorii nu intenţionau să elimine orice martor, caz în care nu mai conta dacă era vorba de noapte sau de zi.

Însă după tot ceea ce aflase în seara precedentă despre Jed Paisley şi acoliţii lui, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. De vreme ce ambuscada ar fi putut avea loc înainte ca ei să ajungă în Sanderson – fusese suficient timp şi suficiente ocazii –, era clar că Jed aşteptase înainte de a face ceva, în cazul în care Casey şi Damian ar fi decis să pornească mai departe la drum în loc să se întoarcă în Culthers. Probabil că Jack dăduse ordin să fie opriţi *doar dacă* s-ar fi întors.

Trimise o salvă de gloanţe în direcţia copacilor, la vreo şase metri de locul în care se ascunsese Damian. În acel loc era localizat cel mai apropiat trăgător, aşa că ea era îngrijorată din cauza lui. Desigur, dacă nu ar fi fost îngrijorată de faptul că cineva s-ar fi putut strecura în spatele lui Damian, ar fi fost mai atentă la ce se întâmpla în spatele ei…

— Salut, Kid. Ar fi trebuit să ne urmezi sfatul şi să te duci de unde ai venit.

Ea recunoscu imediat vocea din spatele ei. John Wescot, dentistul din Sanderson. Doar că nu avea niciun sens ca el să fie aici, cu o puşcă aţintită asupra ei – recunoscuse şi sunetul inconfundabil al puştii pregătite pentru tragere, cu puţin înainte ca el să vorbească.

Însă atunci când începu să se întoarcă pentru a-l vedea cu ochii ei, de vreme ce mintea ei nu putea accepta faptele, îl auzi spunând:

— Nu mişca – decât pentru a pune jos, încet, puşca aia.

Ea făcu întocmai. Puşca era oricum prea greoaie pentru mişcări rapide, iar el nu pomenise nimic despre pistolul ei cu şase gloanţe, probabil din cauză că ponchoul îl împiedicase să-l vadă. Deocamdată, cel puţin. Nu toată lumea purta pistolul legat de coapsă – cel puţin nu „băieţii” la fel de tineri ca ea.

— Ai noroc că suntem noi şi nu bătrânul Jed, continuă el pe tonul său nonşalant. Adevărul e că el este mult mai rău decât am lăsat noi să se înţeleagă. Îi place să-şi tortureze victimele înainte de a le ucide. I se pare amuzant. Eu sunt plătit să ucid, aşa că o fac repede şi curat. Nu este nevoie de suferinţă în plus. Este doar o slujbă, la urma urmei. Unde preferi, în cap sau în inimă? Ambele sunt la fel de rapide, din experienţa mea, aşa că nu ar trebui să doară prea tare.

Lui Casey nu-i venea să-şi creadă urechilor. El vorbea despre moarte ca şi cum ar fi fost doar un mic inconvenient. Şi de unde naiba ştia el dacă durea sau nu?

— Răspunde-mi, te rog, la o întrebare, spuse ea, reuşind să vorbească pe acelaşi ton nonşalant ca şi el. Ai fost angajat pentru treaba asta înainte sau după ce m-am alăturat mesei voastre aseară?

— A fost după ce ai plecat. Adevărul e că ne-a făcut plăcere compania ta, Kid. Nu ni se întâmplă des să ne putem lăuda cu prietenii noştri ca aseară, spuse el chicotind. A fost de-a dreptul amuzant. Dacă te consolează cu ceva, lui Bucky nu i-a venit prea uşor să accepte slujba, după ce te-am cunoscut şi am văzut ce tânăr eşti. Dar

slujba e slujbă. Nu e nimic personal, sper că înţelegi.

O, înţelegea perfect. Această atitudine era una obişnuită pentru asasinii plătiţi; încercau să se absolve de orice vină pe care era posibil să o fi simţit. Desigur, cei mai mulţi nu aveau conştiinţă, aşa că vina nu-şi făcea loc în micuţele lor minţi.

Mai puse o întrebare, mai mult pentru a trage de timp decât dintr-o curiozitate reală.

— Nu eşti un dentist adevărat, nu-i aşa?

— La naiba, sigur că nu, pufni el. De ce aş vrea o astfel de meserie prostească atunci când există aşa ceva, din care câştig mult mai mult? Acum răspunde-mi tu la întrebare, că pierdem timpul. Unde vrei glonţul?

— Între ochi ar fi numai bine – dacă ai curajul să mă priveşti în ochi întâi.

— Ai gura cam mare pentru cineva atât de tânăr, nu? În regulă, întoarce-te, dar fă-o *foarte* încet, Kid. Nu vreau să devină o problemă.

O problemă pentru cine? Pentru ea, desigur. El fie avea nervi de oţel, fie chiar nu credea că băiatul avea să-i facă necazuri, iar Casey înclina spre cea de-a doua variantă. În faţa ei stătea John Wescot. Ce i se părea incredibil era naivitatea de care dăduse dovadă, lăsându-se păcălită atât de uşor şi considerându-i nişte orăşeni inofensivi, ieşiţi să se distreze într-o sâmbătă seară.

— Satisfăcut? întrebă el, în timp ce aţintea puşca înspre Casey. Acum este timpul…

Casey se lăsă la pământ, scoţându-şi în acelaşi timp pistolul. Dar oricât de rapidă era, nu putea compensa faptul că se afla în faţa unei puşti gata să tragă. Nu reuşi decât să-l facă pe John să rateze puţin. Glonţul o nimeri, iar explozia din capul ei o împiedică să vadă dacă măcar reuşise să-l ia şi pe John cu ea în mormânt.

Capitolul 32

Damian nu putea vedea în spatele bolovanului după care se ascunsese Casey, dar putea vedea pe deasupra lui. Iar când auzi cele două focuri de armă trase aproape simultan şi văzu norişorii de fum plutind deasupra aceluiaşi bolovan, inima îi deveni grea precum plumbul.

Între el şi bolovan erau cam doisprezece metri de teren drept, gol, însă acest lucru nu-l împiedică să pornească în goană în direcţia bolovanului. Gloanţele loviră pământul la picioarele lui şi-i zburară deasupra capului; el nu le observă şi nici nu-i păsă că oferea o ţintă atât de mare, iar viteza cu care alerga nu avea nicio legătură cu gloanţele.

Ceea ce găsi odată ajuns lângă bolovan fu un trup întins la pământ şi un altul sprijinit de o altă piatră, căzut uşor într-o parte. Era un cadavru. Peste tot se vedea sânge.

Casey era cea întinsă pe pământ, iar Damian nu putu suporta. Părea la fel de moartă ca şi celălalt, întinsă pe spate, cu braţele în lături şi cu pistolul încă ţinut strâns în mâna dreaptă. Nu putea spune dacă mai respira sau nu. Era acoperită de sânge, ceea ce-l împiedică să vadă exact unde era rănită.

S-ar fi simţit uşurat dacă şi-ar fi dat seama că cea mai mare parte a sângelui nu era al ei, ci venea de la bărbatul pe care îl împuşcase în piept de la o distanţă atât de mică. Damian nu reuşi însă să stabilească acest lucru atunci când îngenunche lângă ea şi o luă cu blândeţe în braţe.

Atacatorii ar fi putut veni liniştiţi să-l atace în acel moment, deoarece el era atent doar la Casey în timp ce o legăna în braţe, încercând să-şi controleze teama. Însă de vreme ce restul pistolarilor nu puteau vedea ce se întâmplase în spatele bolovanului, continuară să-şi trimită gloanţele în direcţia acestuia, muşcând din piatră şi aruncând aşchii periculoase către pământ. Însă nu se apropiară.

Era numai vina lui, se gândi Damian. El o adusese aici. El o tentase cu mai mulţi bani decât câştigase ea vreodată. Dacă ar fi fost mai ponderat cu oferta, ea l-ar fi putut refuza fără probleme şi şi-ar fi văzut de drum, însă el

nu dorise să rişte, aşa că nu fusese ponderat. Iar acum…

Căldura trupului ei ar fi trebuit să-i spună că nu era moartă încă, dar el era prea supărat pentru a se gândi la asta. Era mult mai uşor să se scufunde în vinovăţie şi să se blameze, şi abia putea respira din cauza nodului uriaş pe care îl simţea în gât, neobservând că ea încă mai respira.

Fu nevoie de un geamăt destul de sonor pentru ca el să iasă din starea în care se afla, un geamăt cauzat nu de durere, ci de faptul că o strângea prea tare în braţe. El lăsă să-i scape un ţipăt de bucurie şi o puse cu grijă înapoi pe pământ. Ochii ei clipiră de câteva ori, deşi nu se deschiseră. Cu toate acestea, era în viaţă – în viaţă şi probabil sângerând de moarte.

Gândul acesta îl făcu pe Damian să intre din nou în panică şi să se grăbească să-i găsească rana şi să o panseze. Ea nu se trezi atunci când o împunse pe toate părţile, dar atunci când îi atinse capul, gemu din nou şi îşi deschise ochii – tocmai la timp pentru a-l împuşca pe bărbatul care se strecura prin spatele lui Damian.

Damian se întoarse brusc şi-l văzu pe individ căzând cu faţa în jos. Casey era iarăşi inconştientă atunci când el privi din nou în direcţia ei, cu pistolul încă fumegând scăpat din mâna ei relaxată, de această dată. El îl îndesă repede în centura lui înainte de a-i examina din nou capul.

Deasupra tâmplei stângi avea o rană de vreo doi centimetri, acolo unde glonţul o zgâriase în zborul său. Părul îi fusese smuls în zona respectivă, ca şi cum ar fi fost scalpată pe o suprafaţă mică. Vârful urechii era înnegrit de asemenea, din cauza căldurii.

Rana sângera încă, însă nu foarte tare. Cel mai tare îl îngrijora însă faptul că era inconştientă de atâta vreme. Loviturile la cap puteau afecta oamenii în multe feluri diferite. El avusese noroc, lovitura recentă pe care o suferise îi provocase doar dureri de cap.

Trebuia să o ducă la un doctor. În plus, trebuia să se asigure că nu avea să se mai tragă asupra lor pe drum. Asta însemna că trebuia să se ocupe de ultimii atacatori – sau de ultimul, deoarece acum auzea focuri trase dintr-o

singură armă. Desigur, asta nu însemna prea mult; puteau fi şi alţii ascunşi. Găsirea locului unde-şi lăsaseră caii ar fi ajutat la clarificarea acestei incertitudini, aşa că porni să facă acest lucru de îndată ce-şi legă basmaua în jurul capului lui Casey.

Se târî pe lângă bolovanii uriaşi, pe burtă, încercând să ajungă înspre nord, în locul unde drumul era îngustat. Se gândea că acolo avea să găsească caii, însă când ajunse acolo nu văzu niciun cal şi niciun semn că ar fi fost acolo, aşa că se întoarse lângă Casey.

Focurile de armă se auzeau în continuare, îndreptate către locul în care fusese văzut ultima oară. Însă pe când ajunse la drumul îngustat, focurile încetară cu totul. Din nou, asta nu însemna mare lucru, de vreme ce puteau exista nenumărate motive pentru această situaţie, dar el se grăbi oricum să ajungă înapoi la Casey – doar pentru a vedea că aceasta dispăruse.

Cele două cadavre erau încă acolo, dar Casey şi armele lor nu mai erau. Calul ei dispăruse, de asemenea. Cu toate acestea, el *ştia* că nu l-ar fi abandonat acolo. Nu ar fi avut niciun motiv, doar dacă nu l-ar fi crezut mort. Dar ar fi verificat acest lucru întâi – asta dacă nu cumva uitase cu totul de existenţa lui. Acesta era unul dintre lucrurile în legătură cu care fusese îngrijorat mai înainte.

Auzise de lovituri la cap care făcuseră persoanele să-şi uite prietenii, chiar şi familiile, sau întreaga existenţă de până atunci. Dacă ea se trezise şi părăsise aşa locul, ce altceva ar fi putut crede Damian? Poate că deocamdată nu-şi aducea deloc aminte de el.

Capitolul 33

Casey se trezi aruncată peste şaua unui cal care galopa, lucru care-i trimise o durere fulgerătoare prin tâmple. Primul ei gând fu că Damian ar fi putut cel puţin să o ţină drept în şa, nu în această poziţie înjositoare. Începu

să-i spună asta, însă observă că piciorul de lângă al ei nu era al lui Damian – cel puţin cizma nu era.

Îl împuşcase pe John Wescot. Nu era absolut sigură, însă credea că-l împuşcase şi pe Pete Drummond. Era aşadar Bucky, ultimul dintre cei trei, cel care o căra acum? Dar de ce? Dacă o găsise, de ce nu terminase pur şi simplu treaba pentru care fusese angajat?

„Dacă te consolează cu ceva, lui Bucky nu i-a venit prea uşor să accepte slujba, după ce te-am cunoscut şi am văzut ce tânăr eşti”. Îşi aminti acum acele cuvinte şi se consolă cu ele. Bucky nu voia s-o ucidă. O ducea departe pentru a nu trebui s-o omoare – *dacă* era Bucky şi nu Jed Paisley sau unul dintre băieţii lui.

Dar ce alternativă avea de fapt Bucky? Să-i dea pur şi simplu drumul? Se îndoia. Acceptase însărcinarea, chiar dacă nu-i plăcuse. Nu-şi imagina ce ar fi putut face în schimb. De fapt, cum ar fi trebuit să negocieze cu el? Să fie indignată? Să-l certe pentru că încercase să o ucidă? Să facă apel la conştiinţa lui? Poate că avea să obţină efectul opus.

Durerea îi fulgeră din nou prin cap, amintindu-i cât de serioasă era încă situaţia. Se abţinu să ducă mâna la cap, pentru a evalua severitatea rănii. Nu voia ca Bucky să ştie deocamdată că se trezise. Dar nu putea fi atât de rău, de vreme ce putea gândi limpede…

Asta era! Putea face pe proasta, pretinzând că rana îi afectase memoria. El nu ar fi avut niciun motiv pentru a nu o lăsa să plece, dacă ea nu mai ţinea minte nimic despre Culthers, despre el sau despre orice altceva. Ar rezolva dilema în locul lui. Asta, dacă el era suficient de deştept pentru a-şi da seama singur de soluţie, ceea ce ea spera din toată inima, de vreme ce ea nu-l putea ajuta să facă asta, dacă nu ştia de ce fusese împuşcată.

Acum, dacă reuşeau să ajungă acolo unde o ducea înainte ca ea să dea afară tot ce avea în stomac…

Din poziţia ei cu susul în jos, părea că se îndreptau spre o fermă, deşi nu una funcţională, ci una care fusese probabil cumpărată ieftin de către un fermier care

renunţase şi se mutase de acolo. Un loc drăguţ pe care Bucky să-l numească „acasă” – asta dacă nu era căutat de oamenii legii. Poate că împărţise casa cu cei doi prieteni morţi. Casa era suficient de mare pentru ca trei persoane să locuiască confortabil acolo.

El nici măcar nu verifică dacă ea îşi recăpătase cunoştinţa înainte de a descăleca şi de a o arunca peste umăr, cărând-o în interiorul casei. Ea făcu tot ce putu pentru a nu mormăi atunci când stomacul îi fu presat de umărul lui osos. Apoi fu aruncată literalmente pe podea. Poate că avusese speranţe false. El dusese un pic prea departe lipsa de consideraţie pentru bunăstarea ei, însă asta îi oferi scuza de a se trezi gemând.

Îşi deschise ochii şi văzu că într-adevăr Bucky Alcott era aplecat deasupra ei, uitându-se la sângele care îmbiba deja basmaua încă legată în jurul capului ei.

— Cine sunteţi?

— Nu mă prosti, Kid. Mă cunoşti suficient de bine de seara trecută.

— Vă înşelaţi, domnule. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Ascultă, băiete, nu sunt pe…

— Băiat? îl întrerupse ea pe un ton indignat. Ce vreţi să spuneţi cu *băiat?* Sunteţi orb? Sunt femeie, nu vă purtaţi ca şi cum n-aţi şti.

El îşi îngustă privirea, apoi ţâşni în picioare şi strigă:

— Lua-m-ar toţi dracii, o femeie! Atunci ce naiba faci îmbrăcată în hainele astea, arătând ca un fermier de cincisprezece ani?

Ea se uită la hainele pe care le purta, însă nu observă decât sânge, iar surprinderea ei fu naturală şi o făcu să uite pentru moment rolul pe care îl juca.

— Sunt pe moarte? Cu atâta sânge…

Pufnetul lui o întrerupse.

— Nu cred că este tot al tău.

Ea îşi aminti la timp să facă în continuare pe neştiutoarea.

— Al cui este, atunci?

— Habar n-am, minţi el. Aşa erai atunci când te-am

găsit.

Făcea o glumă? Ea alese să creadă că nu, şi se întoarse la evaluarea hainelor pe care le purta, spunând încruntată:

— Cât despre hainele acestea bărbăteşti, nu ştiu de ce le-aş purta, să fiu sinceră. Probabil pentru că am călărit mult. Port pantaloni atunci când sunt pe păşune, sunt sigură de asta.

— Spui asta ca şi cum nu ai fi prea sigură.

Încruntarea ei se adânci.

— Ei bine, nu prea. Se pare că am dificultăţi în a-mi aminti anumite lucruri. Am urmat vreun tratament? De aceea am memoria atât de înceţoşată? Şi de ce naiba îmi simt capul ca şi cum ar fi luat foc?

El tuşi.

— Cred… cred că ai fost împuşcată în cap, domnişorică.

— Poftim? Cine ar îndrăzni?

— Să nu-ţi sară ţandăra! Adevărul e că ar fi trebuit să fii moartă. Un alt lucru e că eu ar fi trebuit să te omor. Dar cu John şi cu Pete…

Ea fu extrem de dezamăgită de faptul că el recunoscuse aşa ceva. Evident, nu-şi dăduse seama de beneficiile pierderii ei de memorie, însă îşi continuă rolul.

— *Dumneata* m-ai împuşcat?

— Nu, nu eu, mormăi el. Dar aşa cum am spus, ar cam trebui.

— De ce? Ce ţi-am putut face să merit ceva atât de…

— Mie nu mi-ai făcut nimic. A fost doar o slujbă pentru care am fost plătit. Nimic personal, înţelegi?

Era incredibil cum prietenii tindeau să aibă aceeaşi filosofie pentru a-şi uşura conştiinţa.

— Aveţi de gând să mă ucideţi? Asta vreţi să spuneţi?

— Ai fi deja moartă dacă asta intenţionam. Te-am adus aici să stăm de vorbă şi să te conving să stai departe de Culthers, să nu fie nevoie să te omor.

— Cine este Culthers?

— Cine? Este un… nu contează. Dacă nu ştii, cu atât

mai bine.

În sfârşit îşi dădea seama. Casey începuse să se întrebe…

— Dumneata ştii cine sunt? îl întrebă ea. Nu-mi amintesc nici măcar de unde vin. La naiba, asta este foarte frustrant!

El nu părea foarte compătimitor, de fapt era de-a dreptul bucuros să audă asta.

— Am observat numele KC pe harnaşamentul calului tău. Asta este o fermă din estul Texasului. Poate că merită să întrebi pe cineva din regiunea respectivă dacă te cunoaşte.

Ea era uimită că Bucky auzise de ferma KC, atât de departe în vest cum era. Faptul că se gândise la marca KC fusese o muncă demnă de un detectiv. Iar faptul că îi menţionase aceste lucruri nu puteau decât să însemne că intenţiona să-i dea drumul.

— Este o idee excelentă. Nu m-aş fi gândit niciodată. Dar… unde este ferma aceea?

— Pe drumul de Waco, am impresia. Nu am fost niciodată în direcţia aia, am auzit doar poveşti, din cauză că este o fermă mare. Cel mai uşor este să iei trenul spre est.

— Este vreun tren în apropiere?

— Da, şi voi fi bucuros să te urc în el, o asigură el.

— Ce drăguţ din partea dumitale, replică ea. Dar nu ar trebui să mă vadă un doctor întâi?

— Păi nu ştiu. Lasă-mă să mă uit puţin la capul tău.

Îi îndepărtase basmaua înainte de a primi permisiunea ei şi îi ridica părul – care se lipise deja de rană – pentru a vedea mai bine. Durerea proaspătă îi aduse lacrimi în ochi, însă scrâşni din dinţi şi-l lăsă să îi inspecteze rana timp de un minut.

— Ar trebui pusă o copcă sau două, spuse el. Vrei să aduc un ac?

— Este atât de adâncă?

— Nu, dar nu strică niciodată să coşi o rană.

Pe naiba!

— Cred că sunt bine aşa, mulţumesc. Dar aş putea

primi nişte apă, să mă curăţ? Şi coburii mei – ar trebui să am acolo nişte haine curate, nu credeţi?

El era foarte cooperant, luând totul în considerare. O duse într-adevăr în Sanderson, direct la gară, unde-i cumpără el însuşi biletul. Ea spera că urma să fie nevoie să aştepte trenul, pentru a avea timp să-şi facă un plan, însă nu avu noroc; ajunseră la timp pentru ca el să o escorteze în compartiment. De ce avea impresia că era alungată din oraş?

El o părăsi dându-i un ultim sfat:

— Dacă, adică *atunci când* îţi revine memoria, fă-ne un serviciu amândurora, domnişorico, şi uită de ce ai venit în partea aceasta a ţării. Ar fi o ruşine să trebuiască totuşi să te ucid.

Ar fi fost o ruşine şi ca *ea* să trebuiască să-l ucidă pe el. Într-un fel, el îi salvase viaţa – hotărându-se să i-o cruţe. Dar ea avea să se întoarcă. Treaba ei aici nu era nici pe departe terminată. Trebuia doar să-l evite pe Bucky, asta era tot.

Capitolul 34

Trecuseră zile întregi de când o văzuse ultima dată pe Casey. Damian ajunsese repede în punctul în care, dacă cineva îl privea urât, i-ar fi smuls probabil persoanei respective capul. Era frustrat peste măsură de faptul că nu reuşea nicidecum să afle ce se întâmplase cu Casey. Îi luase o zi întreagă să caute meticulos prin Sanderson până să îşi dea seama în cele din urmă că era posibil ca ea să nu fi plecat de una singură de acolo. Ultimul atacator ar fi putut-o găsi şi lua din adăpost.

„De ce, totuşi?” era întrebarea agonizantă care-i ocupa mintea şi-l făcu să nu închidă un ochi în noaptea aceea. Plecase ea? Îl văzuse cumva pe ultimul pistolar şi-l urmărise? Sau el o urmărise pe ea? Era evident că amândoi plecaseră, de vreme ce el îşi găsise doar propriul cal în

apropiere.

Se întorsese repede în Sanderson şi-l luase cu el pe şerif. Însă urmele cailor fuseseră imposibil de descifrat: se încrucişau cu prea multe alte urme, punând capăt acelei încercări.

Şeriful pretinse că nu-l cunoştea pe niciunul dintre bărbaţii morţi şi negase cu hotărâre că ar fi ştiut cine era cel de-al treilea bărbat. Damian nu ştiuse dacă să-l creadă sau nu, deşi bărbatul negase suficient de mult pentru ca el să încline totuşi spre „nu”. Cu toate acestea, nu putea face nimic în absenţa unei dovezi clare.

Însă astfel îi rămăsese doar o singură opţiune pentru a-l identifica pe cel care-i angajase pe pistolari. Nu avea nicio îndoială că aceştia fuseseră cumpăraţi. Curruthers.

Într-o zi şi jumătate se întoarse în Culthers, fără a se mai deranja să doarmă. Calul său nu fusese foarte recunoscător, aşa cum nu fu nici trupul lui, însă era prea îngrijorat de soarta lui Casey pentru a mai fi preocupat de confort.

Ajunse la miezul nopţii şi se duse direct la pensiunea în care se cazase Casey, nu pentru că ar fi crezut că era acolo, ci pentru că se gândea că învăţătoarea era puţin probabil să se afle pe statul de plată a lui Jack. Un funcţionar de la hotel era, în opinia lui, mult mai puţin de încredere.

Din nefericire, proprietara fu greu de trezit, şi nici nu era foarte dispusă să-l primească la acea oră târzie. Trebui să-i dea o explicaţie rapidă a evenimentelor din ultimele câteva zile înainte ca ea să fie de acord să-i ofere o cameră. Din fericire, îl detesta pe Jack Curruthers.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Damian să-l caute imediat pe Curruthers sau pe unul dintre amicii lui, era frânt de oboseală şi trebuia neapărat să se odihnească puţin. Însă ceru să fie trezit în zori, iar proprietara îi făcu pe plac. Îi dădu, de asemenea, numele tuturor celor despre care ştia că lucrau pentru Jack, precum şi adresa unuia dintre ei, iar Damian se îndreptă într-acolo prima dată.

Îl găsi pe Elroy Bencher încă în pat la acea oră

matinală, încă adormit, ceea ce-i uşură pătrunderea în casă. Individul îşi lăsase uşile neîncuiate şi cele mai multe ferestre deschise. Era singur în casă, din fericire. Damian nu voia să sperie vreo femeie cu ceea ce avea de gând să facă – adică să-l bată măr pe bărbat, dacă nu obţinea răspunsurile pe care le căuta.

Proprietara pensiunii uitase să-i menţioneze, totuşi, cât de mare era Elroy, iar Damian nu băgase de seamă atunci când îl întâlnise ultima dată, fiind concentrat numai asupra lui Jack întregul timp. Însă băgă de seamă acum, când lipi ţeava puştii de obrazul lui Elroy înainte de a-l lovi, trezindu-l, iar individul se ridică în capul oaselor, cu pieptul gol, mugind.

— Nu mişca prea mult, Elroy, îl avertiză Damian. Altfel ţi-ai putea găsi capul în cealaltă parte a camerei.

Elroy îşi îngustă privirea în direcţia lui. Soarele abia răsărise, iar dormitorul, aşezat în partea de vest a casei, nu primea prea multă lumină, aşa că întrebarea lui fu de înţeles.

— Cine naiba eşti?

— Ţi se pare cunoscut numele de Damian Rutledge? Am încercat să-ţi arestez şeful, îţi aminteşti?

— Ah, tu erai, mormăi Elroy. Nu credeam că eşti suficient de prost să te întorci aici.

— Iar eu nu credeam ca tu şi prietenii tăi să fiţi suficient de proşti încât să încercaţi să mă împiedicaţi. Vă cam recunoaşteţi vinovăţia aşa-i, nu?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Elroy pe un ton bătăios.

— Sigur că ştii, replică Damian. Dar dacă trebuie să-ţi silabisesc, am s-o fac. Vorbesc despre cei trei bărbaţi pe care i-aţi trimis să mă atace pe mine şi pe flăcăul care mă însoţeşte, când ne întorceam aici. Doi dintre ei sunt morţi, apropo.

Observă felul în care muşchii individului se încordară la ultima sa remarcă. În ceea ce-l privea, era toată confirmarea de care avea nevoie. Însă Elroy era hotărât să facă în continuare pe prostul.

— Eşti nebun. Nişte oarecare vă atacă pe drum şi daţi vina pe domnul Curruthers? Ca şi cum lui i-ar păsa unde mergeţi şi ce faceţi? Nu are de ce să se teamă de tine, Rutledge. Nu el este bărbatul pe care îl cauţi.

— Nu? Ei, asta nu prea contează deocamdată, deoarece, Elroy, tot ce vreau de la tine sunt numele şi adresele celor trei bărbaţi. Pe cel care se afla încă în viaţă îl caut.

Elroy pufni.

— Nu te pot ajuta, n-aş face-o nici dacă aş putea. Ai ceva tupeu, să intri aşa în casa mea. În oraşul ăsta avem legi, să ştii.

— Serios? Şi şeriful e în buzunarul lui Jack?

— Ieşi naibii de aici înainte să mă enervez, mugi Elroy la el. Nu am niciun răspuns pentru tine.

— Nu sunt de acord, replică Damian calm. Îmi vei spune ce vreau să ştiu – într-un fel sau altul.

— Serios? fu rândul lui Elroy să rânjească acum. Şi cum anume vrei să faci asta? Dacă tragi cu puşca aia, şeriful te va aresta. Cum vrei aşadar să mă faci să-ţi răspund, micuţule?

Damian ştia că era întărâtat în mod deliberat. Elroy ardea de nerăbdare să se măsoare cu el; o putea vedea în ochii lui. Deşi trecuse mult timp de când nu se mai bucurase de o luptă cu pumnii, una în care nu trebuia să se îngrijoreze că avea să rupă nasul cuiva, exista posibilitatea să nu fie el câştigătorul acestei lupte. Dar ce naiba? Şi el ardea de nerăbdare să-şi descarce frustrarea pe cineva, iar Elroy Bencher promitea măcar o luptă pe cinste, nu una care să se termine după numai un pumn.

Îşi aşeză puşca sprijinită de masa de lângă pat şi spuse:

— Ei bine, să începem cu asta, este în regulă?

Era uimitor felul în care pumnul lui reuşea mereu să-şi lovească ţinta, însă nasul lui Elroy era la fel de sensibil ca majoritatea – rupându-se după o singură lovitură. Uriaşul urlă de durere, în timp ce sângele îi picura pe pieptul gol. În următoarea secundă, încercă să-l doboare pe Damian

aruncându-se spre el. Nu era cea mai strălucită idee, mai ales că o făcuse din poziţie şezândă. Damian făcu doar un pas înapoi, iar trupul mare al lui Elroy sfârşi întins pe podea, la picioarele sale.

Ar fi trebuit să-l lovească cât timp era căzut, chiar ar fi trebuit, însă simţul dreptăţii nu-l lăsă. Însă faptul că-i permisese lui Elroy să se ridice în picioare fu una dintre greşelile majore ale vieţii lui. Pumnii bărbatului erau ca nişte ciocane de oţel, iar el avea o rezervă inepuizabilă de forţă pentru fiecare lovitură dată. Începu de îndată să lovească, mult prea repede pentru placul lui Damian.

Acesta reuşi să rămână în picioare doar printr-un efort de voinţă, în ciuda loviturilor pe care le încasa. Din când în când reuşea şi el să dea câte un pumn, deşi nu părea să facă vreo diferenţă. O luptă îndelungată? Începea să creadă că nu avea să se sfârşească niciodată, însă avu dintr-odată noroc…

Un singur pumn de-al său reuşi să-i rupă două coaste lui Elroy, în partea dreaptă, făcându-l să icnească de durere. De la acest punct încolo, individul încercă mereu să-şi protejeze partea aceea cu braţul drept. Fie că durerea afecta precizia loviturilor pe care le dădea cu mâna stângă, fie că aceasta nu avea aceeaşi forţă, însă loviturile lui deveniră tot mai lipsite de precizie.

În câteva minute, Elroy era din nou la podea, iar de această dată Damian nu ar mai fi ezitat să-l lovească, uitând de orice principiu.

— Dacă nu vrei să-ţi lovesc cu piciorul ăsta coastele rupte, dă-mi numele pe care le vreau.

Iar Elroy o făcu.

Capitolul 35

Era deja trecut de amiaza celei de-a doua zile atunci când Damian ajunse la ferma lui Bucky Alcott, la marginea oraşului Sanderson. Pentru a ajunge atât de repede,

renunţase din nou la somn. Casa era aşezată la aproape doi kilometri de oraş, exact unde spusese Bencher că era.

Exista posibilitatea ca Alcott să-l recunoască imediat, în ciuda vânătăilor de pe faţă şi a faptului că un ochi îi era atât de umflat că era aproape închis. Însă lui Damian nu-i păsa.

Fumul care ieşea prin horn îl convinse că Alcott era acasă, aşa că se duse la pridvorul îngust din faţa casei, descălecă şi bătu cu putere la uşă. Dacă Bucky îl văzuse venind şi se înarmase, probabil că aveau să facă schimb de focuri de armă. Damian trebuia doar să se asigure că nu-l ucidea pe bărbat înainte de a-şi obţine răspunsurile.

Uşa se deschise. Bărbatul care stătea în pragul acesteia nu avea niciun pistol în mână. Era de vârstă mijlocie, nu foarte înalt, însă extrem de slab. Părul şaten care pălea şi ochii căprui se potriveau cu faţa lui bătută de vânt. Picioarele aveau acea postură caracteristică celor care-şi petrec prea mult timp călare.

El nu-l recunoscu pe Damian, cel puţin nu de îndată. Probabil că fusese surprins în timp ce gătea, deoarece purta un şorţ de bucătărie pătat din greu şi avea pete de făină pe un obraz. Îşi ştergea mâinile de făină pe jumătatea de jos a şorţului.

Ceea ce Bucky recunoscu totuşi fu puşca aţintită agresiv asupra lui. Se încruntă în timp ce spuse:

— Este o dovadă de proastă creştere să baţi la uşa cuiva cu arma în mână, domnule. În cele mai multe cazuri, lasă impresia greşită.

— Nu şi în cazul acesta, replică Damian, apoi întrebă, doar pentru a fi sigur. Eşti Bucky Alcott?

Bucky aprobă din cap, însă linia dintre sprâncenele sale se adânci în timp ce întrebă şi el, la rândul lui:

— Te cunosc de undeva?

— De vreme ce ai încercat să mă ucizi acum câteva zile, bănuiesc că răspunsul este da. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu băiatul înainte să…

— Hei, stai puţin! exclamă Bucky. Cineva te-a dus cu zăhărelul. Nu am nici cea mai mică idee…

Damian îl lovi cu dosul palmei pe bărbat, făcându-l să se împiedice de o grămadă de gunoi de lângă uşă. Intră în cameră şi se apropie de el, evident sătul să mai audă minciuni înainte de a afla adevărul.

— Pumnii încă mă dor de la felul în care am obţinut numele şi adresa ta de la Elroy Bencher, spuse el, frecându-şi încheieturile. Chiar nu am chef să fac la fel cu tine, dar o voi face, dacă insişti.

— Stai puţin, domnule, spuse Bucky, ridicându-şi mâinile într-un gest de apărare. Nu cunosc niciun Elroy Bencher. Oricine ar fi, sună ca şi cum te-ar fi minţit cu privire la mine, doar pentru a-ţi spune ce doreai să auzi şi să-l laşi în pace. Dacă te gândeşti puţin, de ce ţi-ar spune ceva, mai ales adevărul? Doar pentru că l-ai bătut puţin?

Afirmaţiile lui păreau logice, prea logice, şi, la naiba, prea sincere. Damian începu să aibă dubii serioase. Un bărbat de vârstă mijlocie, arătând atât de inocent, putea fi oare un ucigaş plătit? Un bărbat care părea să fie foarte pasionat de bucătărie, putea fi oare un ucigaş plătit?

Pentru numele lui Dumnezeu, individul era fermier. Damian văzuse hambarul în drumul lui spre casă, coteţul găinilor de lângă acesta, ţarcul porcilor… chiar dacă nu văzuse nicio cultură în apropiere, aceasta era totuşi o fermă. Iar Bencher, ursul acela războinic, ar fi putut minţi la sfârşit, spunând orice pentru a-l face pe Damian să iasă din casa lui, lăsându-l în pace, cu coastele lui rupte cu tot.

Damian făcu un pas în spate. Dacă fusese înşelat, şi aşa se părea, era cu totul nelalocul lui aici, acostând pe cineva care părea să fie un om nevinovat.

Era pe cale să îşi ceară scuze, când îşi aruncă privirea peste grămada de gunoi de lângă Bucky şi observă o bucată de pantalon din denim albastru, pătată cu sânge, atârnând peste marginea găleţii. Erau pantalonii lui Casey…

Puşca lui se ridică imediat, aţintită asupra capului lui Bucky. Fu nevoie de toată stăpânirea lui de sine pentru a nu apăsa imediat pe trăgaci, atât era de furios pentru că fusese păcălit aşa de uşor.

— Hainele alea din grămada de gunoi sunt *ale ei,* îi

spuse el bărbatului care se făcu mic. Ai cinci secunde pentru a-mi spune de ce naiba i-ai luat hainele. Apoi îmi vei spune exact unde este. Dacă îţi mai trece prin minte să mă minţi, te omor şi te las să putrezeşti aici. Unu…

— Stai, stai! Bine, domnule, renunţ. Nu ar fi prima dată că nu termin o slujbă pentru care am fost plătit. Luând în considerare că de data asta am pierdut doi prieteni buni, nu mă simt deloc obligat să returnez banii.

— Doi…

— Nu i-am luat hainele! La naiba, ce fel de om crezi că sunt?

— Trei…

— Opreşte-te odată din numărat! Îţi voi spune tot ce ştiu. Am *ajutat-o,* pentru numele lui Dumnezeu. Nu am vrut să ucid pe cineva atât de tânăr, nici măcar când am crezut că era băiat. Cu siguranţă nu omor femei.

Damian nu-şi lăsă încă puşca în jos.

— Şi cum de ai aflat că era femeie? întrebă el cu inima îndoită. Nu este ceva ce spune tuturor.

— Pe naiba, nu! Mi-a spus mie, şi era chiar indignată că am numit-o băiat. Aproape că şi-a ieşit din fire.

— Minţi din nou…

— Nu mint, îţi spun adevărul! Aşa a fost. A fost împuşcată în cap. Rana nu a fost foarte gravă, dar din cauza ei şi-a pierdut memoria. Nu şi-a mai amintit nimic despre ea, şi presupun că asta include şi motivul pentru care era deghizată în băiat.

Damian oftă, văzându-şi suspiciunile confirmate. Coborî puşca, apoi spuse:

— Şi-a pierdut cu adevărat memoria?

Bucky aprobă din cap, adăugând:

— Era destul de supărată din cauza asta. Este de înţeles, cred. Eu, unul, aş lua-o razna dacă nu mi-aş putea aminti propriul nume.

— Ai spus că ai ajutat-o. Cum ai făcut asta?

— Voiam să o conving să plece din zona asta; de aceea am adus-o aici. Dar când mi-am dat seama că nu ştia de ce a fost împuşcată, i-am făcut rost de nişte haine

curate, am ajutat-o să se cureţe de sângele uscat şi am urcat-o în trenul care merge înapoi în est.

— Poftim? De ce naiba ai făcut asta? întrebă Damian uluit.

— Pentru că nu este sigur pentru ea să rămână aici. Şi pentru că voia să afle cine este.

Damian era gata să-l împuşte din nou pe bărbat, de această dată din cauza prostiei sale.

— Şi cum naiba să afle cine este într-un afurisit de tren, fără să ştie unde să meargă sau cu cine să stea de vorbă pentru a afla?

— Ei, domnule, nu am trimis-o chiar aşa, în necunoscut, spuse Bucky indignat. Se îndreaptă spre drumul către Waco, la ferma K.C. Calul ei este de acolo, cel puţin acolo a fost marcat. M-am gândit că cineva de-acolo şi-ar putea aminti de ea, sau cel puţin de cal, şi ar putea să-i spună cine este.

În regulă, omul nu era complet idiot, totuşi…

— Nu ţi-a trecut prin minte că eu aş putea face asta? La urma urmei, călătoream împreună.

— Domnule, cu oamenii care sunt pe urmele tale, nu m-am gândit că vei supravieţui suficient de mult ca să ajuţi pe cineva. În plus, n-am vrut ca domnişoara să fie implicată în necazurile pe care le-ai stârnit dumneata. Aşa că am trimis-o să caute răspunsurile acolo unde le-ar putea găsi fără să fie împuşcată între timp. Să sperăm că, dacă-şi recapătă memoria, este suficient de deşteaptă să se ţină departe de locul ăsta.

Damian oftă. Nu mai avea niciun sens să mustre omul, când nu făcuse decât să o ajute. El nu avea de unde să ştie că ea primise calul de la tatăl ei, iar ea nu-i putuse spune asta. Nu se putea şti de unde cumpărase tatăl ei calul, sau câţi proprietari avusese acesta înainte să ajungă la Casey. Aceasta fusese trimisă să caute acul în carul cu fân.

Tot ce putea Damian face era să o urmeze…

Capitolul 36

Era o dilemă frustrantă, să o caute imediat pe Casey sau să termine întâi cu Curruthers? Acesta era doar la o zi distanţă, şi era nevoie doar de o confruntare finală. Însă nu se putea spune cât timp avea să-i ia lui Damian să o găsească pe Casey.

Unde s-ar fi dus, odată ajunsă la Waco, unde ar fi găsit ajutor? I-ar trece prin minte să se întoarcă în Sanderson şi să caute răspunsurile acolo? Ori îşi pierduse şi uimitoarele ei abilităţi deductive odată cu memoria?

Orarul trenului îl ajută să se hotărască. Următorul tren către est avea să plece abia peste alte patru zile. Damian îşi putea termina treburile de aici în acest timp. Putea chiar recupera o parte din somnul pe care îl pierduse în tot acest timp înainte de a porni spre Culthers a doua zi dimineaţă, aşa că făcu întocmai acest lucru.

Ar fi trebuit să sară peste somn, totuşi. Se dovedi că sincronizarea era mult mai importantă decât crezuse el. Dacă s-ar fi întors în Culthers doar cu câteva ore mai devreme, ar fi fost poate în stare să prevină duelul armat la care ajunse la timp pentru a fi martor, precum şi toată nebunia care urmă acestuia.

*

Nu era o idee grozavă să intre în barul Barnet îmbrăcată astfel. Casey aşteptă aşadar, iar în cele din urmă Jack şi *echipa sa de campanie* ieşiră la vremea prânzului, îndreptându-se către restaurantul de peste drum.

Câteva minute mai târziu, Casey intră în acelaşi restaurant şi se aşeză la masa de lângă ei. Doar vreo doi dintre ei priviră în direcţia ei atunci când intră, unul ignorând-o, iar celălalt privind-o cu interes masculin. Însă erau prea ocupaţi să facă glume pe seama celui mai mare

dintre ei, care avea nasul spart şi o stare generală destul de proastă.

Acela trebuia să fie Elroy Bencher, cel căruia îi plăcea să se bată. Glumele erau de înţeles. Arăta ca şi cum ar fi fost călcat în picioare de un cal, de câteva ori la rând. Nu-şi putea imagina cum reuşise o altă persoană să-l aducă într-un asemenea hal, la cât de mare era Bencher, însă una dintre replicile lui mormăite o făcu să-şi schimbe părerea.

— Cel puţin am dat la fel de bine şi eu. Nici el nu arată prea drăguţ acum. Dacă nu m-aş fi împiedicat şi nu mi-aş fi rupt coastele, nu ar mai fi constituit o problemă acum.

Această afirmaţie o făcu pe Casey să creadă că puteau vorbi despre Damian… După ce oprise trenul în care o urcase Bucky, spre neplăcerea conductorului, ea se întorsese direct aici, sperând că-l găsească pe Damian. Iar el fusese aici, după spusele învăţătoarei, Larissa. Slavă Cerului! Cea mai mare frică a ei – că el murise în acea zi – fusese spulberată. Însă plecase deja din Culthers, căutând-o pe ea. Părea că se rataseră unul pe celălalt cu doar câteva ore.

Ea nu era sigură că el avea să revină, aşa că între timp se hotărî să vadă ce mai putea descoperi despre Jack Curruthers. Planul, făcut în grabă şi fără prea multe detalii, după cum trebui ea să admită, era să vadă dacă-l putea cunoaşte pe candidatul la primărie personal, iar cel mai rapid mod în care putea face acest lucru era ca femeie.

Larissa îi împrumutase hainele pe care le purta acum. Cumpărase de la aceasta ultimul costum nemodificat adus din est, unul despre care femeia pretinsese că era prea elegant pentru acest oraş. Abundenţa de dantele şi funde nu se potrivea stilului lui Casey, dar era potrivită scopului de a arăta cât mai diferit de Kid.

După alte câteva minute, reuşi să atragă privirea lui Jack şi-i zâmbi acestuia. Doar de atât fu nevoie pentru a câştiga întreaga lui atenţie. La urma urmei el nu era chiar preferatul femeilor, prea scund şi cu o înfăţişare prea comună; în plus avea de două ori vârsta ei, aşa că nu era surprinzător că simplul zâmbet al unei femei îl atrase lângă

masa ei, gata să se prezinte.

— Sunteţi nouă în frumosul nostru oraş, spuse el după ce-şi spuse numele şi-şi trase scaunul lângă al ei, fără să aştepte să fie invitat. Sunteţi doar în trecere?

Ea dădu din cap, conştientă de faptul că oamenii lui îi ofereau mult mai multă atenţie acum, lucru pe care nu-l intenţionase. Erau prea mulţi ochi aţintiţi asupra ei, iar asta însemna că cineva putea observa asemănarea cu însoţitorul lui Damian.

— Îmi păreţi oarecum familiară, remarcă Jack meditativ, făcând-o să geamă în sinea ei. Nu se aşteptase ca ochii lui să găsească asemănarea. Poate că ne-am mai întâlnit undeva?

— Ei bine, am călătorit mult, cel puţin pe aici, prin Texas. Dumneata?

— Şi eu.

— Am stat în San Antonio în ultimul timp şi în Fort Worth, îi spuse ea.

Cele două nume îl făcură să se încrunte. Ea ştia că forţa lucrurile, menţionând oraşe prin care Henry – sau poate chiar Jack – trecuse, aşa că adăugă repede: şi în Waco. Este un orăşel adorabil.

— Nu contează dacă v-am mai văzut sau nu, pentru că sunt sigur că nu am făcut de fapt cunoştinţă. Mi-aş fi amintit asta. Care este numele dumneavoastră, doamnă?

— Jane, fu prenumele care-i veni cel mai repede în minte, acompaniat de un nume de familie împrumutat de la condimentele de pe masă. Peppers.

— Şi cine are plăcerea companiei dumitale cât timp stai aici?

— Nu înţeleg ce spuneţi.

— Pe cine vizitaţi aici? clarifică el.

— O, pe Larissa Amery. Trebuie să o cunoaşteţi, de vreme ce acum este singura învăţătoare din Culthers. Am mers la aceeaşi şcoală şi nu ne-am mai văzut de prea mult timp, aşa că am venit într-o vizită.

— Sunteţi din est, ca şi ea, deci? El se încrunta din nou. Ciudat, dar aveţi un accent vestic – de fapt texan.

— Păi aşa sper! M-am născut şi am crescut aici. Am fost în est doar la şcoală. Dar dacă tot aţi menţionat acest lucru, dumneavoastră aveţi un accent de estic. Sunteţi nouvenit în Texas?

— Să nu vorbim despre mine, domnişoară Peppers. Sunt mult mai interesat de dumneata.

Spusese acest lucru pentru a o flata, însă nu reuşi decât să o facă să bodogăne în sinea ei. Se părea că nu fusese o idee prea bună, la urma urmei. Nu era suficient de prost să lase să-i scape detalii compromiţătoare, mai ales cuiva abia cunoscut. Iar doi dintre bărbaţii de la masa lui o priveau ca nişte vulturi. Se întreba ce scuză ar putea folosi pentru a se ridică şi pleca, atunci când Jed fu cel care se ridică şi veni să-i şoptească ceva în ureche lui Jack.

Micuţul ţâşni imediat în picioare, proferând obscenităţi. Casey nu fu nevoită să se întrebe asupra motivului, de vreme ce el o privea cu atâta indignare. Se ridică în picioare. Gestul de a duce mâna spre pistol fu unul automat – însă acesta nu era la locul său.

Avea totuşi un pistol, în geantă, unul pe care îl cumpărase de îndată ce sosise în oraş, de vreme ce tocul ei fusese gol în ziua în care Bucky o cărase de la locul incidentului. Problema era cum să îl scoată.

Însă nici cei şase bărbaţi nu aveau pistoalele la ei. Locul în care se aflau era unul public. Erau prezenţi şi alţi clienţi, angajaţi ai restaurantului – martori. Candidând pentru o funcţie publică, Jack nu avea de gând să facă ceva prostesc, precum să o ucidă pe loc. Stilul lui era să-şi trimită lacheii să-i facă treburile murdare, în moduri cât mai puţin onorabile – aşa cum făcuse Henry cu tatăl lui Damian.

Casey încercă aşadar să scape de confruntare. La urma urmei, Jack nu-i dezvăluise nimic. Nu fusese făcut niciun rău. Faptul că şase bărbaţi se uitau la ea ca şi cum ar fi fost bucuroşi să o strângă de gât pe loc nu însemna că avea de ce să se îngrijoreze.

— Cred că mi-am pierdut pofta de mâncare, spuse ea, întinzându-se după poşetă.

O mână se încleştă pe braţul ei, împiedicând-o.

— Ai tupeu, nu glumă, doamnă, spuse Jed. Era mâna lui, şi nu-i dădea drumul.

— Serios? replică ea. Şi eu, care credeam că mi-e foame, iar locul acesta arăta drăguţ... Sau există cumva vreo lege împotriva prânzului în acest oraş, de care nu am cunoştinţă?

— Gură mare...

— Asta-i amuzant...

Jack tăie comentariile oamenilor lui cu un şuierat.

— Ştiu exact ce ai încercat să faci, fato, iar asta *este o* crimă, după standardele mele.

Îi aruncă apoi o privire lui Jed, iar Casey nu avu nevoie de prea multă imaginaţie pentru a interpreta acea privire. Era „ai grijă de ea, şi de data asta fă-o personal”. Când simţi schimbarea presiunii asupra braţului ei, Casey îşi spuse că era momentul să înceapă să se îngrijoreze – şi să-şi schimbe tactica.

Aşa că le-o trânti.

— Care dintre voi se pune cu mine?

— Să se pună cu tine?

Jed fu cel care pusese întrebarea, privind-o descumpănit.

— Într-o luptă dreaptă, clarifică ea.

Elroy zâmbi compătimitor.

— Eu.

— Într-o luptă dreaptă cu pistoalele, clarifică ea şi mai mult. Sau sunteţi cu toţii prea laşi pentru asta?

Toţi chicotiră înainte să spună cineva:

— Nu cred că ştie cu cine are de-a face.

— O, ba ştiu, răspunse Casey dispreţuitor. Ambuscadele sunt mai pe gustul vostru.

Remarca aceea aduse roşeaţa pe câteva feţe. Apoi cel care ronţăia bomboane spuse încet:

— Accept eu provocarea ei.

— Nu, eu vreau, spuse cu înflăcărare cel mai tânăr dintre ei. Lasă-mă pe mine, Jed! Nu mă deranjează să împuşc o femeie – dacă e femeie, spuse el măsurând-o batjocoritor cu privirea. Continuă apoi, chicotind. Presupun

că groparul va afla după, nu-i aşa?

— Doar ieşiţi afară, spuse Jack dispreţuitor. Fumul de pistol tinde să rămână în aer mult timp, şi n-aş vrea să-l miros în timp ce iau masa.

Capitolul 37

Se duseră cu ea înapoi la bar, unde, la un singur cuvânt, barmanul începu să scoată de sub tejghea tot felul de arme. Erau armele lor. Nu fuseseră niciodată lipsiţi de arme, doar că nu le ţinuseră la îndemână, probabil din motive politice.

Fusese hotărât că Mason avea să o înfrunte. Fratele mai mic al lui Jed era supărat că pierduse această şansă şi aproape că fusese plesnit pentru că se tot plângea. Însă Jed nu voia să rişte nimic. Avea nevoie de cel mai iute pistolar al său.

Îşi puseră toţi pistoalele la brâu, făcând-o pe Casey să se întrebe cât de corectă avea să fie totuşi lupta. Îi oferiseră chiar şi ei un pistol. Nu ar fi fost surprinsă dacă acesta n-ar fi avut nici măcar un glonţ în el. Refuză, desigur, şi-l luă pe al ei.

I-ar fi plăcut să aibă suficient timp să-şi schimbe hainele, însă nu credea că ar primi aprobarea dacă întreba. Se simţea ciudat să-şi lege tocul pistolului peste nişte haine atât de elegante. Râsetele pe care le primea nu erau deloc surprinzătoare. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu se aştepta ca ea să ştie prea multe despre pistoale. Se aşteptau cu toţii la o singură măcelărie – a ei.

Înapoi afară, Casey se îndreptă spre mijlocul drumului. Mason fu ultimul care ieşi din tavernă. Era un bărbat înalt, subţire, cu părul negru fluturându-i pe deasupra umerilor înguşti şi cu o barbă foarte bine îngrijită. Îşi dăduse jos haina, în ciuda vremii răcoroase de octombrie. Pe dedesubt purta o vestă brodată, de mătase, care completa costumul lui elegant. Arăta la fel de

neobişnuit ca şi ea, cu tocul pistolului prins la brâu. Nimic nu se compara cu aspectul lui civilizat şi necivilizat, în acelaşi timp.

Drumul se goli imediat, ca şi cum locuitorii oraşului ar fi ştiut la ce să se aştepte. Fusese destul ca acoliţii lui Jack să iasă din bar purtând cu toţii pistoalele. Acest lucru o făcu pe Casey să se întrebe cât sânge fusese vărsat în faţa tavernei de când sosise Jack în Culthers.

Tatăl ei avea să-i tăbăcească pielea dacă afla vreodată despre asta. Să captureze bandiţi era un lucru. Chandos o învăţase de mult despre importanţa elementului-surpriză, iar ea îşi folosise aceste cunoştinţe în cariera ei de vânător de recompense. Nu le oferea bandiţilor nicio şansă de a scoate pistolul la ea, şi chiar dacă ar fi făcut-o, arma ei ar fi fost deja afară, pregătită de tragere.

De data aceasta lucrurile erau cu totul diferite, stătea în faţa cuiva, oferindu-i şansa de a scoate pistolul. Casey avea mâna iute. Avea, de asemenea, o ţintă precisă. Cu toate acestea, aici totul ţinea de sincronizare, iar asta era absolut deconcertant. Iar Bucky şi prietenii săi spuseseră că Mason era iute…

Palmele începură să-i transpire. Fusese prostesc din partea ei să sugereze un duel. S-ar fi putut gândi la un alt mod de a părăsi restaurantul în viaţă – dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie. Ar fi putut chiar să înceapă să ţipe, să joace rolul femeii ameninţate. Cineva i-ar fi putut sări în apărare – lăsându-se ucis în acest proces. Nu… dar, la naiba, avea sentimentul că avea să moară.

Iar Mason arăta cât de calm se putea în aceste condiţii. *El* era obişnuit cu astfel de lucruri. Nici Casey nu părea agitată, însă avea nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu lăsa să se vadă ce simţea. De fapt, era mai agitată decât fusese vreodată în viaţa ei.

Se uită la ochii lui Mason, reci, impenetrabili. Lui nu-i păsa că ucidea oameni, nu-i păsa nici dacă o ucidea pe ea. Era nevoie de un anumit tip de om pentru aşa ceva, tipul de om pe care ea nu voia să-l cunoască. Apoi totul se întâmplă

brusc, iar ea nu mai avu timp să se mai gândească la asta, reuşi doar să reacţioneze natural, aşa cum fusese învăţată.

Trebuia să recunoască, fusese învăţată bine. Încă era în picioare, iar Mason cădea. Fu atât de surprinsă de acest lucru, încât nu observă cum Jethro scoase pistolul la ea. Din stânga ei se auzi o puşcă. Jethro fu lovit în mâna cu care ţinea pistolul şi începu să ţipe. Ceilalţi scoaseră şi ei pistoalele, pentru a se răzbuna.

Casey se lăsă la pământ şi se rostogoli înainte de a trage din nou. Acum zburau prin aer şi alte gloanţe în afară de cele trase cu puşca, lovind pe oricine se afla pe drum şi faţada tavernei, forţându-i pe toţi să fugă la adăpost, însă niciun glonţ nu ajunse lângă Casey. Nu putea vedea din ce direcţie veneau, însă era evident că cineva din oraş nu vedea cu ochi buni atacul bandei lui Jed asupra unei femei.

Nu avea de gând să zacă în văzul tuturor, cu rochia plină de volane adunată în jurul ei, aşteptând următorul glonţ. Din fericire, puşca îi oferi timpul de a se ridică şi de a porni spre restaurant. Odată ajunsă înăuntru, lângă uşă, returnă necunoscutului favoarea, şi, într-o secundă, Damian era lângă ea, cu o privire feroce.

— Nu acum, spuse ea, ştiind că el ardea de nerăbdare să-şi reverse furia asupra ei.

Fereastra care se sparse în bucăţi chiar lângă ei îl făcu probabil să fie de acord, deoarece se apropie de aceasta şi începu să tragă din nou cu puşca. Acum că ea avea în sfârşit ocazia să studieze scena de afară, văzu că Elroy Bencher nu ajunsese la timp la adăpost, probabil din cauza coastelor sale rupte. Fusese împuşcat într-un genunchi şi era încovrigat în pridvorul tavernei, mormăind ceva îngrozitor.

Candiman era întins pe scări. Părea să fie mort. Mason era încă în drum, nemişcat, deşi lui Casey nu-i păsa dacă era mort sau nu. Ceilalţi trei reuşiseră să se adăpostească în interiorul barului, şi cel puţin unul dintre ei trăgea din spatele uşii.

— Să înţeleg că ţi-ai recăpătat memoria? întrebă Damian printre împuşcături.

— Nu mi-am pierdut-o deloc.

El pufni.

— Şi ce crezi că faci aici?

Nu avea de gând să aştepte?

— Nu eu am fost cea care a provocat duelul, dacă asta îţi închipui. M-am gândit doar că, de vreme ce am timp de pierdut aşteptându-te pe tine să apari, aş putea să-l fac pe Jack să se deschidă puţin. Se ştie că bărbaţii au tendinţa de a se lăuda atunci când se află în preajma unei femei, iar eu nu arăt ca înainte în hainele astea.

— Chiar ai crezut că nu te va recunoaşte? Damian o privi neîncrezător.

Ea reuşi să nu tresară.

— Păi în ziua aceea în care te-ai confruntat prima dată cu Jack, nu mi-au prea acordat mie atenţie. Tu ai anunţat că le arestezi sursa de venituri, aşa că toţi ochii s-au aţintit şi au rămas asupra ta. Eu eram doar un băiat care s-a întâmplat să fie lângă tine. Aşa că da, nu am crezut că mă vor recunoaşte, şi nu au făcut-o, cel puţin nu imediat. Cât despre restul, îţi poţi închipui. Jack şi-a dat seama că încercam să-i smulg secretele şi s-a supărat.

Damian nu mai spuse nimic pe marginea subiectului – deocamdată. Însă după ce mai trase câteva gloanţe pe fereastră, îşi aruncă din nou ochii spre ea.

— Apropo… arăţi… foarte drăguţă în rochia asta, remarcă el.

De data aceasta Casey pufni.

— Funde! Sigur că-ţi plac fundele astea stupide.

— Poftim? Îţi fac un compliment şi tu sari să-mi smulgi capul?

— Nu, mă simt ca o proastă, de aceea-ţi smulg capul. Nu mai ai nişte gloanţe? întrebă ea după ce-şi încărcă pistolul cu ultimele gloanţe pe care le mai avea la centură.

Din spatele restaurantului aluneca înspre ea o cutie cu gloanţe, împinsă de un bucătar extrem de speriat. Pistolul ei alunecă înspre ea împins de Damian. La naiba, având la îndemână atâtea resurse acum, se gândi că putea pune capăt situaţiei o dată pentru totdeauna.

— Poate că unul din noi ar trebui să încerce să ajungă în spatele barului, îi sugeră ea lui Damian în timp ce-şi îndesa pistolul suplimentar şi gloanţele în săculeţul care îi atârna peste umăr, la îndemână dar fără să o stinghereasc㠎. Înainte ca ei să se gândească să plece de-acolo.

— Unul dintre noi, adică tu? Las-o baltă! Nu te mai scap din ochi, aşa că uită şi de asta. Unde naiba e şeriful atunci când ai nevoie de el?

— Plecat în mod convenabil la pescuit, probabil. Dar nu s-au sfiit să joace murdar în timpul duelului, aşa că, şi dacă ar fi aici, ar fi probabil de partea lor. Este mai bine că nu şi-a făcut deloc apariţia.

— Asta e discutabil.

— De ce?

— Pentru că tocmai l-am văzut pe unul dintre ei furişându-se de-a latul aleii de lângă tavernă. Se pare că pleacă, totuşi.

Casey aruncă din nou o privire pe drum. Trase un alt glonţ, aşteptă, însă nimeni nu mai răspunse focului tras de ea.

— Doar unul? se încruntă ea.

— Abia l-am observat şi pe acela. Ceilalţi doi este posibil să fi trecut deja.

Casey dădu din cap.

— Nu am de gând să ies pentru a mă asigura. Ce zici să ieşim şi noi şi să vedem dacă nu-i putem intercepta în drumul spre grajd?

— Cu *asta* sunt de acord. Să mergem.

Grajdul era la o distanţă de o clădire şi jumătate. Urmarea rutei ocolitoare atunci când oraşul nu avea o astfel de rută însemna că trebuiră să sară câteva garduri. Cel puţin Damian le sări. Casey fu ridicată peste toate obstacolele care le ieşiră în cale şi, după ce ajutorul nesolicitat îi fu oferit prima oară, nu se mai obosi să se mai plângă. Dacă tot era îmbrăcată cu rochie, măcar să fie tratată ca o doamnă, îi spusese el.

Era ciudat, venind din partea unui bărbat încă furios

că ajunsese în oraş şi o găsise în mijlocul unui război. Nu era însă suficient de proastă pentru a se certa cu el – cel puţin nu acum. Însă mai târziu, avea să-i menţioneze cu siguranţă că purtarea unei rochii nu definea o persoană sau abilităţile acesteia. Nu plecase ea de acasă pentru a dovedi tocmai acest lucru?

Din fericire, grajdul era pe partea lor de drum. Spatele acestuia era îngrădit, formând un ţarc unde se putea exersa călăria, însă era totuşi cea mai uşoară cale de acces pentru a intra fără să fie împuşcaţi pe loc. Asta dacă Jack şi cei doi fraţi Paisley ajunseseră aici – şi dacă aceasta era într-adevăr destinaţia lor. Lucru care nu părea să fie corect. Proprietarul grajdului arunca alene fân într-una din boxele din apropiere.

Dar la o privire mai atentă, bărbatul părea puţin cam nervos, prea nervos, luând în considerare faptul că nu cunoştea motivul prezenţei lor acolo. Deşi aveau amândoi armele scoase şi pregătite de tragere, niciuna nu era îndreptată asupra lui…

Casey încercă să-l apuce pe Damian de braţ, oprindu-l să înainteze, însă el se îndepărtase prea mult de ea. Mai degrabă decât să îl avertizeze strigând, ea se aruncă înspre el şi-l doborî la pământ, căzând şi ea – tocmai când se auzi primul foc de armă.

Proprietarul grajdului fugi, ţipând, prin uşa larg deschisă din faţă. Damian se rostogoli în partea stângă înainte să tragă, fără însă a avea vreo ţintă vizibilă. Din nefericire, Casey se rostogolise în cealaltă direcţie exact în acelaşi timp, ajungând la îndemâna lui Jack Curruthers.

Ţeava unui pistol i se lipi de gât, în timp ce în ureche îi şuieră un:

— Lasă-l jos.

Aruncarea pistolului din mână contrazicea toate instinctele ei, însă nu se putu gândi la nicio variantă în care să-l păstreze şi să rămână totuşi în viaţă. Îl lăsă şi fu ajutată să se ridice în picioare fără prea multe menajamente, Jack având mai multă forţă decât s-ar fi aşteptat cineva de la un omuleţ atât de mic.

— Înapoi, Rutledge, sau micuţa doamnă o păţeşte chiar acum, fu avertizat Damian. O luăm cu noi, ca asigurare. Este foarte simplu – dacă ne urmăreşti, moare.

Damian se holbă la ei, încercând probabil să-şi dea seama cum să-l împuşte pe Jack fără să o lovească pe ea în schimb. Dar asta nu avea să se întâmple, nu cu ea puţin mai înaltă decât ţinta, care reuşea de minune să se ascundă în spatele ei. Ea era pe cale să încerce să se lase la pământ pentru a-i oferi lui Damian şansa să tragă, însă fraţii Paisley ieşiră din ascunzătoare tocmai atunci şi, cu arma lui Jed aţintită asupra lui Damian, *ea* era aceea care nu mai voia să-şi asume niciun risc.

Damian era neputincios, dacă voia să-i salveze ei viaţa, iar ei ştiau acest lucru. Nici măcar nu-i cerură să-şi lase arma jos, încrezători că acum nu mai avea să se amestece. Iar el nu o făcu.

Ea plecă pe calul lui Jack, în faţa acestuia, cu pistolul încă înfipt în spate. Lucrurile nu arătau prea promiţător deocamdată – cel puţin pentru ea. Casey chiar se întrebă cât timp avea să-i ia lui Jack să decidă că nu mai avea nevoie de nicio asigurare şi să apese pe trăgaci.

Capitolul 38

Micuţa cabană era probabil un loc des folosit ca ascunzătoare, deoarece ei călăriră drept în direcţia ei. Cel puţin acesta fu primul gând al lui Casey atunci când fu dusă înăuntru şi aruncată într-un colţ. Căsuţa nu arăta locuită; de fapt totul era acoperit cu un strat gros de praf. Cu toate acestea, ea descoperi curând că încăperea era bine aprovizionată cu conserve care fuseseră ascunse sub duşumea, în ascunzătoare se mai găseau şi pături, precum şi o mică rezervă de arme şi muniţie.

Să fi fost aceasta o ascunzătoare pregătită în avans drept o ultimă redută? Părea să fie ceva ce i-ar fi de folos lui Jed, având în vedere profesia sa, dar cum rămânea cu

Jack?

Stând într-un colţ şi tăcând deocamdată din gură, Casey nu se mai simţea atât de descurajată ca înainte. Drumul până aici durase aproape patru ore, şi odată ce-şi amintise că mai avea încă atârnată de umăr geanta împrumutată, întreaga ei perspectivă asupra situaţiei se schimbase.

Bărbaţii nu erau deloc îngrijoraţi în privinţa genţii ei, nu aveau să se deranjeze să i-o ia, deoarece se uitaseră prin ea în tavernă şi nu găsiseră decât pistolul din ea, care fusese lăsat apoi la grajd, din ordinul lui Jack. Nu aveau de unde să ştie că între timp făcuse rost de un alt pistol, pe care încă îl avea asupra ei.

Trebuia doar să aştepte ca ei să nu mai fie atât de atenţi la ea. Asta trebuia să se întâmple curând, dat fiind faptul că se apropia ora cinei.

Aşa că nu fu foarte încântată atunci când îl auzi pe Jed spunându-i fratelui său:

— Nu-ţi lua ochii de la ea nicio clipă.

Jethro era ocupat să-şi panseze din nou, cu aceeaşi cârpă însângerată, mâna care sângera, aşa că privirea acră pe care i-o aruncă lui Jed fu de înţeles.

— Încă nu pricep de ce nu l-ai omorât pe şeriful ăla atunci când ai avut ocazia. Nu mai trebuia să te îngrijorezi că te urmăreşte, ţinând-o pe ea ostatică pentru asta.

— Prostule, nu poţi ucide un şerif federal, cel puţin nu în faţa unui oraş plin de martori, decât dacă vrei să te trezeşti cu încă vreo treizeci dintre ei la uşă, fu replica acidă a lui Jed. Par să ia lucrurile foarte personal atunci când omori pe unul de-al lor. La fel de bine ai putea să fii şi tu mort.

— Nu-s prea sigur că era un şerif federal, spuse Jack cu o voce obosită. Micuţul nu era obişnuit să călărească pe distanţe atât de lungi ca astăzi. Vine din înalta societate a oraşului New York, este unul dintre oamenii aceia bogaţi peste măsură. Ar fi ridicol pentru cineva ca el să aleagă o carieră de ofiţer al legii.

— Am mai vorbit deja despre asta, Jack. Se poate să-şi

fi obţinut insigna doar pentru a te vâna pe tine. Aşa că fie este o minciună convenabilă, fie adevărul, nu vreau să-mi asum niciun risc. Dacă-l vrei mort, o faci atunci când nu ai niciun martor în jur. Să sperăm că va apărea aici şi că vom putea pune capăt lucrurilor.

Casey era pur şi simplu încântată de faptul că era pusă în categoria „fără martori”.

Desigur, asta însemna că, odată ce nu mai aveau nevoie de ea pe post de scut împotriva lui Damian, aveau să o ucidă şi pe ea. Nu că ea ar fi intenţionat să lase lucrurile să ajungă atât de departe. Era însă amuzant cum mica minciună a lui Damian, că era şerif federal, fusese singurul lucru care împiedicase uciderea lui în grajd. Iar Casey nu avea de gând să dezvăluie adevărul.

Nu-i scăpase nici semnificaţia celorlalte cuvinte spuse de Jack. Faptul că el ştia că era un bărbat din înalta societate, deşi Damian nu pomenise nimic despre asta, confirma fie că Jack era de fapt Henry şi-l cunoştea personal pe Damian, fie că Henry îi mărturisise totul fratelui său. Ar fi pariat pe prima variantă, dacă n-ar fi fost o mică scăpare. Jack nu semăna deloc cu Henry cel din poveştile lui Damian. Oamenii se puteau schimba, adevărat, dar chiar atât de mult?

Se hotărî să afle adevărul. La urma urmei, Jack nu mai avea niciun motiv să ţină la povestea iniţială. Acum era din nou fugar. Ar fi fost nevoie de nişte scuze mult prea fanteziste pentru a explica cele petrecute pe drum în acea zi, ceea ce însemna că putea uita de planurile lui de a deveni primarul oraşului. De vreme ce oricum avea de gând să o ucidă la sfârşit şi pe ea, nu mai avea motive pentru a-şi păstra secretele.

Aşa că îl întrebă direct, fără a-şi mai pierde timpul să ajungă la subiectul dorit de ea.

— Care Curruthers eşti dumneata? Jack sau Henry?

El îşi întoarse privirea de bufniţă către ea şi spuse zeflemitor:

— Aş fi crezut că eşti suficient de speriată pentru a-ţi ţine gura închisă, micuţă doamnă. Dar ce face cineva ca

tine cu esticul ăla?

— Voi răspunde bucuroasă întrebărilor tale de îndată ce-mi răspunzi şi tu mie.

El pufni, dar apoi ridică din umeri.

— Vrei să-ţi satisfaci curiozitatea morbidă? Foarte bine. Henry este mort. A murit acum aproape un an.

Casey nu se aştepta să audă aşa ceva, dar era vorba de o moarte figurată sau literală? Înainte de a cere clarificări, se gândi să întrebe ceva ce i se păru mai important.

— Tu l-ai ucis, nu-i aşa?

Urmă o altă ridicare din umeri.

— Este un fel de a spune. M-am dus acasă într-o vizită, m-am gândit că ar fi timpul, după atâţia ani. Am început să ne certăm, el s-a împiedicat şi s-a lovit la cap. A fost un accident, însă unul care nu m-a deranjat foarte mult.

— Şi nu ai spus nimănui, nu-i aşa?

— De ce să fi spus? Să fiu învinovăţit eu? Nu prea cred. În plus, nimeni nu i-a dus dorul bătrânului Henry, adăugă Jack cu un rânjet.

Expresia aceasta plină de îngâmfare o făcu pe Casey să pună lucrurile cap la cap.

— Ai pretins că erai Henry, inclusiv la locul lui de muncă.

Jack chicoti…

— De ce nu? Nu ştiu prea multe despre cifre, dar ştiu să le întorc în favoarea mea. Eram deja acolo. A fost un mod bun de a face călătoria aceea profitabilă. Nu era ca şi cum compania nu şi-ar fi permis ceva pierderi. Bătrânul Rutledge făcuse deja avere. Prostul ar fi trebuit să-şi ţină nasul departe de registre, totuşi. Eram pe cale să părăsesc oraşul când a început să-şi bage basul şi să ceară explicaţii.

— De ce nu ai plecat, dacă oricum plănuiai deja asta? De ce să-l ucizi mai întâi?

— Pentru că toate întrebările alea erau prea personale. E uşor să pretinzi să fii un molâu ca fratele meu, e mai greu invers. Însă bănuiesc că nu am fost prea bun la

asta, concluzionă el, chicotind din nou.

— Adică?

— Adică Rutledge a devenit bănuitor din cauza comportamentului meu, probabil pentru că nu mă plecam în faţa lui suficient de adânc, ca fratele meu, replică Jack zeflemitor. Pentru că avea dubii legate de mine, nu ar fi fost greu să o interogheze pe mătuşa mea şi să afle că fratele geamăn al lui Henry venise de curând în oraş, în vizită.

— Oricine ar fi putut face asta, observă ea.

— Adevărat, însă numai bătrânul suspecta că ceva nu era întocmai bine cu Henry. De ce să fi întrebat altcineva despre un frate geamăn? Nu ar fi avut niciun motiv, nu-i aşa? Nu, planul era ca Henry să fie învinovăţit şi vânat, nu eu. Aşa că bătrânul trebuia să moară, pentru ca lucrurile să rămână aşa. Şi aşa ar fi rămas, dacă fiul lui Rutledge nu şi-ar fi dorit atât de mult răzbunarea.

— Răzbunare? îl chestionă ea. Nu mai degrabă dreptate? L-ai ucis pe tatăl lui. Poate că unii ar ridica doar din umeri, spunându-şi că nu pot face nimic în legătură cu acest lucru, însă alţii, nu!

— Am aranjat să pară că şi-a luat singur viaţa! se plânse Jack cu aprindere. Asta ar fi trebuit să pună capăt lucrurilor.

— Doar dacă cineva nu cunoştea victima suficient de bine pentru a şti că nu s-ar sinucide. Dar nu te-ai gândit la această variantă, nu? Şi încă ceva, de ce nu l-ai ucis tu, în loc să plăteşti pe altcineva să o facă? Doar pentru că aşa ar fi procedat Henry?

— Da, aşa e, ridică Jack din nou din umeri. Dar mai era şi faptul că bătrânul Rutledge era uriaş, ca fiul său. A fost nevoie de forţă pentru ca lucrurile să arate că s-ar fi sinucis, iar eu nu aş fi făcut faţă singur. Acum este rândul tău. Care este motivul pentru care călătoreşti cu Rutledge, în afară de a-i ţine patul cald?

Era extrem de iritant felul în care atât de mulţi bărbaţi făceau astfel de presupuneri, refuzând să recunoască faptul că unele femei aveau şi alte abilităţi în afară de gătit, făcut copii şi ţinut patul cald. Unele femei puteau face aceleaşi

lucruri ca bărbaţii, cel puţin la fel de bine, dacă nu chiar mai bine. Nu puteau accepta aşa ceva, cu atât mai puţin nu le puteau lăsa pe femei să le dovedească.

Resentimentele lui Casey o făcură să spună:

— L-am învins pe cel mai iute pistolar al tău, poate că asta ar trebui să-ţi dea un indiciu. Eu sunt cea care te-a găsit, Jack. Mi s-au oferit zece mii de dolari pentru asta. Cineva cu jumătate din cunoştinţele mele ar fi putut face acelaşi lucru. Nu-ţi acoperi urmele foarte bine, Jack.

Eforturile ei de a-l batjocori duseră la furia aşteptată.

— Poate că nu te voi ucide, la urma urmei, domnişoară. S-ar putea să te mai păstrez puţin prin preajmă, pentru ceea ce ştii să faci.

— Apropie-te de mine şi-ţi voi arăta cum se poartă indienii comanşi cu gunoaiele, replică ea. Desigur, nu prea ai păr, aşa că s-ar putea să fie cam dureros.

Roşeaţa îi aprinse obrajii, în timp ce căutătura lui deveni întunecată. Se putea însă ca o parte a furiei lui să fi fost provocată de hohotul de râs al lui Jed.

— Ce naiba a vrut să spună cu asta? îşi întrebă el lacheii.

— După cum vorbeşte, Jack, am impresia că a învăţat câte ceva de la un indian. Aşa că probabil nu glumeşte cu scalparea. Jed lăsă să-i scape un alt chicotit. Nu aş fi surprins dacă ştie jupui mai repede decât ar scuipa cineva.

— Am nevoie de un doctor, Jed, întrerupse Jethro discuţia pe un ton plângăreţ. Mâna asta nu se mai opreşte din sângerat, iar eu ameţesc.

— Întinde-te puţin, Jeth, şi odihneşte-te, îi spuse fratele lui, fără prea multă îngrijorare. Te trezesc eu mai târziu, să stai de pază.

— Aprinde focul şi opresc eu sângerarea, se oferi Casey.

Jethro păli, însă Jed râse din nou.

— Da, clar are antrenament de indian.

Ea ridică indiferentă din umeri. Făcuse oferta numai pentru că avea să fie dureros să-i cauterizeze rana, iar băiatul nu arăta ca şi cum ar fi avut mare toleranţă la

durere. Ar fi putut leşina, iar ea avea nevoie să elimine o pereche de ochi, dacă voia să reuşească să iasă din cabană în viaţă.

Capitolul 39

Se întuneca destul de repede, prea repede. Jethro se întinsese, aşa cum i se sugerase, pe una dintre saltelele din cameră – erau câteva, aliniate de-a lungul pereţilor. Era însă îndoielnic că durerea de la mână îl lăsa să doarmă, deşi încerca.

Jack era aşezat la singura masă din cabana cu o singură încăpere şi preluase sarcina de a o supraveghea pe Casey, în timp ce Jed se învârtea de colo-colo, aprinzând focul şi deschizând câteva conserve. Pe acestea le oferea reci, deoarece împinsese una abia deschisă spre Jack, care o ignoră deocamdată.

Lui Casey nu i se oferi nimic de mâncare, dar era oricum prea agitată pentru a mânca, aşa că abia băgă de seamă acest detaliu important. De ce să irosească mâncare pe o persoană pe care intenţionau să o ucidă oricum?

Se simţea presată, pentru că nu mai avea prea mult timp la dispoziţie.

Se gândise să-şi dea jos centura goală de la brâu, folosind asta ca pe o scuză pentru a-şi deschide geanta, ajungând la pistolul dinăuntru. Însă problema era că în acest caz trebuia să acţioneze imediat. Cu alte cuvinte, trebuia să scoată pistolul şi să-l folosească de îndată.

Ei ştiau, sau mai degrabă credeau, că nu mai avea nimic în geantă, aşa că nu avea de ce să scotocească prin ea. Cu toate acestea, avea nevoie de cel puţin câteva momente pentru a verifica câte gloanţe mai erau în pistol, ceea ce, în mod prostesc, nu făcuse înainte de a-l băga în geantă, şi nu-şi mai amintea câte rămăseseră după ce-l folosise ultima oară.

Dacă pistolul era gol, avea să fie ucisă rapid,

indiferent de ce încerca să facă. Dacă rămăsese numai cu unul sau două gloanţe, trebuia să ameninţe serios şi să se asigure că bărbaţii aceştia o credeau, astfel încât să nu fie nevoită să folosească muniţia. Dar dacă avea cel puţin trei gloanţe rămase, ceea ce spera ea de fapt, nu ar fi avut nicio problemă dacă ei preferau să se lupte cu ea decât să se predea. Ea ar fi fost pregătită pentru ambele posibilităţi.

Însă trebuia să facă ceva repede, deoarece se temea că Damian avea să apară acolo, întocmai cum sperau ei. Iar dacă ei suspectau măcar că el era la o distanţă suficientă pentru a-i auzi, ar fi putut-o folosi pe ea pentru a-l atrage în loc deschis, omorându-l. Iar el putea fi deja în apropiere.

Chiar dacă nu văzuse în ce direcţie o luaseră atunci când părăsiseră oraşul, cu puţinul pe care îl ştia despre abilităţile lui de urmăritor, trebuia să găsească cabana înainte de lăsarea întunericului. Dacă era pe undeva prin apropiere, ar fi aşteptat să se întunece complet, ceea ce-i mai lăsa la dispoziţie doar câteva minute.

Ce o îngrijora însă cel mai tare era ce intenţiona el să facă. Nu avea prea multe opţiuni, la urma urmei, iar încercarea de a negocia cu aceşti indivizi ar fi fost cea mai proastă dintre toate.

Cabana avea ferestre, însă ele fuseseră acoperite cu scânduri la un moment dat. Uşa avea una dintre încuietorile acelea de lemn, care fusese fixată bine la locul ei şi care ar fi opus rezistenţă încercării de forţare a intrării.

Nu exista nicio modalitate uşoară de a intra sau de a vedea ceva în interiorul cabanei. Toate acestea lăsau pe umerii lui Casey varianta cea mai uşoară şi mai sigură de scăpare.

Jed era singurul care o îngrijora cu adevărat. Jack avea pistol, însă era îndoielnic faptul că-l ştia folosi. Iar tânărul Jethro nu avea să-şi poată folosi mâna dreaptă pentru un timp. Şansele să-şi poată folosi cu precizie mâna stângă erau destul de mici, aşa că el era ultimul în legătură cu care trebuia să-şi facă griji.

De fapt, acum că se gândea la asta, nu avea nevoie decât de un singur glonţ. Dacă-l scotea din ecuaţie pe Jed,

se putea descurca cu ceilalţi doi, cel puţin suficient de mult pentru a lua pistolul lui Jed, pe care îl văzuse deja încărcându-l cu gloanţe. Mai mult, nu voia să-l ucidă pe Jack. Dacă era posibil, voia ca Damian să aibă satisfacţia de a-l aduce în faţa legii.

Trebuia să aibă cel puţin un glonţ în pistol. Damian nu i-ar fi înmânat un pistol complet gol când ea-i ceruse gloanţe, nu? Aşa că nu mai avea niciun motiv să mai aştepte.

Într-un fel, Jack era destul de cooperant. Se holba direct la ea, însă nu părea să o vadă cu adevărat. Părea să fie cu mintea altundeva, la fel de îngrijorat ca şi ea, fără îndoială, de situaţia în care se afla acum, aşa că era posibil să nici nu observe ce făcea ea decât când ar fi fost prea târziu.

Casey acţionă. Nu se deranjă să pună în aplicare planul cu centura pistolului, la care se gândise înainte. Geanta cu mânere lungi se afla pe podea, lângă şoldul ei drept. Îşi ridică genunchii, astfel încât fusta să o ascundă parţial vederii, şi-şi furişă mâna în direcţia ei, tot în spatele paravanului oferit de fustă. Un moment mai târziu, avea pistolul în mână şi ţâşnise în picioare.

Din nefericire, chiar şi cu arma aţintită direct spre Jed, care îi aruncase o privire însoţită de „ce dracu' se întâmplă?", acesta tot întinse mâna după arma lui. Ea nu avea timp pentru scrupule morale de această dată. El intenţiona să tragă pentru a ucide. Casey îi ţinti inima şi apăsă pe trăgaci – însă simţi cum propria ei inimă se opreşte la auzul sunetului moale scos de camera goală.

Moartea o privea din nou în faţă. Iar când auzi explozia produsă de pistolul lui Jed… însă nu pistolul acestuia făcuse zgomotul care-i storsese tot sângele din obraji. Era sunetul scos de uşa trântită de perete, nu după câteva încercări, aşa cum crezuse Casey că avea să se întâmple, ci în urma unui singur efort. Uitase din nou cât de mare şi de puternic era Damian. Acesta intră cu puşca într-o mână şi cu degetul deja pe trăgaci.

Jed abia se întorsese în direcţia lui Damian când

acesta trase, iar focul tras de la o distanţă atât de mică îl ridică pe Jed în aer şi-l trânti de peretele din spatele lui. Jethro se ridică în picioare, terifiat şi înfuriat în acelaşi timp, când văzu trupul fratelui său mort izbit de perete. Nu avea totuşi nicio armă la îndemână – nu fusese suficient de deştept pentru a-şi lua una cu el în pat –, însă Casey, care era cel mai aproape de el, avea – un pistol gol, care se putea folosi şi în alte feluri. Ea îl lovi pe Jethro cu putere în ceafă.

Jack îşi căuta şi el pistolul în buzunare. Nu prea avea de ales, era vorba fie să-şi petreacă tot restul vieţii în închisoare, fie să-l împuşte el pe Damian.

Casey nu era sigură ce ar fi preferat Damian ca Jack să facă, însă el încercă totuşi să-l oprească, aţintindu-şi puşca asupra lui.

— Nu-i prea drăguţ ce poate face un glonţ din acesta feţei cuiva, îi explică Damian. Desigur, nu prea mai contează, după aceea.

Jack hotărî că închisoarea ar fi fost totuşi varianta de preferat, îngheţă în poziţia în care se afla. Casey se duse lângă el şi-i scoase micul pistol din buzunar.

Reuşiseră, sau mai degrabă Damian reuşise să-i scoată pe amândoi din încurcătură fără nicio picătură de sânge vărsat – cel puţin nu sângele lor. Primul ei instinct fu să se arunce în braţele lui Damian şi să-l sărute până îşi pierdeau răsuflarea, dar asta era, desigur, imposibil. În primul rând, el trebuia să-şi păstreze atenţia asupra lui Jack şi Jethro. Aşa că ea se lăsă condusă de al doilea instinct.

— Ce ţi-a luat atât de mult? întrebă Casey pe un ton cât se putea de morocănos.

El îi aruncă doar o scurtă privire surprinsă înainte de a răspunde sarcastic, aproape la fel de îmbufnat ca şi ea.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, Kid. Este pe-aici ceva sfoară cu care să-i legăm pe ăştia doi?

— Probabil că nu, dar cred că ne putem descurca cu juponul inutil pe care îl am sub fustă.

Spusese asta pe acelaşi ton caustic, însă efectul asupra lui Damian fu cel opus. Îl făcu să zâmbească. Asta

probabil deoarece ştia că ea ar fi preferat să poarte pantalonii ei obişnuiţi decât această rochie care-i limita mişcările şi în care era obligată să rămână deocamdată.

Ea nu-i purtă pică pentru buna dispoziţie – de fapt, o făcu – însă nu comentă. Se prefăcu în schimb ocupată, căutând o frânghie. Nu găsi nici urmă, nici măcar după ce descoperi un mic şopron cu de toate în spate, însă folosi un cuţit pentru a tăia bucăţi din juponul ei, iar bumbacul tare fu la fel de bun ca orice frânghie.

Era deja întuneric de câteva ore, iar Casey nu avea nicio dorinţă de a petrece restul nopţii în cabană, şi nici nu era deloc obosită. Era încă inundată de adrenalină, deşi nu-şi imagina de ce, acum că erau în siguranţă. Îi sugeră lui Damian să se întoarcă în Culthers, iar acesta fu de acord.

Trupul lui Jed fu înfăşurat într-o pătură şi legat pe spatele calului său. Ceilalţi doi bărbaţi fură lăsaţi afară, legaţi bine şi cu căluşurile puse – astfel nu puteau pune la cale niciun plan dacă erau lăsaţi singuri. Aşa se şi întâmplă când Damian mai intră pentru ultima oară în cabană, pentru a stinge focul.

Casey nu era sigură de ce-l urmase. Atunci îşi dădu seama însă de ce era încă atât de plină de adrenalină.

— Am crezut că vei muri astăzi, îi spuse Damian când se întoarse şi o găsi în spatele lui.

— Aşa am crezut şi eu, îi replică ea abia auzit.

Apoi Damian o trase lângă el şi o sărută aşa cum dorise ea să o facă mai devreme. Simţise şi el acelaşi lucru? Dorinţa de a celebra viaţa, după ce crezuseră amândoi că nu mai aveau să vadă vreodată răsăritul soarelui? La naiba, era o dorinţă puternică. Nu conta că podeaua era acoperită de sânge, nu conta că salteaua pe care o lăsă el nu era acoperită cu nimic, nu conta că Jethro şi Jack erau legaţi afară. Pentru ea, nu conta decât contactul cu cineva de care-i păsa – şi dorinţa care alungase orice alt gând din mintea ei.

El nu o dezbrăcă, era prea grăbit pentru asta; îi ridică doar fusta şi-i sfâşie pantalonaşii, deşi nu intenţionat – însă materialul subţire nu rezistase smuciturilor sale. Ea nici

măcar nu băgă de seamă decât mai târziu. Tot ce observă atunci fu gustul lui, în timp ce Damian continua să-i devoreze gura cu a lui, şi incredibila plăcere pe care o simţi atunci când el o pătrunse.

Totul se simţea perfect, ca şi cum până atunci i-ar fi lipsit ceva de neatins, iar acum era din nou întreagă. Pasiunea se aprinse şi mai mult. Cu toate acestea, se termină prea repede. Urcarea treptată şi explozia de extaz fură aproape instantanee. Le simţise însă mai intens decât înainte, fuseseră mai satisfăcătoare, într-un fel sălbatic şi diferit. La final, o cuprinse o pace de nedescris.

Era ceva de care avusese nevoie, se părea, o nevoie uriaşă. Singura ei teamă era că Damian era singurul cu care avea să trăiască o astfel de pasiune. Recunoscuse oare că-i păsa de el? La naiba, îi păsa, şi încă prea mult.

Capitolul 40

Luna strălucitoare, aproape plină, le lumină drumul până în Culthers. Era încă noapte atunci când ajunseră; oraşul era tăcut, numai câţiva câini lătraseră la trecerea lor. Casey era obosită deja şi sugeră să se îndrepte către pensiune, unde prizonierii puteau fi încuiaţi într-o cameră, în aşteptarea dimineţii, când ea şi Damian aveau să le decidă soarta.

Damian dădu aprobator din cap, însă spuse:

— Trebuie să luăm o singură decizie – ce facem cu tânărul Paisley. Jack se va întoarce cu mine în New York, pentru a fi judecat.

Casey se aşteptase la asta, dar nu vorbiseră de când plecaseră din cabană, se concentraseră doar asupra drumului înapoi spre oraş, având grijă ca toţi caii să ajungă în bune condiţii. Nu vorbiseră despre cele întâmplate în cabană, dar ce era de spus, oricum? Că nu ar fi trebuit să se întâmple, cu siguranţă. Că avusese efecte benefice, sigur. Că nu avea să se mai întâmple, cu siguranţă. Niciunul

dintre aceste lucruri nu putea fi spus cu voce tare fără ca ei să se simtă stingheriţi.

Dar puteau vorbi despre orice altceva. Casey aşteptă până îi duseră pe Jack şi pe Paisley în magazia încuiată pe care o avea Larissa la pensiune. Îi promiseseră învăţătoarei că aveau să-i povestească totul a doua zi dimineaţă.

Urcând scările către camerele lor, Casey îi spuse în cele din urmă:

— Nu am apucat să îţi povestesc, dar Jack nu este Henry, asta-i sigur.

Afirmaţia ei îl făcu pe Damian să se oprească brusc.

— Spui că nu s-a terminat încă totul?

— Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta. L-am prins pe vinovat; doar că nu era Henry, de la început. După cum a povestit Jack, Henry a murit *accidental* în urma unei certe dintre ei, deşi Jack nu părea să aibă prea mari remuşcări. Jack se dusese la New York pentru a-şi vizita familia, dar cum Henry a murit, s-a decis să transforme călătoria într-una profitabilă, asumându-şi identitatea lui Henry şi mergând la serviciu în locul lui – doar atât cât să delapideze bani din compania ta.

— Dar de ce să-l omoare pe tata dacă nu e decât un hoţ? întrebă Damian.

— Probabil că tatăl tău l-a cunoscut mai bine decât alţii pe Henry. Jack a spus că începuse să observe comportamentul ciudat al lui Henry. Jack nu era aşa priceput la a-şi asuma identitatea fratelui său. Tatăl tău a început să pună întrebări. Suspiciunile lui l-au alertat pe Jack. Îţi poţi închipui restul.

— Aşadar dacă tatăl meu nu ar fi observat nimic în neregulă cu rolul jucat de către Jack, ar mai fi încă în viaţă?

— Da, aşa e. Jack a vrut ca Henry să fie cel învinuit de furt, şi sigur că Henry nu ar fi fost găsit niciodată, deoarece era deja mort şi îngropat. Jack, necunoscut tuturor, cu excepţia mătuşii sale, nu ar fi fost căutat de nimeni. A fost un plan logic, dacă stai să te gândeşti. Însă Jack s-a îngrijorat că tatăl tău, deja suspicios, i-ar putea pune întrebări mătuşii lui, aflând de existenţa fratelui geamăn al

lui Henry, care venise de curând în oraş. Doar de asta ar fi fost nevoie pentru a îndrepta bănuielile asupra adevăratului vinovat.

Damian oftă.

— Acum îmi doresc ca tatăl meu să nu fi fost atât de perspicace.

— Sigur, dar care ar fi rostul? S-a întâmplat, iar acum l-ai prins pe cel responsabil. Cel puţin se va face dreptate.

— Da, este o consolare măruntă, dar e mai bine decât nimic, replică Damian.

Casey dădu din cap şi continuă să urce scările. Odată ajunsă însă la uşă, se hotărî să atace un alt subiect şi vorbi pe un ton oarecum morocănos.

— Apropo, data viitoare când îmi arunci un pistol gol, ce-ar fi să-mi spui că e gol? Am fost la câteva secunde de moarte pentru că nu aveam niciun glonţ în pistolul cu care am tras spre Jed.

— Îmi pare rău, spuse el, roşind. Ştii că pistoalele nu sunt punctul meu forte. Nu mi-a trecut prin cap să verific dacă sunt gloanţe în el sau nu. Ai cerut gloanţe. Ţi-am dat o cutie întreagă. M-am gândit doar că ai vrea să mai ai încă un pistol.

Ea roşi în urma acelei explicaţii, ceea ce aduse mingea vinovăţiei din nou în terenul ei. Ar fi trebuit să încarce pistolul acela afurisit când era încă în restaurant.

— Nu mai contează acum. Apoi recunoscu. Dar sincronizarea ta a fost excelentă, în caz că nu ai observat. Mi-ai salvat viaţa în cabană, Damian. Mulţumesc pentru asta.

— Acesta este ultimul lucru pentru care trebuie să-mi mulţumeşti, replică el cu o urmă de zâmbet.

Însă apoi o privi ţintă cu ochii lui pătrunzători, care-i făcură fluturii să danseze în stomac. Poate că ar fi trebuit să-i spună că avea sentimente pentru el, dacă nu-şi dăduse deja seama. Nu vedea însă ce s-ar fi schimbat spunându-i. El tot nu şi-ar fi dorit să rămână căsătorit cu ea. Tot nu şi-ar fi dorit pe cineva ca ea drept soţie. Iar ei avea să i se pună un nod în gât dacă se mai gândea la asta.

Aşa că îi ură în grabă noapte bună şi intră în camera ei, închizând uşa, apoi se împletici prin întuneric spre pat şi căzu pe el. În ochi îi apăruseră deja lacrimile.

Mai rămăsese foarte puţin până să încheie treaba pentru care fusese angajată. De fapt, partea ei se terminase. De îndată ce era plătită, nu avea niciun motiv pentru a mai întârzia lângă Damian. Iar acest gând o făcea să sufere îngrozitor.

Afară, pe hol, Damian se uită lung la uşa închisă, întrebându-se dacă să bată şi să o scoată pe Casey de-acolo. Aproape că-şi duse mâna până la uşă, însă o coborî încet înapoi.

Ea se purta din nou ca şi cum nu făcuseră dragoste, ca şi cum nu împărtăşiseră acea intimitate pasională. Evitase să-i întâlnească ochii. Îi era ruşine de cele întâmplate? Sau era ruşinată doar că împărtăşise acea intimitate cu el?

Nu se gândise la acest lucru înainte, însă era perfect conştient că îi lipseau toate trăsăturile pe care le admira ea la un bărbat. Îl numise mereu *ageamiu,* în cel mai defavorabil sens. Dar Casey locuia într-un ţinut care încă trăia în trecut. Erau prea puţine diferenţe între un oraş din vestul de acum şi unul existent cu cincizeci de ani în urmă. În schimb, oraşele din est creşteau văzând cu ochii, aşa cum şi trebuia, cu noul secol bătând deja la uşă. Ar fi trebuit ca el să ignore progresul ce făcea viaţa mai uşoară, doar pentru că ea o făcea?

De ce-şi bătea capul cu asta: oricum aveau să se despartă curând. Ea era nerăbdătoare să se întoarcă acasă şi să-şi dovedească valoarea în faţa tatălui ei. Îi arătase în toate felurile posibile că vedea intimitatea dintre ei drept o greşeală. Nici măcar o dată nu-l încurajase să deschidă acest subiect.

Damian oftă şi se întoarse în camera lui. La urma urmei, era probabil mai bine aşa. Nu şi-o putea închipui pe Casey prezidând o cină de afaceri – aşa cum ar fi trebuit să facă soţia lui – fără să-şi pună pistolul cu şase focuri pe masă. Nu şi-o putea imagina conducând casa lui mare. Şi-o

putea cu siguranţă închipui în patul său pentru tot restul vieţii, însă unde ar fi vrut ea să fie patul acela? Într-un obscur orăşel vestic? La cât de independentă era, draga de ea, probabil că şi-ar fi dorit să-l întreţină ea.

Nu, era mai bine că aveau să-şi vadă fiecare de drum. Îşi dorea numai să nu se mai simtă atât de mizerabil în legătură cu acest lucru.

Capitolul 41

Pe când ajunseră la antreprenorul de pompe funebre a doua zi, unde lăsară trupul lui Jed, în urma lor se strânsese o mulţime numeroasă, dar asta era ceva de aşteptat, având în vedere că Jack şi Jethro erau legaţi pe cai, ca la expoziţie. Persoanele care arătau ca nişte prizonieri atrăgeau mereu atenţia. O astfel de strategie nu dădea niciodată greş şi de obicei era benefică. La fel se întâmplă şi de această dată.

Şeriful ieşi în pridvor pentru a-i întâmpina, conştient de faptul că mulţimea se apropia de el. Era acum irelevant dacă se aflase sau nu pe statul de plată al lui Jack. Dacă voia să-şi păstreze slujba, trebuia să acţioneze conform legii, cel puţin în această situaţie. Motivul era că în mulţime se auzeau multe acuzaţii, acum că Jack fusese detronat. Înainte oamenii se temuseră să se plângă de ameninţările în legătură cu alegerile, dar acum nu le mai era frică.

Damian uşură lucrurile pentru şerif, spunându-i acestuia de la bun început că Jack avea să fie transportat la New York, pentru a răspunde acuzaţiilor de crimă. Doar Jethro avea să-i fie predat lui. Elroy era singurul care mai trebuia arestat, dar avea să fie uşor de găsit, de vreme ce rănile îl ţintuiseră la pat.

Damian scoase o bucată de hârtie din buzunar şi o desfăcu, dându-i-o şerifului să o citească. Casey rămase cu gura căscată când îşi aruncă privirea peste umărul lui şi văzu despre ce era vorba – despre numirea lui ca şerif

federal. Ei bine, la naiba, i-ar fi putut spune măcar că era cu adevărat şerif, decât să o lase să-şi tragă propriile concluzii. Desigur, el nu ştia că ea nu-l crezuse.

Era încă o surpriză, deşi una plăcută. Iar ea trebuia să recunoască acum că arăta foarte bine îmbrăcat ca un şerif, fără costumele lui simandicoase, deşi era doar o slujbă temporară, pentru găsirea şi arestarea lui Curruthers.

Părăsiră pentru ultima oară oraşul Culthers mai târziu în acea dimineaţă, cu Jack în spate. Avură suficient timp pentru a prinde trenul către est, din Sanderson, şi curând călătoreau din nou confortabil – vagonul elegant al lui Damian era acolo, aşteptându-i.

Acesta trebuia să găsească o bancă prin intermediul căreia să transfere fondurile necesare pentru a o plăti pe Casey, aşa că deocamdată călătoreau încă împreună. Îşi dorea să nu fie aşa, deoarece, cu cât rămânea mai mult în compania lui, cu atât îi părea mai rău că lucrurile nu erau permanente. Se mulţumi cu următorul cel mai bun lucru şi *încercă* să-l ignore cât mai mult. Iar dacă el o prindea privindu-l, ei bine, ea pretindea că era adâncită în gânduri, iar ţinta privirii ei era aşadar lipsită de importanţă.

Avură de trecut din nou prin Langtry, însă opriră doar câteva ore de această dată, aşa că deciseră împreună că era mai bine să rămână în vagon. Niciunul nu voia să rişte o altă întâlnire imprevizibilă cu judecătorul Bean, din motive evidente.

Din nefericire, vagonul fusese recunoscut în oraş, iar judecătorul rămăsese probabil fără fonduri pentru băutură, deoarece aprodul său veni să bată la uşă la numai douăzeci de minute după sosirea trenului. Casey se gândi în modul cel mai serios să decline *invitaţia* de a apărea din nou în faţa judecătorului. Putea să-l scoată pe Old Sam din tren şi să dispară din oraş înainte ca aprodul să poată face ceva. Dar l-ar fi abandonat pe Damian astfel, de vreme ce el renunţase deja la calul său şi la al lui Jack, gândindu-se că nu mai aveau nevoie de ei. Cu siguranţă nu ar fi încăput toţi trei pe spinarea lui Old Sam.

Neavând de ales, sfârşi prezentându-se din nou în

faţa curţii judecătorului Bean, cu Damian alături. Amicii de pahar ai judecătorului erau prezenţi cu toţii. Bean însuşi îi privea zâmbind larg, ceea ce o îngrijoră şi mai mult pe Casey.

Aprodul care-i adusese îi şopti ceva judecătorului. Bean păru surprins. Oricare ar fi fost motivul pentru care-i chemase iniţial, avea acum un altul.

Nu-i lăsă prea mult în suspans, spunând:

— Aprodul îmi spune că aveţi un prizonier în vagonul vostru elegant. Este individul pe care îl căutaţi?

Damian răspunse:

— Da.

— Să fiu al naibii, spuse Bean şi, rânjind, le aruncă o privire acoliţilor săi care erau înşiraţi pe lângă pereţi, ca nişte decoruri permanente. Se pare că vom avea parte de o execuţie, băieţi.

Damian clătină din cap şi aruncă hârtia cu numirea sa pe masa judecătorului.

— Mă tem că nu. Ca şerif federal, am autoritatea de a-l duce pe acest individ în statul în care a comis crima, pentru a fi judecat acolo.

Bean era categoric dezamăgit, chiar oftă puternic înainte de a recunoaşte.

— Da, aşa e. Ei bine, păcat! Mi-ar fi făcut plăcere să-l spânzur pentru voi.

Damian îşi recuperă documentul şi spuse:

— Mulţumim, domnule judecător. Dacă asta e tot…

— Staţi puţin, îl întrerupse judecătorul. Nu e totul. Sunteţi încă împreună?

Casey nu putu să nu-şi amintească cum căutase Damian un judecător care să schimbe starea lucrurilor, aşa că replică, cu bădărănie:

— Doar pentru că încă nu am găsit un judecător de aici până în Sanderson… domnule judecător.

Bean reîncepu să rânjească.

— Nu degeaba mi se spune că sunt singurul reprezentant al legii la vest de Pecos, domnişorico. Acum, trebuie să vă spun că, după ce aţi părăsit oraşul, am

început să mă gândesc că am fost cam neglijent în legătură cu cazul vostru. Mi-am făcut datoria, aşa cum se cuvine, dat fiind că trăiaţi în păcat. Dar am uitat să menţionez ce le spun de obicei celor pe care-i căsătoresc – şi anume că, pentru alţi cinci dolari, pot anula căsătoria dacă nu le place. Şi văzând că aţi recunoscut deja că vreţi să desfaceţi legătura, cred că nu pot face pentru voi mai puţin decât fac pentru alţii. Aşa că, prin puterea investită în mine, vă declar divorţaţi. Ciocanul lui lovi o dată masa. Asta face cinci dolari. Plătiţi-i aprodului.

Capitolul 42

În oraşul următor trenul opri peste noapte. Găsiră acolo şi o bancă mai mare, afiliată, una care putea gestiona transferul unei asemenea sume de bani. Ajunseseră suficient de devreme pentru ca Damian să poată scoată cambia, pe care i-o înmână lui Casey în seara aceleiaşi zile, la cină, în micul restaurant pe care îl găsiseră lângă hotel.

Asta era, aşadar. Fusese plătită, şi nu mai erau căsătoriţi. Deocamdată călătoreau în aceeaşi direcţie, însă nu mai erau nevoiţi să o facă împreună. Casey putea aştepta următorul tren sau putea merge mai departe călare. Nu mai dorea să prelungească starea în care se afla, acum că nu mai era nevoită.

Se uită la Damian peste masa din micul restaurant, şi simţi cum inima i se spărgea în mii de bucăţi, în timp ce el studia meniul, fără să-şi dea seama de chinul prin care trecea ea. Fusese prost dispus de la „divorţ” încoace, dar ea putea înţelege. El îl dorise, însă avea resentimente faţă de faptul că îi fusese impus, aşa cum se întâmplase şi în cazul căsătoriei.

Judecătorii ca Bean, care se jucau cu vieţile oamenilor doar pentru a face rost de bani, ar fi trebuit scoşi în afara legii şi, din fericire, erau o specie pe cale de dispariţie. Însă cei afectaţi nu aveau ce să facă între timp – decât să-şi

vadă în continuare de vieţile lor.

Exact acest lucru avea Casey de gând să facă. Nu voia să-şi ia la revedere. Era exclus să plângă în faţa lui Damian, şi îi era teamă că asta avea să se întâmple dacă ea ar fi spus cuvintele care ar fi pus capăt pentru totdeauna relaţiei lor. El se aştepta să o vadă în tren dimineaţă. Ea nu avea să-l mai vadă după acea seară.

Stăteau în acelaşi hotel – nici măcar nu se deranjase să caute o pensiune. Drumul înapoi fu însă îngrozitor. El vorbea despre lucruri lipsite de importanţă. Ea nu spuse nimic, împiedicată de nodul care i se formase în gât, însă după ce deschise uşa de la camera ei se întoarse pentru ultima dată spre el, măsurând cu privirea micile detalii care aveau să-i îndulcească amintirile: barba abia mijită pe obrajii lui, buzele ferme care puteau fi extrem de moi uneori, faptul că-şi lăsase părul mai lung decât îi plăcea să-l poarte, şi că ochii lui gri deschis aveau o privire la fel de intensă ca întotdeauna.

Era prea mult pentru a rezista unui ultim contact. Intenţionase să-l sărute de rămas-bun, nimic mai mult, însă sărutul se transformă în ceva mult diferit.

Când ea se întinse spre el, Damian probabil îi înţelesese greşit intenţia, văzând totul ca pe o propunere din partea ei. O luă în braţe şi nu-i mai dădu drumul. Şi asta fu prea mult pentru a rezista. Ce rău putea face, luându-şi rămas-bun de la el în acest fel? Era cu atât mai special cu cât ştia că era pentru ultima oară.

Probabil el simţea la fel. Deşi el se aştepta să o mai vadă, trebuia să fi înţeles că acesta era ultimul lor moment de intimitate. Fu cu atât mai atent şi mai tandru din acest motiv.

O ridică în braţe şi o duse până la pat, culcată în braţele lui. O dezbrăcă foarte lent, distras de fiecare bucăţică de piele care trebuia sărutată. Umerii, gâtul, chiar şi degetele ei primiră o atenţie specială. Nu exista nicio grabă în săruturile şi mângâierile lui, doar tandreţe.

Nici Casey *nu* era ezitantă în mângâieri. Sunetele pe care îl făcu să le scoată erau încurajatoare, şi încă avea

mult din el de explorat. Muşchii lui pulsară sub degetele ei. Îi găsi zonele sensibile. Se miră de cât de tare era. Plină de îndrăzneală, nu lăsă nicio parte neexplorată. Chiar şi bărbăţia lui simţi atingerea fină a degetelor, precum şi prinsoarea fermă a mâinii ei.

Atât de evidente şi totuşi atât de uimitoare, contrastele, diferitele texturi, lucrurile care îi deosebeau. Cu toate acestea, ce-i plăcea lui îi plăcea şi ei. Aici nu existau diferenţe, doar uimirea că se potriveau într-atât.

Trupul lui era fascinant. Chiar şi mirosul lui era îmbătător pentru simţurile ei. Iar gustul… Casey nu făcea economie la sărutări. Stabilind ritmul acela lent şi senzual al explorărilor, el îi lăsa tot timpul pentru a face lucrurile la care până atunci doar visase.

Dar o astfel de plăcere avea Urnitele sale. Sângele lor se înfierbântă încet în vene. Pielea care se desfătase cu mângâieri blânde deveni curând prea sensibilă. Fluturările intermitente se transformară într-o agitaţie constantă. Fiecare nerv pulsa vibrant. Iar când ea crezu că nu mai putea suporta, el o trase în linia goliciunii sale, iar tăria lui catifelată o umplu cu totul.

Privirea lui se înlănţui de a ei, aproape la fel de erotică precum bărbăţia lui din adâncul trupului ei. Apoi Damian începu mişcarea înnebunitoare de du-te-vino, punctată cu săruturi fierbinţi, repetând totul din nou şi din nou. Felul în care făcea dragoste era splendid şi epuizant.

Curând, sosi valul de senzaţii pure, care o ridică pe tărâmul extazului, făcându-i simţurile să explodeze într-o pulsaţie tot mai intensă, secând-o de orice fărâmă de energie. Inima i se umplu de bucurie atunci când Damian atinse extazul deodată cu ea.

Îl ţinu strâns lipit de ea. Cumva, reuşi să-şi ascundă lacrimile. Pentru un moment scurt, era al ei. Aveau să-şi vadă fiecare de drumul său, însă ea nu avea să-l uite niciodată – nici să înceteze să-l iubească. Trebuia să încerce, să facă toate eforturile pentru acest lucru, pentru a scăpa de suferinţă; spera ca într-o zi să îşi poată aminti de zilele acestea fără niciun regret, ca de nişte momente

preţioase ale vieţii ei.

Capitolul 43

Courtney era pe păşunea din partea de vest a fermei atunci când îl zări pe Chandos călărind în direcţia ei. Îşi înfipse pintenii în calul ei şi se grăbi să-l întâmpine, sperând că de această dată se întorsese definitiv acasă.

Ultimele şapte luni fuseseră dificile pentru ea, nu doar pentru că fiica ei plecase de acasă şi nu doar pentru că ea preluase multe dintre responsabilităţile conducerii fermei K.C., cât timp lipsise Chandos, ci pur şi simplu pentru că-i displăcea să fie departe de soţul ei.

Ajunse la el şi, înainte de a i se arunca în braţe, abia reuşi să strige:

— La naiba, era timpul!

Îl auzi chicotind înainte ca gura lui să o acopere pe a ei într-un sărut lung şi plin de dor. Pe când reuşi în cele din urmă să se dea puţin în spate şi să-şi clătească ochii privindu-l, rămăsese deja fără răsuflare. El rânjea. Acesta fu primul lucru pe care îl observă, nu barba neîngrijită sau faptul că părul îi crescuse atât de mult încât îl purta împletit. Rânjetul acela – şi sclipirea din ochii lui albaştri.

Se schimbase; semăna mai mult cu vechiul Chandos. Observase acest lucru de câteva ori când venise acasă în ultimele şapte luni, dar acum schimbarea era şi mai pronunţată. Furia îi dispăruse. Ochii lui erau din nou plini de viaţă. Oricât ar fi urât faptul că era departe atât de fiica, cât şi de soţul ei, îi putea mulţumi lui Casey pentru schimbarea lui Chandos.

Timpul care trecuse îl ajutase să se vindece; făcuse ceva folositor, ceva la care se pricepea, în locul muncii monotone de la fermă, pe care o găsea plictisitoare uneori de la moartea lui Fletcher. Cel puţin, când tatăl lui era în viaţă, avusese un motiv de a excela în meseria de fermier, pentru a-i dovedi bătrânului că putea fi mai bun decât el.

Însă motivaţia aceasta dispăruse odată cu Fletcher.

— Pot spera că asta nu va fi doar o altă vizită scurtă? întrebă ea.

Lui Chandos nu-i luase mult să o găsească pe Casey după ce plecase în acea noapte, cu atâta vreme în urmă. Courtney se aşteptase ca lucrurile să se încheie acolo, şi el să o aducă acasă. Însă Chandos nu făcuse asta. Vinovăţia pe care o simţea în legătură cu plecarea ei de acasă îl determină să o lase să demonstreze ce avea de demonstrat. El o supraveghease doar, discret, în tot acest timp.

— S-a terminat, Cateyes, replică el oftând uşor. Casey s-a întors azi, cu trenul de prânz. Vom vedea dacă ajunge la fermă înainte de căderea întunericului. Îşi târăşte picioarele ca şi cum s-ar îndrepta către plutonul de execuţie.

— Asta este de înţeles. Se teme probabil să te înfrunte.

El clătină din cap.

— Nu cred că asta e. Ar trebui să aştepte cu nerăbdare să se laude cu ce a realizat. Dar în puţinele ocazii în care am putut să o privesc cu atenţie de când a pornit pe drumul spre casă, părea… nu ştiu, ca şi cum ar jeli pe cineva.

— S-a întâmplat recent ceva despre care nu mi-ai povestit în scrisorile sau telegramele pe care mi le-ai trimis?

— Da, multe lucruri, dar nimic ce cred că ar fi putut s-o afecteze atât de mult. A terminat ultima însărcinare pe care a primit-o, s-a despărţit de ageamiul care a angajat-o – doar dacă nu cumva întâlnirea cu moartea a făcut-o să-şi dea seama că şi-a asumat mai multe decât poate duce.

— Întâlnirea cu moartea? Întâlnirea cu moartea! Când naiba s-a întâmplat asta? Trebuia să te asiguri că nu este niciodată cu adevărat în pericol.

El îi zâmbi şmechereşte soţiei sale.

— Nu am putut fi lângă ea de fiecare dată când şi-a pus în cap să scoată pistolul. Din când în când i-am pierdut urma, făcându-mă să o vânez din nou.

— Când anume a fost aproape de moarte? întrebă Courtney. Şi cum?

— Ultima slujbă a fost ceva mai periculoasă decât am crezut. Esticul a angajat-o să găsească pe cineva numit Curruthers. Am aflat asta de la nişte oameni cărora le-a pus ea întrebări. Curruthers era şi el din est, ceea ce m-a indus în eroare.

— Era mai periculos decât ai crezut?

— Nu, el însuşi era destul de inofensiv, dar s-a înconjurat de nişte mercenari care nu erau la fel de inofensivi. Până am prins-o din urmă pe Casey după ce l-a găsit pe individ – pentru că i-am pierdut urma în Sanderson, când a plecat în mijlocul nopţii, fără să lase nicio urmă –, fusese deja implicată într-un duel.

— Poftim??

El rânji.

— Linişteşte-te, Cateyes. A câştigat cu uşurinţă, şi-i de-a dreptul amuzant acum, deşi atunci nu a fost, cu toate gloanţele alea zburând prin aer. De fapt, acolo am ajuns la limită. Aveam de gând s-o târăsc acasă de îndată ce se aşternea din nou praful.

— Şi ce anume este amuzant în legătură cu participarea fiicei noastră într-un afurisit de duel? întrebă ea printre dinţi, fără să se liniştească, aşa cum îi sugerase el.

— Dacă ţi-ai putea imagina ce am văzut eu, Casey stând în mijlocul drumului unui orăşel ce părea atât de liniştit, îmbrăcată în cea mai elegantă rochie pe care a purtat-o vreodată, cu tocul pistolului petrecut peste dantelă…

— *Asta* ţi se pare amuzant?

— Şi ţie ţi se va părea la fel dacă nu te-ai mai uita aşa urât la mine şi ţi-ai aminti că este în siguranţă, aproape ajunsă acasă.

Courtney pufni indignată, dar nu se mai uita atât de urât la el.

— Foarte bine, poate că mi s-ar părea amuzant – la o sută de ani. Spune-mi acum de ce nu ai adus-o pe sus

acasă după acest episod.

El se încruntă, amintindu-şi.

— Pentru că armăsarul meu a început să şchiopăteze.

— Dar erai în acelaşi oraş cu ea, îi aminti Courtney, încruntându-se la rândul ei. Ce are de-a face calul tău?

— Nenorociţii aceia cu care s-au duelat nu au intenţionat niciun moment să lupte cinstit. M-am amestecat, oferindu-i suficientă acoperire încât să se poată retrage din drum, ceea ce a şi făcut. Atunci a apărut şi ageamiul – se pare că s-au despărţit cumva după ce au plecat din Sanderson. Oricum, atunci gloanţele zburau în toate părţile, însă atunci când s-au oprit, nu mi-am dat seama suficient de repede că ambele părţi o şterseseră prin spatele clădirii. S-au întâlnit din nou la grajd şi, orice s-a întâmplat acolo, au sfârşit călărind în afara oraşului, cu Casey cu tot.

Courtney oftă.

— În regulă, văd acum care este rolul calului tău şchiop în toată această poveste.

— A fost mai rău de atât, spuse el, încruntându-se din nou. Am pornit imediat după ea. Aşa a făcut şi Rutledge, iar el avea un avans faţă de mine.

— Esticul?

Chandos aprobă.

— Urma ne-a condus spre sud faţă de drumul către Sanderson, dar asta a fost numai pentru a deruta urmăritorii. Am găsit locul în care au părăsit poteca, îndreptându-se către vest, iar la un moment dat i-am şi zărit. Rutledge nu-şi dăduse încă seama, aşa că a ajuns în spatele meu.

— Şi atunci a început calul tău să şchiopăteze?

El dădu din cap, oftând.

— Aveam de gând să-l acostez pe Rutledge şi să-i iau calul. Nu mă gândeam că i-ar fi de prea mare ajutor lui Casey dacă îi ajungea din urmă. Dar afurisitul a zburat pe lângă mine, prea departe pentru a-l putea opri. Nici măcar nu cred că m-a văzut, aşa de hotărât era să-l ajungă din urmă pe Curruthers. Pe atunci eram deja la vreo opt

kilometri de oraş. Până când am făcut rost de un alt cal şi m-am dus după ei, ei se întorceau deja în oraş, cu prizonierii în spate.

— *El* a salvat-o?

Chandos pufai.

— Mă îndoiesc. Probabil că ea avea totul sub control când a găsit-o, deşi tare aş vrea să ştiu cum a făcut-o. Unul dintre nemernici era mort, iar ceilalţi doi erau legaţi, ca nişte curcani pregătiţi pentru cuptor.

— Întreab-o ce s-a întâmplat când ajunge acasă, sugeră Courtney. Sau vrei să o laşi să creadă că nu ai găsit-o?

Chandos ridică din umeri.

— Nu ştiu. Să aşteptăm şi să vedem ce spune ea întâi. Dar este gata, Cateyes. Cel puţin de asta sunt sigur. Poate reuşeşti tu să-ţi dai seama de ce nu e atât de fericită pe cât credeam că va fi la întoarcerea acasă.

Capitolul 44

Casey se opri pe coama dealului care străjuia ferma Bar M şi se întrebă, retrospectiv, dacă meritase toate eforturile. Se temea că avea prea multe din trăsăturile bunicului şi ale tatălui ei, era prea încăpăţânată, prea sigură că numai ea deţinea toate răspunsurile. În cele din urmă, nu era sigură ce dovedise.

Dorise să împiedice căderea în ruină a moştenirii lui Fletcher, un demers nobil, sau cel puţin asta îşi spusese atunci. Dar ar fi căzut ferma în ruină, chiar dacă ea nu ar mai fi pus vreodată piciorul acolo? Ar fi lăsat Chandos să se întâmple aşa ceva? Probabil că nu. Fusese pur şi simplu prea plină de sine, gândindu-se că doar ea o putea salva. Se certă în sinea ei. Lipsise şapte luni, iar ferma părea să funcţioneze foarte bine.

Iar acum trebuia să-şi explice raţionamentul părinţilor ei, tocmai când nu mai simţea că era unul valid. Făcuse un

lucru prostesc şi trebuia să recunoască deschis asta.

Casey îl întoarse pe Old Sam şi-l îmboldi cu călcâiele pentru ultima parte a drumului spre casă. Ajunse la ora cinei, aşa că probabilitatea să-şi găsească ambii părinţi în sufragerie era mare. Aşa se şi întâmplă. Stând însă în pragul uşii din încăperea elegantă, simţindu-se nelalocul ei cu ponchoul şi pantalonii prăfuiţi, nu reuşi să scoată cuvintele pe care le pregătise. Era atât de bine să fie din nou acasă, le dusese dorul mamei şi tatălui ei, le dusese dorul foarte mult, şi cu toate acestea, dintr-un oarecare motiv, nu mai simţea că aparţinea acestui loc, iar constatarea aceasta o durea mai tare decât toate celelalte lucruri care o nelinişteau.

Spera să fie doar un sentiment trecător de tristeţe. Aceasta era casa ei, la urma urmei. Ştia că avea să fie mereu bine-venită aici. Cu toate astea, îşi dădu seama că într-o zi avea să plece, după ce urma să-şi găsească un bărbat…

— A trebuit să-ţi tunzi părul cel frumos, Casey? întrebă Courtney pe un ton dezaprobator.

Cu siguranţă Casey nu asta se aşteptase să audă după ce lipsise de acasă şapte luni, aşa că se holbă neîncrezătoare la mama ei. Doar pentru atâta avea să o certe? Se temea până şi să privească în direcţia tatălui ei, îngrozită de toată furia pe care o aştepta din partea lui. Încă nu ţipa – dar avea să o facă, curând.

— Va creşte la loc, replică ea incoerent.

Courtney zâmbi şi se ridică în picioare, întinzându-şi braţele.

— Aşa este. Vino încoace!

Doar atât aşteptase Casey, asta sperase, aşa că nu ezită înainte de a zbura în braţele mamei sale, izbucnind pe dată în lacrimi. Vocea liniştitoare a mamei ei ajunse la ea în ciuda zgomotelor pe care le scotea ea, însă lacrimile nu se opreau nicicum, curgeau şi mai tare.

Casey avea nevoie de iertare pentru multe. Până atunci părinţii ei fuseseră capabili să „repare” tot ce nu era bine în viaţa copilului lor, dar acum ea trecuse de vârsta la

care problemele erau uşor de „rezolvat”.

Nu putu decât să se vaite.

— Îmi pare atât de rău! Nu ar fi trebuit să plec niciodată, ştiu asta acum!

— Casey, draga mea, linişteşte-te, continuă Courtney să murmure. Tot ce contează acum este că eşti acasă, în siguranţă. Toate celelalte se vor rezolva.

Nu avea să se întâmple asta, însă Casey nu voia să se certe cu mama ei. I se oferise iertarea. Nici măcar nu îi ceruseră vreo explicaţie…

— Poate ne spui de ce ai simţit nevoia să pleci aşa cum ai făcut-o?

Casey aproape chicoti. Reuşi să-şi şteargă lacrimile de pe obraz şi se dădu puţin în spate, zâmbindu-i mamei ei. Cel puţin la *asta* se aşteptase.

— Ei bine, este destul de clar de ce am plecat în mijlocul nopţii, pe ascuns. Dacă v-aş fi spus ce plănuiam, m-aţi fi încuiat probabil sus în camera mea şi aţi fi aruncat cheia în cea mai apropiată fântână.

— Foarte probabil, îi zâmbi Courtney înapoi. Dar de ce ai plecat?

Casey îi aruncă în cele din urmă o privire tatălui ei, care stătea încă acolo, uitându-se la ea cu o privire inscrutabilă. Nu era nici o diferenţă pentru Casey că nu ţipa la ea, deoarece putea *arăta* ca şi cum ar fi fost furios pe ea.

— Dintr-un motiv prostesc, la care mi-aş dori să nu mă fi gândit. Am vrut doar să dovedesc că mă pot ocupa de Bar M de una singură. Taţi a pretins că numai un bărbat ar putea-o conduce cum se cuvine. Am plecat să fac ceva ce doar un bărbat face, şi am câştigat mai mult decât o fac mulţi bărbaţi în toată viaţa lor.

— Trebuia neapărat să alegi o profesie atât de periculoasă? întrebă încet Chandos.

Casey tresări.

— Te-ai apropiat, deci? Suficient de mult pentru a şti ce fac?

— Mai aproape de atât, fetiţo.

Casey rămase nemişcată, şi nu din cauză că o numise

„fetiţă”. Ezită înainte de a întreba:

— Ce vrei să spui?

— Credeai cu adevărat că te poţi ascunde de mine atâtea luni? Casey oftă în sinea ei. Nu crezuse niciodată asta. De fapt, se aşteptase ca tatăl ei să o găsească din prima zi. Faptul că nu o făcuse, o îngrijorase puţin.

— Când m-ai găsit? întrebă ea.

— La vreo două săptămâni după ce ai plecat.

Casey se încruntă.

— Nu înţeleg. De ce nu m-ai confruntat atunci?

— Poate pentru că ai plecat din vina mea şi nu am vrut să repet greşeala. M-am gândit că, dacă îţi atingi scopul, nu m-aş mai simţi atât de vinovat. Mi-aş fi dorit să nu fi durat atât de mult – sau ca lucrurile să nu fie atât de periculoase.

— Dar nu au fost periculoase – în cea mai mare parte. Când vânam recompense, a fost destul de uşor să-mi iau ţintele prin surprindere.

— Ştiu.

Cuvântul acesta o îngrijoră cu adevărat.

— Ştii? Vrei să spui că nu doar m-ai găsit, dar ai şi stat cu mine? Casey îşi răspunse însă singură la întrebare. Sigur că da. Ai face aşa ceva. Te-ai aşteptat să dau de necazuri? Asta ai vrut?

— Nu, te enervezi degeaba, fetiţo. Am ştiut al naibii de bine că eşti competentă în meseria pe care ţi-ai ales-o. Dar eşti *fiica* mea. Crezi că te-aş fi putut lăsa acolo singură, ştiind cu ce oameni ai de-a face? Trebuia să fiu în apropiere, pentru orice eventualitate. Nu se putea altfel, Casey. Fie stăteam aproape, fie te întorceai acasă.

Casey dădu din cap. Nu ştia de ce se simţise surprinsă. El o protejase întotdeauna. De ce să fi stat lucrurile altfel de această dată?

Apoi însă îşi dădu seama şi se albi la faţă. O urmărise tot timpul. Fusese acolo, veghind-o. Atunci când ea şi Damian făcuseră dragoste – fusese tatăl ei martor şi la asta?

Trebuia să întrebe.

— Ai fost mereu acolo? La fiecare pas?

El scutură din cap.

— De câteva ori te-am pierdut. Cel mai mult a durat atunci când v-aţi îndreptat spre Coffeyville. Mi-a luat mai mult de o săptămână să vă ajung atunci. Când aţi plecat din Fort Worth de îndată ce am ajuns eu acolo, a trebuit să călăresc fără oprire până la următoarea haltă a trenului, înainte ca acesta să plece din nou. Când v-aţi strecurat în toiul nopţii din Sanderson, te-am pierdut pentru câteva zile. Nu te-am mai găsit decât când erai în mijlocul duelului acela, în Culthers.

Casey oftă din nou în sinea ei şi tresări în acelaşi timp. Nu o văzuse făcând dragoste cu Damian. Dar afurisitul acela de duel…

— A fost cam prostesc din partea mea, recunoscu ea.

— Da, a fost.

— Nu mă tem să-ţi spun, am fost atât de speriată, că nu ştiu cum am reuşit să scot pistolul şi să-l împuşc pe individul acela. Tu ai fost cel care ne-ai acoperit pe mine şi pe Damian până am reuşit să ne adăpostim din drum, nu-i aşa?

— Da.

— Cu siguranţă mi-ar fi plăcut să ştiu că erai acolo afară atunci când eram ţinută în cabană, aşteptând ca Damian să apară şi ei să-l ucidă.

— Nu eram. Calul meu a început să şchiopăteze. Dar presupun că ai reuşit să te eliberezi foarte bine şi singură. Cel puţin aşa părea atunci când v-am ajuns şi urmă şi v-am văzut îndreptându-vă spre oraş, cu prizonierii.

Casey reuşi să nu râdă de defectele ei.

— Eu? Nu, eu am reuşit doar să ajung la un pas de moarte, după ce am tras cu pistolul gol în indivizii aceia. Damian m-a scos din încurcătură, tocmai la timp, dărâmând uşa de la intrare. Mi-a salvat viaţa.

— Ageamiul ăla?

— Nu fi aşa sceptic! Nu a folosit niciodată un pistol, dar este expert când vine vorba de puşti. S-a adaptat destul de bine la partea noastră de ţară, înainte de a se

îndrepta din nou către est.

— De ce te-ai înhăitat cu el în primul rând? Asta n-am putut înţelege deloc.

Casey scoase cambia din buzunar şi o aruncă pe masă pentru ca tatăl ei să o poată citi.

— Pentru că mi-a oferit mult mai mult decât valora slujba, mult prea mult pentru ca eu să pot refuza, pentru două săptămâni uşoare de lucru. În plus, eram pregătită să mă întorc acasă. M-am gândit că un pic peste douăzeci de mii de dolari era suficient pentru a dovedi că nu am nevoie de un soţ – până când nu voi fi pregătită pentru unul.

Courtney îşi duse mâna la gură pentru a ascunde rânjetul pe care nu şi-l putuse controla. Chandos îşi luă din nou expresia inscrutabilă, care nu lăsa niciun indiciu despre ce urma să spună. Ce spuse o luă pe Casey prin surprindere.

— Da, asta dovedeşte suficient lucrul ăsta. Iar dacă vreunul dintre ajutoarele de la Bar M te-ar fi putut vedea acţionând în aceste şapte luni, probabil că nu ai avea nicio problemă nici acolo. Însă eu tot cred că vei avea probleme, Casey, în a face o mână de fermieri, tineri şi bătrâni, să îţi urmeze fără crâcneală ordinele. Necazul cu bărbaţii este că cei mai mulţi cred că ştiu totul, cei mai mulţi nu ştiu să tacă dacă nu sunt de acord cu şeful – şi asta când şeful este un alt bărbat. Dacă şeful este o femeie, atunci vor fi *siguri* că ştiu mai bine, chiar dacă nu este aşa, şi nu vor ezita să îi arate femeii asta, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ce crezi că s-ar întâmpla atunci când le-ai dovedi că au greşit?

Casey oftă, înţelegând ce voia să spună.

— Vor avea resentimente, desigur. Vor vrea să-mi arate că ştiu mai bine şi în alte ocazii, ceea ce va duce la alte resentimente. Sau va trebui să-i concediez dacă au dreptate, deoarece vrajba cu şeful ar crea un precedent nedorit.

Chandos aprobă din cap.

— Acum că ţi-am arătat toate acestea, şi regret că nu am făcut-o mai devreme, nu te voi opri dacă îţi doreşti încă să conduci ferma Bar M. Atât timp cât ştii la ce să te aştepţi

şi ştii că, dacă eşuezi, nu este un eşec personal. Îi rânji, înainte să adauge: însă, fetiţo, cineva care a reuşit ce ai reuşit tu să faci în ultimele şapte luni ar trebui să găsească un mod de a evita ceea ce am prezis eu. Ziua în care mi-ai arăta că nu am dreptate va fi una fericită.

Capitolul 45

Mai târziu, în timp ce stătea în dormitorul ei spaţios, o cameră decorată încă în tonurile de roz şi alb ale copilăriei sale, Casey, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă de bumbac, se aşeză în faţa oglinzii. Mama ei stătea în spate, pieptănându-i părul, aşa cum făcea pe vremea când Casey era mult mai tânără. Courtney ţistuia, nemulţumită de lungimea părului, însă pe Casey o bucura oricum periatul.

Courtney ciocănise la uşă nu mult după ce Casey urcase scările. Casey se aşteptase la asta. Fuseseră mereu apropiate, mereu reuşiseră să vorbească deschis una cu cealaltă. Iar unele subiecte nu erau potrivite pentru a fi discutate în faţa lui Chandos.

— Te-ai mai împlinit puţin – dar în locurile potrivite, remarcă Courtney.

Casey roşi. Nu observase, dar sânii şi şoldurile ei se rotunjiseră, în sfârşit. Ar fi trebuit să fie încântată de observaţie, după ce aşteptase atât de mult ca acest lucru să se întâmple. Însă nu simţi decât indiferenţă, ceea ce era grăitor.

— Probabil am ajuns în sfârşit la vârsta magică despre care mi-ai spus mereu că va sosi.

Courtney dădu din cap, dar după alte câteva mişcări cu peria, remarcă:

— Tatăl tău pare să creadă că este ceva în neregulă, că eşti nefericită dintr-un motiv care nu are de-a face cu restul situaţiei. S-a întâmplat ceva neobişnuit, despre care ai vrea să vorbim?

— Dacă îndrăgostirea ţi se pare ceva deosebit, atunci

presupun că se poate spune şi aşa. Casey oftă în timp de vorbea. Nu ar fi trebuit să spună nimic. Nu avea rost să vorbească despre ceva ce nu putea fi schimbat şi nu putea fi rezolvat.

Însă Courtney părea încântată.

— Te-ai îndrăgostit? Începusem să cred că nu te interesează nimeni din împrejurimi; dar nu este de pe-aici, nu-i aşa? Este vorba de estic, presupun?

Casey aprobă, oftând din nou, deşi îşi linişti mama.

— Voi trece peste asta.

— De ce să faci aşa ceva?

Casey clipi în direcţia mamei ei, în oglindă.

— Poate pentru că sentimentul nu este reciproc. Poate pentru că face parte din înalta societate a New York-ului, iar eu sunt doar o fată de la ţară, pe care nu s-ar gândi niciodată să o ia în căsătorie. Şi poate pentru că m-aş simţi nelalocul meu într-un oraş atât de mare, nu mă pot imagina trăind acolo. Şi poate pentru că…

— Poate că îţi pui singură prea multe obstacole, o certă Courtney. Eşti sigură că el nu simte la fel? Mi se pare greu de crezut că un bărbat nu te-ar putea iubi – odată ce ajunge să te cunoască.

Casey chicoti.

— Ai vorbit ca o adevărată mamă.

— Vorbesc serios, Casey, insistă Courtney. Eşti frumoasă, inteligentă şi incredibil de versatilă în toate lucrurile pe care le-ai învăţat. Nu te gândeşti de două ori înainte de a prelua sarcinile unui bărbat, dar eşti la fel de capabilă cu ale tale. Cred că ai dovedit că nu sunt prea multe lucruri pe care nu le poţi face, odată ce ţi-ai pus mintea.

— Nu cred că toţi bărbaţii ar aprecia asta, spuse Casey în silă.

— Nu, poate că nu, replică mama sa. Însă abilităţile tale îţi conferă o anumită încredere, care străluceşte şi se adaugă farmecului tău. Cum îl chema, Damian?

— Damian Rutledge al III-lea.

— Al III-lea? Sună foarte impresionant. Dar nu a fost

deloc atras de tine?

Casey se încruntă, amintindu-şi pasiunea pe care o împărtăşiseră. Dar izvorâse aceasta dintr-o atracţie reciprocă, sau doar pentru că, din punctul de vedere al lui Damian, fusese singura femeie din jur în majoritatea timpului petrecut împreună?

Însă pentru a-i răspunde mamei sale, spuse:

— Un bărbat poate fi atras de o femeie fără să dorească să o ia în căsătorie. Când este vorba de o soţie, trebuie luate în considerare alte lucruri, ca de exemplu dacă se va potrivi în viaţa lui. Nu m-a dorit de soţie. De asta sunt sigură.

— De ce eşti atât de sigură?

— Pentru că am fost căsătoriţi şi abia a aşteptat să anulăm căsătoria.

Courtney scăpă peria din mână.

— Aţi fost ce?

— Nu a fost o căsătorie consensuală, mamă, şi deja am rezolvat problema.

— Cum adică nu a fost consensuală? Cineva v-a *forţat* să vă căsătoriţi?

Casey dădu din cap.

— Poate că ai auzit de judecătorul acela îngâmfat, Roy Bean, din Langtry. A decis cu de la sine putere că eu şi Damian călătoream în păcat, ceea ce nu era adevărat, însă poftea cei cinci dolari, taxa de căsătorie, aşa că ne-a căsătorit fără să stea pe gânduri, şi noi n-am putut face nimic în legătură cu asta.

— Asta este absolut scandalos!

Casey fu de acord.

— Da, aşa a fost. Damian a fost furios, normal, şi a căutat un alt judecător care să desfacă mariajul în fiecare oraş prin care am trecut. Nu am găsit nici unul, dar când ne-am întors prin Langtry, bătrânul judecător ne-a făcut-o din nou, ne-a desfăcut căsătoria tot după bunul său plac, tot fără să ne întrebe, doar pentru o altă taxă de cinci dolari.

Courtney se aşeză lângă Casey pe băncuţa din faţa

oglinzii şi-şi strânse fiica în braţe.

— Draga mea, îmi pare atât de rău! Trebuie să fi fost greu pentru tine, dacă-l iubeai deja pe atunci.

Casey încercă să ridice din umeri cu nepăsare.

— Nu contează. Am ştiut de la bun început că nu era potrivit pentru mine, că vieţile noastre erau prea diferite pentru a fi compatibili. El nu se simte confortabil în lipsa unui oraş mare, iar eu nu m-aş simţi confortabil într-unul, aşa că nu este loc de negociere. Aş fi vrut doar ca inima mea să ţină cont de asta în loc să mă trădeze.

Courtney nu păru dispusă să accepte asta.

— Ţii minte că am vorbit despre cum poţi face orice îţi pui în minte? De ce ai renunţat la bărbatul acesta? Ai capturat ucigaşi. Ai de gând să preiei conducerea fermei Bar M. De ce te fereşti să asculţi de chemarea inimii în cazul ăsta?

— Pentru că eşecul în această situaţie ar fi prea dureros şi nu aş putea suporta asta.

— Dar acum gestionezi bine pierderea lui? Sau te simţi mizerabil tocmai pentru că nu ai încercat totul? La fel poţi depăşi şi obstacolele pe care ţi le imaginezi, draga mea. Cine spune că ar trebui să trăiţi în oraş tot timpul, sau că el ar trebui să trăiască la ţară de acum înainte? Cine spune că nu puteţi trăi câte o jumătate de an în fiecare loc, bucurându-vă de ambele împreună?

— Dar nu m-a vrut de soţie!

— Fă-l să se răzgândească, Casey, spuse Courtney pragmatică. Dacă nu ştii cum să faci asta, voi fi bucuroasă să te sfătuiesc.

Courtney roşi. Casey îi zâmbi mamei ei. Îi voia binele. Voia ca fiica ei să fie fericită. Îi scăpa însă din vedere un mic amănunt. Cum ar fi putut să fie Casey fericită, chiar dacă reuşea să smulgă o cerere în căsătorie de la Damian, dacă el nu o iubea cu adevărat?

Capitolul 46

Damian avea dificultăţi în a călători împreună cu Jack Curruthers, dispreţuindu-l atât de mult. Faptul că ştia că pe acesta avea să-l aştepte o viaţă în închisoare, odată procesul încheiat, nu-l prea ajuta. Furase de la o companie, însă în loc să fugă cu banii, aşa cum ar fi făcut cei mai mulţi hoţi, el încercase să învinuiască pe altcineva şi ordonase uciderea unui om, transformând astfel hoţia în crimă.

Curruthers merita soarta care îl aştepta. Însă Damian nu merita să îi suporte compania pe tot parcursul călătoriei de întoarcere spre New York.

Jack nu arăta niciun pic de remuşcare. Rânjea şi se lăuda cu crima lui cu fiecare ocazie pe care o avea. În vagonul lui Damian sau în tren, acesta nu avea nicio oportunitate să scape de prezenţa lui Jack. I-ar fi putut îndesa un căluş în gură, însă ochii lui de bufniţă ar fi strălucit la fel de triumfător.

De aceea, în St. Louis, Missouri, Damian părăsi trenul pentru a căuta un alt vagon, unul cu compartimente separate, în care l-ar fi putut încuia pe Jack. Dacă nu-l vedea, şi-l putea scoate temporar şi din minte. Găsi exact ce căuta, un vagon cu un dormitor separat. Din nefericire, Damian lipsi timp de câteva ore, punând la punct detaliile închirierii şi ale livrării. Când se întoarse, Jack evadase.

Fusese ultimul lucru la care se aşteptase Damian. Luase toate precauţiile pentru că aşa ceva să nu se poată întâmpla. Jack fusese înlănţuit de mâini şi de picioare, cu cătuşe obţinute de la şeriful din Culthers, iar lanţul de la picioare fusese legat de una dintre băncile fixate în podeaua vagonului. Uşa acestuia fusese încuiată cu o cheie, al cărei duplicat îl avea doar însoţitorul de vagon.

Însoţitorul de vagon era deasupra oricărei bănuieli. Avea o aversiune evidentă faţă de Jack, odată ce auzise despre crimele acestuia, dar pe lângă asta, ştiind că trenul oprea peste noapte, profitase de ocazie pentru a-şi vizita rudele pe care le avea acolo. Damian găsi repede câţiva martori, unul care auzise zgomote venind din vagon, produse de ruperea banchetei, şi un altul care îl văzuse pe

Jack ieşind pe una dintre ferestre şi îndepărtându-se cu repeziciune. Dispăruse, iar St. Louis era un oraş mare, în care avea să găsească cu uşurinţă o ascunzătoare.

Damian raportă de îndată pierderea lui la poliţia locală, care fu de ajutor, dar nu până într-atât încât să-l găsească pe Curruthers. După trei zile fără niciun rezultat, le telegrafie detectivilor pe care-i angajase în New York; ei îl puseră în legătură cu partenerii lor din St. Louis.

Dură încă o săptămână până fu găsită o urmă clară, una care ducea direct în Chicago, Illinois. Se părea că Jack renunţase să se mai ascundă în întinderile vaste ale vestului. Avea de gând să încerce cu un oraş uriaş de această dată, iar Chicago era aproximativ de dimensiunile New York-ului.

Cu siguranţă nu aşa se gândise Damian să viziteze Chicago pentru prima dată. Ştia în sinea lui că mama lui trăia undeva acolo, însă reuşi să ţină această informaţie departe de preocupările lui. Poate urma să o caute cândva, dar acum avea mult prea multe alte lucruri pe cap pentru a lua măcar în considerare o astfel de vizită în această călătorie.

Pe de altă parte, pe Casey îi era greu să o ţină departe de gândurile lui, era de altfel mereu prezentă. Era încă furios pentru dispariţia ei fără niciun cuvânt din camera pe care o împărţiseră în toiul nopţii. Fără niciun rămas-bun. Fără şansa de a discuta despre o întâlnire viitoare… sau despre orice altceva.

Se hotărâse să vorbească cu ea despre căsătoria lor – sau, mai degrabă, despre divorţ. Nu fusese supărat din cauză că judecătorul îi despărţise. Fusese însă furios că Bean îi forţase din nou să facă ceva, fără să-i întrebe. Iar căsătoria fusese oricum o farsă. Plănuise să-şi ia mândria în mână şi să ceară una adevărată. Însă Casey nu-i oferise ocazia.

La doar câteva ore după ce-şi primise banii pe treaba pentru care fusese angajată, fugise. Asta dovedea cât de nerăbdătoare fusese să se despartă odată de Damian. Nici măcar nu putuse aştepta dimineaţa. Nu o întâlnise nici la

tren. Verificase fiecare vagon, sperând să o găsească, încă înainte de a-l recupera pe Jack, care îşi petrecuse noaptea în închisoarea locală.

Acum, după câteva săptămâni, încă era supărat din cauza plecării ei, şi, având timp la dispoziţie, deoarece detectivii îi spuseseră fără înconjur că nu doresc să fie însoţiţi de un amator, acum nu avea altceva de făcut decât să se gândească la cele întâmplate. Cel puţin atunci când Casey îl căutase pe Jack, Damian fusese implicat activ şi se simţise, ocazional, oarecum de ajutor.

Când se gândi la asta, Damian sări în sus ca un om înfometat care simte mirosul unei fripturi. Casey ar fi trebuit să fie cu el în Chicago. O plătise cu zece mii de dolari pentru a-l aduce pe Jack în faţa legii, însă Jack fugise încă o dată de justiţie. Damian nu beneficiase de serviciul complet pentru banii pe care-i plătise.

Dar cum avea să o găsească, neştiind unde locuia, neştiindu-i nici măcar numele complet? Nici măcar numele pe care i se adresase el nu era al ei; venea de la iniţialele K.C., pe care ea le împrumutase probabil de la marcajul calului ei, atunci când i se ceruse să semneze prima oară ceva.

La urma urmei, Old Sam era marcat aşa…

Bucky Alcott o trimisese pe Casey să-şi caute rădăcinile la ferma aceea de lângă Waco. Damian crezuse că era o vânătoare de cai verzi pe pereţi, dat fiind faptul că el ştia că fata nu-şi cumpărase calul de la ferma K.C., ci-l primise cadou de la tatăl ei. Cu toate acestea, ferma era singurul indiciu pe care îl avea Damian, de vreme ce ea nu pomenise nici măcar o dată despre casa ei, indicând localizarea acesteia.

Asta îi dădea ceva folositor de făcut, se putea întoarce acum din nou în Texas. Mai exista un alt motiv pentru întoarcerea lui, însă deocamdată era prea furios pentru a-l recunoaşte, chiar şi faţă de el însuşi. Cu toate acestea, pentru că nu avea mari speranţe de a o găsi pe Casey, se gândea că avea să-şi piardă doar timpul.

Însă chiar şi aşa, era mai bine decât să stea în camera

lui de hotel, aşteptând raportul zilnic al detectivilor, care era monoton de similar în fiecare zi – fără nicio urmă deocamdată. Jack se pierduse în Chicago, şi era suficient de deştept pentru a nu-şi folosi numele adevărat de această dată. Şi cum putea fi găsit acul în carul cu fân?

În mod surprinzător, Damian era convins că ea ar fi ştiut cum să facă acest lucru.

Capitolul 47

Ferma K.C. era un conac în toată regula. Atunci când o zărise, împreună cu clădirile din jur, Damian crezuse că se apropia de un alt oraş. Nu semăna cu nicio altă fermă pe care o mai văzuse el vreodată în călătoriile sale în vest, şi trecuse pe la destule.

Fusese impresionat şi dezamăgit în acelaşi timp de dimensiunile ei uriaşe, de vreme ce o fermă atât de prosperă nu avea cum să deţină informaţii despre un singur cal căreia o fată îi spusese Old Sam, cumpărat de tatăl ei cu mulţi ani în urmă. Chiar dacă aveau vreun fel de înregistrări, el nu ştia oricum nici numele tatălui ei.

Sperase să şi-l amintească cineva după descrierea pe care o putea oferi Damian, însă acum se îndoia cu adevărat. Probabil vindeau duzini de cai în fiecare lună. Numeroasele grajduri pe care le văzu pe măsură ce se apropia sugera că, pe lângă vite, ferma se ocupa şi cu creşterea cailor.

Cu toate acestea, trebuia să încerce. Cine vânduse calul acela cu cinci sau şase ani în urmă putea avea o memorie excelentă, şi era posibil să lucreze încă aici. Iar cineva care arăta atât de ameninţător ca tatăl lui Casey, aşa cum îl văzuse Damian în ziua aceea în Fort Worth, avea şansa de a fi reţinut mai uşor decât un cumpărător oarecare.

Damian închiriase un cal în Waco, după ce întrebase unde putea găsi ferma K.C. Era amuzant cum o făcuse fără

să stea prea mult pe gânduri, nici măcar nu se uitase după o căruţă în locul calului, însă acum se simţea destul de confortabil călare, ceva ce nu-şi putuse imagina cu un an în urmă.

În faţa casei se întindea un pridvor lung şi spaţios. Două balustrade, la fel de lungi, se întindeau de o parte şi de cealaltă a scărilor care duceau sus în pridvor. Damian îşi priponi calul de una dintre ele, înainte de a se apropia de uşa din faţă.

În timp ce aştepta să răspundă cineva bătăii sale la uşă, se întoarse cu fata spre pridvor. Nu se vedeau prea multe de acolo, doar câmpiile întinse, cactuşi şi câte un copac din loc în loc – însă atunci îşi dădu seama că pridvorul era orientat către vest. Iar el văzuse deja ce apusuri incredibile aveau loc în această parte a ţării. Probabil că pridvorul era extrem de relaxant la sfârşitul unei zile grele de muncă, având o asemenea privelişte magnifică. Numeroasele scaune şi mese împrăştiate de-a lungul pridvorului sugerau că o mare parte a lucrătorilor de la fermă profitau de avantajele acestei seninătăţi.

Uşa se deschise. O femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, se afla în pragul acesteia; ochii ei căprui-deschis îi păreau vag familiari lui Damian, deşi acesta nu-şi putu da seama de ce, din cauza nervozităţii. Speranţa lui de a o găsi pe Casey în acest loc nu era prea mare, dar era totuşi singura lui şansă. Nervozitatea sa era cauzată de faptul că în acea zi avea să afle ceva, oricum ar fi fost.

— Vă pot ajuta? întrebă femeia curioasă.

Damian îşi scoase pălăria şi-şi drese glasul.

— Caut o tânără femeie al cărei cal vine de la această fermă – sau, cel puţin, a fost marcat aici.

— Cum se numeşte?

— Mă tem că nu-i cunosc numele adevărat, admise el. Tatăl ei i-a cumpărat calul, probabil acum vreo cinci ani. Şi nu, nu cunosc nici numele lui. Dar speram ca o persoană de aici să-şi amintească de el şi să ştie cine e, poate chiar unde locuieşte.

Ea păru să aştepte mai multe informaţii, însă nu mai

primi nimic, aşa că spuse:

— Vindem o mulţime de cai aici. Este ceva special în legătură cu calul acela, care l-ar putea face uşor de recunoscut? Sau este ceva neobişnuit în legătură cu bărbatul care l-a cumpărat? Fără niciun nume, va fi destul de greu de...

— Îl pot descrie, o întrerupse Damian, deşi fără intenţie, dându-şi seama că ar fi trebuit să spună asta de la bun început. Este cam la fel de înalt ca mine.

— Ei bine, asta ajută, spuse femeia cu un rânjet, de vreme ce dumneata eşti mai înalt decât media.

Damian îi zâmbi înapoi, simţindu-se puţin mai în largul său.

— Are părul negru, pe care se poate sau nu să-l poarte lung. Singura dată când l-am văzut, era foarte lung, dar asta s-a întâmplat de curând. Probabil are patruzeci şi ceva de ani acum, aşa că pe atunci presupun că avea vreo treizeci şi opt sau nouă.

Femeia chicoti.

— Asta descrie o mulţime de bărbaţi din împrejurimi, inclusiv pe soţul meu. Mai este ceva care să-l diferenţieze de alţii? Poate vreo cicatrice?

Damian clătină din cap.

— Nu l-am văzut atât de bine. Dar avea o anumită expresie ameninţătoare, care ar speria probabil anumite persoane. Sincer să fiu, avea înfăţişarea unui bandit.

— Dumnezeule, sunteţi sigur că vreţi să-l găsiţi din nou? întrebă ea.

— Pe fiica lui vreau să o găsesc.

Ea dădu gânditoare din cap.

— Dar e ceva deosebit în legătură cu calul?

— Este un animal excepţional. Probabil este un armăsar de rasă, deşi Casey îi spunea Old Sam.

Doamna înţepeni.

— Casey? Credeam că aţi spus că nu le ştiţi numele.

Reacţia ei era încurajatoare, dar el explică întâi:

— Nu le ştiu. Casey este doar un nume pe care i l-am dat eu, de vreme ce ea se prezenta folosind doar iniţialele

K.C., luate probabil de la marcajul calului ei, deşi nu am apucat să o întreb despre asta. De fapt, ea nu-şi spunea decât Kid. Ştiţi cumva despre cine vorbesc, doamnă?

— Oh, s-ar putea. De ce o căutaţi?

— Asta este ceva personal…

— Atunci cred că nu vă pot ajuta, îi tăie femeia vorba şi începu să închidă uşa în nasul lui.

— Staţi puţin! spuse Damian. Când am întâlnit-o eu lucra ca vânător de recompense. Am angajat-o să-l găsească pe ucigaşul tatălui meu, ceea ce a făcut. Însă înainte să-l pot duce la New York pentru judecată, a reuşit să evadeze.

— O căutaţi aşadar pentru a o angaja din nou? întrebă ea tăios.

Asta nu o privea absolut deloc, de aceea el îi replică:

— Cam aşa ceva.

— Şi acesta este singurul motiv pentru care sunteţi aici?

Fu rândul lui Damian să se crispeze din cauza insistenţelor ei.

— De ce altceva?

În timp ce-i răspunse, ea se încruntă.

— Cred că soţul meu ar dori să stea de vorbă cu dumneata. Pofteşte înăuntru!

El o făcu. Ea se îndepărtă cu rapiditate de el, aruncându-i din mers cuvintele:

— Staţi acolo! Astfel, nu-i lăsă lui Damian de ales.

Comportamentul ei îl uluise. Era cu siguranţă furioasă dintr-un anumit motiv. Ochii i se aprinseseră de furie. Şi totul începuse atunci când el pronunţase numele lui Casey. Putea fi acesta adevăratul ei nume? Femeia părea să ştie cine era. Acel „s-ar putea” pe care îl spusese avea evident conotaţia de „da, o cunosc”.

Damian rămase nemişcat. Ochii ei precum ambra?

„Asta descrie o mulţime de bărbaţi din împrejurimi, inclusiv pe soţul meu”.

Damian fu cuprins de speranţă. Găsise oare casa lui Casey? Fusese mama ei cea cu care vorbise, şi ai cărei ochi

semănau cu ochii lui Casey când era furioasă? Iar soţul femeii, pe care îl descrisese…

Bătaia pe umăr îl făcu să se întoarcă, şi, într-adevăr, în spatele lui stătea tatăl lui Casey, cu pumnii strânşi. Damian nu mai ţinu minte nimic, decât stelele care-i explodară în spatele ochilor.

Capitolul 48

— Încep să cred că nu ar fi trebuit să-ţi spun niciodată că fiica noastră este îndrăgostită de el, îi spuse Courtney soţului ei, în timp ce se uitau amândoi la trupul lui Damian, întins în faţa intrării, cu o dâră de sânge curgându-i din nas.

— Ba sigur că ar fi trebuit, replică Chandos, frecându-şi încheieturile degetelor într-un mod plin de satisfacţie, în timp ce înfăţişarea lui trăda acelaşi sentiment.

Courtney pufăi, spunând nesigură:

— Adevărat? Când a trebuit să te conving să nu te duci după el în New York? Şi nesăbuitul apare aici, în pragul uşii tale. La fel de bine ţi-ar fi putut da capul pe tavă.

Chandos ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci de ce mi-ai spus că era aici? L-ai fi putut trimite în drumul său, iar eu nu aş fi aflat niciodată.

Courtney scoase un sunet dezaprobator.

— Pentru un moment foarte scurt, *am vrut* să-i dai una. Dar a fost doar un impuls de moment, insistă ea.

Chandos aproape că rânji.

— Să înţeleg că a spus ceva ce te-a enervat?

Buzele lui Courtney se strânseră.

— A venit să o caute pe Casey pentru a o angaja din nou. Îţi vine să crezi aşa ceva? Nu că ea ar trebui să se gândească măcar să mai lucreze pentru el, dar dacă l-ar vedea, asta nu ar face decât să înrăutăţească suferinţa ei. Dar se gândeşte el la asta? Nu, individul e un egoist şi un nesimţit…

Chandos puse cu blândeţe un deget pe buzele ei,

pentru a o reduce la tăcere.

— Îmi place când te aprinzi, Cateyes, dar, în acest caz, probabil nu ai niciun motiv. Nu tu ai fost cea care m-a convins că nu ştia despre faptul că ea-l iubeşte? Nu a recunoscut chiar Casey asta? Asta îl face nevinovat, nu crezi?

— Ei bine, da, spuse ea, dar apoi îşi îngustă privirea în direcţia lui. Atunci de ce ai venit imediat aici şi l-ai lovit pe dată, dacă acum îl consideri fără de păcat?

— Pentru simplul motiv că, din cauza lui, fiica mea se simte rău. Spune-i prerogativul unui tată.

Acum ea ridică dintr-o sprânceană.

— Oh, iar o mamă nu are aşa ceva?

El chicoti.

— Prerogativul tău a fost să mă chemi, ştiind că îl voi lovi.

Ea roşi, simţindu-se vinovată.

— Poate că nu ar trebui să discutăm despre motivele pentru care nu ne place acest tânăr, ci, mai degrabă, despre ce vom face în legătură cu apariţia sa neaşteptată în pragul casei noastre. Aş prefera ca fiica noastră să nu ştie că a fost aici, dar îşi petrece nopţile, pe rând, aici şi la Bar M, iar astăzi doarme aici. Luând în considerare cât de târziu e, s-ar putea să apară dintr-un moment în altul.

Chandos dădu din cap.

— Am nevoie de câteva ajutoare să-l urc într-o căruţă şi să-l duc înapoi în oraş. Să sperăm că primirea de care a avut parte aici i-a arătat că nu este bine-venit.

Courtney se încruntă, gânditoare.

— Nu cred că va fi suficient.

— De ce nu?

— Pentru că mi se pare că este destul de încăpăţânat, spuse ea. A venit atâta drum pentru a-i oferi din nou o slujbă. Nu cred că va pleca înainte să-i spună chiar ea că nu mai are de gând să lucreze pentru el.

— Eşti sigură că nu ar face-o?

— Nu absolut, dar de ce ar face-o? Singurul motiv pentru care a fost de acord înainte au fost banii, de care

avea nevoie pentru a-ţi dovedi ţie ceva. Acum nu mai are nimic de dovedit. Conduce ferma Bar M şi face o treabă bună.

— Este o logică impecabilă pentru un bărbat, dar este oare la fel pentru o femeie îndrăgostită?

Courtney aproape că mârâi.

— Ai dreptate, desigur. Acest lucru i-ar putea afecta decizia, dacă ar trebui să ia una. Ar putea fi de acord, din dorinţa de a mai petrece puţin timp cu el. Sau ar putea fi de acord deoarece el pare să aibă nevoie de ajutor, iar ea îl iubeşte. Ar putea dori să-l ajute numai din acest motiv. Aşa că poate ar trebui să ne asigurăm că nu va avea de luat această decizie.

— Sper că nu sugerezi că ar trebui să scap de el pentru totdeauna, nu?

— Nu fi ridicol, izbucni Courtney, însă apoi îşi dădu seama că el o tachinase doar. Îi aruncă o privire furioasă. Poate o mică discuţie l-ar convinge să nu se mai întoarcă aici, şi poţi face asta în timp ce-l escortezi chiar tu înapoi în oraş. Iar dacă asta nu-l convinge, atunci spune-i că e plecată... nu ştiu... în Europa! Da, în Europa, destul de departe pentru ca el să-şi dea seama că trebuie să caute ajutorul de care are nevoie altundeva.

— Aş prefera să nu schimb niciun cuvânt cu el. Nu ştiu dacă aş rezista să nu-l lovesc din nou.

— Atunci voi vorbi eu...

— Nu, nu vei vorbi, spuse Chandos încăpăţânat, apoi oftă. Foarte bine, îl voi duce în oraş. Se aplecă pentru a-l arunca pe Damian peste umăr, adăugând, cu un geamăt: La naiba, e la fel de greu precum arată.

— Chandos...?

— Da? mormăi el, în drum spre uşă.

— Nu-i spune ce simte Casey pentru el.

El se întoarse spre ea.

— De ce nu?

— Ea nu a vrut să-i spună, iar el a fost prea prost să-şi dea seama singur...

— Sau a ştiut şi nu i-a păsat, iar eu cred că aşa a fost,

deşi te-am lăsat să mă convingi că lucrurile au stat altfel.

— Ah, de aceea l-ai lovit înainte de a-l saluta?

El pufni. Ea zâmbi şi continuă să vorbească:

— Oricum, nu cred că i-ar plăcea ca el să ştie. Ştiu că mie nu mi-ar plăcea, dacă aş fi în locul ei.

El aprobă din cap şi continuă să coboare scările pridvorului; ajuns jos, îl aşeză pe Damian, cu burta în jos, în şaua calului pe care îl legase acolo. După ce luă frâiele, Chandos privi în sus, la soţia lui.

— Ar trebui să mă întorc înainte de cină, îi spuse el. O, şi asigură-te că nu i-a sângerat nasul pe podea.

— Crezi că i l-ai rupt?

— Am încercat al naibii de tare. Dar altfel de ce ar fi căzut un om de talia lui atât de repede?

— Poate din cauză că ai avut întotdeauna o lovitură puternică, răspunse ea dând din mână.

Chandos chicoti în direcţia ei.

— Iar tu îmi oferi întotdeauna mai mult credit decât merit.

— Prostii! M-am căsătorit cu un bărbat excepţional. Cel puţin *eu* ştiu lucrul ăsta.

Chandos zâmbea în timp ce conducea calul lui Damian spre grajd, pentru a-l lua pe al său. Însă plăcerea produsă de cuvintele soţiei sale nu dură prea mult, el având încă de terminat sarcina pe care i-o trasase ea.

Cu toate acestea, nu dură mult să-şi facă treaba. La puţin peste un kilometru de drum, Damian începu să scoată sunete care indicau că era pe cale să se trezească, aşa că Chandos opri ambii cai, oferindu-i posibilitatea de a descăleca fără să se mai rănească în plus. Damian făcu întocmai, deşi fu dezorientat pentru un moment, stând în picioare în mijlocul drumului.

Prima lui întrebare, atunci când îl zări în sfârşit pe Chandos, fu:

— Pot să ştiu unde mă duceţi?

— Înapoi în oraş, replică Chandos. Nu sunteţi bine-venit la K.C.

— Nu puteaţi spune asta, pur şi simplu? mormăi

Damian, pipăindu-şi cu grijă nasul.

— E rupt?

— Nu pare să fie.

— Înseamnă că nu prea toleraţi bine durerea? Chandos întrebă acest lucru cu un zâmbet care semăna foarte bine cu un rânjet.

Damian mormăi şi sublinie:

— Am fost luat prin surprindere, asta este tot.

Chandos ridică din umeri.

— La ce fel de primire te aşteptai de la părinţii tinerei femei pe care aproape că ai ucis-o?

Damian tresări, surprins de faptul că Casey părea să fi oferit detalii despre cele întâmplate cât lipsise de acasă, însă, de vreme ce tatăl ei ştia oricum totul, spuse doar atât în apărarea sa:

— Lucrează ca vânător de recompense, şi încă unul foarte bun. Este profesia ei…

— Nu este o profesie, este ceva ce a făcut temporar.

— Nu contează, spuse Damian. A fost potrivită pentru această muncă, aşa că a acceptat.

Chandos scoase un sunet dezgustat.

— Şi acum crezi că va accepta din nou însărcinarea ta?

— Bărbatul pe care m-a ajutat să îl prind a evadat, explică Damian. Am câţiva detectivi care îl caută, însă nu par să aibă mai mult noroc acum decât data trecută. Casey s-a descurcat mai bine.

— Casey are bun-simţ, atâta tot.

— E numele ei adevărat?

Chandos se încruntă la schimbarea subiectului.

— Nici măcar nu i-ai ştiut numele?

— De ce te surprinde asta? Mi-a dat foarte puţine informaţii despre ea. Nici măcar nu am ştiut de la bun început că este femeie.

— Şi cum ai aflat asta, până la urmă?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de insinuant, încât Damian ştiu exact la ce se gândea Chandos, şi, de vreme ce era vinovat întocmai de lucrul la care se gândea

bărbatul, nu-i rămânea decât adevărul.

— Mi-a spus ea, explică el. Atunci când i-am sugerat că ar trebui să-şi lase barba să crească.

Pe chipul lui Chandos apăru o expresie ciudată, iar dacă Damian l-ar fi cunoscut cât de cât, ar fi ştiut că bărbatul era aproape să izbucnească în râs. Dar nu-l cunoştea, şi nu văzu decât o schimbare rapidă a expresiei sale obişnuite. Tatăl lui Casey nu mai arăta ca bărbatul pe care Damian îl văzuse în acea zi în Fort Worth. Acum era proaspăt ras, cu părul tăiat la o lungime medie, deşi încă lung, după standardele orăşenilor. Un singur lucru era neschimbat: senzaţia aceea de pericol iminent pe care o simţeau toţi cei aflaţi în preajma lui.

— Poţi lua trenul următor înapoi spre oraşul din care vii, domnule Rutledge. Casey nu mai lucrează ca vânător de recompense.

— Aceasta este o situaţie specială, de vreme ce a fost deja implicată, spuse Damian. În plus, aş vrea să aud ce are ea de spus…

— Las-o baltă, îi tăie Chandos vorba încet. Şi ascultă-mi sfatul! Nu mă face să repet asta. Stai naibii departe de fiica mea!

Damian se gândi să protesteze din nou, însă luând în considerare faptul că nu era nimeni prin preajmă, iar mâna bărbatului se odihnea prea aproape de tocul pistolului său, se răzgândi. Tatăl lui Casey nu avea de gând să fie rezonabil, nu-i păsa de motivele lui Damian. Sincer vorbind, Damian nu avea încredere în el că nu urma să-l împuşte.

Aşa că dădu scurt din cap şi încălecă.

— A fost… aproape o plăcere, spuse el tăios.

Chandos îşi frecă încheieturile şi aprobă.

— Da, aşa a fost şi din punctul meu de vedere.

Capitolul 49

Casey îl găsi pe tatăl ei călare pe cal, în faţa micului

cimitir îngrădit. Era prima dată când ea venea să viziteze mormântul lui Fletcher de când se întorsese acasă. Fu surprinsă să-l găsească acolo pe Chandos. Nu se mai afla nimic altceva în apropierea micului petic de pământ, umbrit de un singur stejar uriaş, care să justifice prezenţa lui acolo. Cimitirul Bar M era rezervat fermierilor de la Bar M, iar el nu cunoştea pe nimeni de-acolo – doar pe tatăl lui.

Ea îşi opri calul lângă al său, însă nu spuse nimic, aşteptând ca el să-i remarce prezenţa, pe care nu se putea să nu o fi observat. El nu făcu nimic, continuând să privească încruntat către semnul care marca mormântul lui Fletcher. În cele din urmă, ea descălecă, ţinând în mână buchetul de flori de câmp culese de pe drum, şi deschise poarta joasă, în loc să sară peste ea, aşa cum ar fi putut face cu uşurinţă.

Privi în direcţia tatălui ei şi spuse:

— Ştii, este perfect în regulă să vii aici. Nu cred că are de gând să se ridice şi să te arate cu degetul.

O spusese pe un ton uşor, sperând să-l facă să zâmbească. Replica lui era lipsită de orice urmă de umor.

— Ar trebui s-o facă.

Era o remarcă atât de grăitoare, venind din partea lui. Mustea de vinovăţie. Ea nu ştia cum să răspundă. Ştia că Fletcher îl considerase nevinovat şi acceptase întreaga responsabilitate a distanţării lor. Însă degeaba încerca să-şi facă tatăl să accepte asta, când el refuzase să audă orice era legat de Fletcher…

Aşa că nu spuse nimic şi se îndreptă spre mormânt, îngenunchind lângă acesta pentru a împrăştia florile. După câteva momente însă, văzu umbra tatălui ei trecând pe lângă ea, în timp ce acesta se opri în spatele ei.

— De curând mi-am dat seama de ceva de care nu sunt deloc mândru.

Casey rămase nemişcată la auzul acestor cuvinte. O confesiune? Chiar aici, în faţa lui Fletcher? Poate că ar fi trebuit să plece. Tatăl ei venise aici dintr-un motiv anumit, era evident, şi hotărâse să nu mai amâne lucrurile, deşi nu mai era singur.

Se ridică, însă mâna lui o atinse cu blândeţe pe braţ, oprind-o să plece, iar vocea lui era plină de regret în timp ce spunea:

— Cred că am încercat să te controlez la fel de mult cum a încercat bătrânul să mă controleze pe mine la vârsta ta. Am făcut exact ceea ce am urât când a făcut el. Dar asta mi-a deschis ochii asupra motivelor sale. M-a făcut să-l înţeleg mai bine.

Ochii lui Casey se umplură de lacrimi. Dumnezeule, Fletcher nu ar fi putut cere mai mult de atât. Doar să fi putut auzi cu urechile lui… însă *era* acolo… cel puţin Casey îi simţea mereu prezenţa la Bar M, îi plăcea să creadă că încă veghea asupra ei. Iar prezenţa era şi mai puternică acolo, la mormânt.

Deoarece îşi petrecuse atât de mult timp cu Fletcher în timpul copilăriei, poate că era singura care-şi putea linişti tatăl acum, arătându-i câteva lucruri pe care Chandos probabil nu le ştia.

Întrebă, cu grijă, după confesiunea lui:

— Şi te-a făcut să-l şi ierţi, poate?

— Da, şi asta. Mă omoară faptul că nu mi-am dat seama de asta înainte să moară, când i-aş fi putut spune că înţeleg.

— Nu a cerut niciodată asta. Ar fi fost fericit că ai înţeles, dar nu era ceva ce avea nevoie să audă neapărat. Ştia că a făcut destule greşeli. Le pomenea deseori, spuse ea, adăugând cu un zâmbet: aproape cu mândrie. Dar aşa era el. Credea că un om învaţă de pe urma greşelilor sale, că acestea îl întăresc şi-i cresc forţa.

Chandos dădu din cap.

— Da, îmi imaginez că asta credea.

Ea fu bucuroasă să constate că vocea sa nu avea nicio urmă de amărăciune, aşa cum s-ar fi întâmplat cu numai câteva luni în urmă.

— Dar în cazul tău, tată, era prea mândru de tine pentru a simţi regrete.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai fi ieşit rău, atunci s-ar fi învinuit pe sine.

Dar nu s-a întâmplat aşa. Nu era nimic legat de tine care să nu-l facă să se simtă mândru, şi ştii ceva? Şi-a asumat tot creditul pentru asta.

Chandos izbucni în râs.

— Ticălosul naibii!

Casey zâmbi.

— Exact. De vreme ce lucrurile au ieşit atât de bine în cazul tău, bunicul s-a gândit că greşelile pe care le-a făcut cu tine au avut o anumită contribuţie. Succesul pe care l-ai avut cu ferma K.C. l-a uns pe suflet. Se lăuda tuturor că ai făcut totul de unul singur, că nu ai acceptat ajutorul lui. Erai fiul său. Te-ai descurcat bine. Te-ai descurcat mai bine decât el. I-ai arătat tu bătrânului. Se mândrea peste măsură cu asta, tati, cu tine.

— Nu ştiam, spuse Chandos încetişor.

— Nu, tu nu ştiai, dar ştiau toţi ceilalţi.

— Îţi mulţumesc, fetiţo.

De data aceasta, „fetiţo” fusese spus pe tonul acela de răsfăţ pe care Casey îl cunoştea prea bine, aşa că nu se supără.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru că am spus adevărul. Nu trebuie nici să regreţi că nu i-ai putut spune ce ai înţeles. Tocmai ai făcut-o. Este aici, ştie.

El zâmbi cu tristeţe.

— Poate, dar nu este acelaşi lucru. Nu am vorbit niciodată tatăl meu şi cu mine.

Pufnetul lui Casey îi tăie vorba.

— Aţi vorbit suficient – doar că aţi făcut-o într-un fel mai degrabă gălăgios.

Chandos chicoti.

— Aşa numeşti tu certurile noastre răsunătoare?

— Cel puţin nu i-ai refuzat niciodată accesul la familia ta, şi te-ai stabilit chiar în vecinătatea lui. Crezi că nu ştia cât de mult a contat acest lucru, că a însemnat un fel de iertare? Ne-ai lăsat pe noi, copiii, să-l vizităm de câte ori am vrut. Crezi că nu a înţeles nimic din asta? La sfârşit nu a avut niciun fel de regrete. A lăsat în urmă o moştenire de care era mândru. A lăsat un fiu de care era şi mai mândru.

A fost mai fericit decât ştii, tati.

— Dar *nu ştiam* asta.

— Mama îţi poate confirma că tot ce am spus este adevărat. L-a auzit lăudându-se cu tine. Probabil ţi-a şi vorbit despre asta, nu?

— Da, presupun că a făcut-o.

Casey dădu din cap, continuând:

— Ai simţit nevoia să faci lucrurile mai bine decât el, dar în adâncul sufletului ştiai că asta l-ar face mândru – şi ai făcut-o oricum. Asta vorbeşte de la sine, nu-i aşa? El aşa a crezut, cu siguranţă. Vreau să spun că, dacă mesajul pe care voiai să i-l transmiţi era că nu l-ai iertat niciodată, puteai să eşuezi în viaţă şi să-l laşi să-şi asume vina pentru asta.

El o cuprinse într-o îmbrăţişare.

— De unde atâta înţelepciune la vârsta ta?

Ea se aplecă înspre el şi-i zâmbi şmechereşte.

— De la tine, poate?

— Greu de crezut, replică el.

— În regulă, atunci de la mama. Casey chicoti.

Îşi imagină că putea simţi căldura şi plăcerea lui Fletcher în legătură cu cele spuse în faţa mormântului. Spera că şi tatăl ei le simţea.

Capitolul 50

Damian ar fi trebuit să urce în următorul tren în care s-ar fi îndreptat spre nord. Chiar nu voia să mai aibă de a face cu tatăl lui Casey din nou. Nu că s-ar fi temut că ar fi pierdut într-o luptă dreaptă. Bărbatul dăduse o lovitură norocoasă, asta era tot. Însă nu voia să se lupte cu tatăl ei. Mai mult, acesta ar fi putut scoate pistolul la următoarea întâlnire – folosindu-l. Cu siguranţă insinuase asta.

Luând toate acestea în considerare, nu exista totuşi nicio şansă ca Damian să plece fără să stea întâi de vorbă cu Casey. Folosi aşadar puţinele informaţii pe care le avea

despre ea şi se duse să-şi trateze nasul la bunicul lui Casey, odată ce stabili care dintre doctori era el.

Doctorul Harte refuză să-l primească, bineînţeles. Casey îl avertizase că bătrânul nu mai primea decât pacienţii vechi. Însă doctorul se răzgândi atunci când află că ginerele lui era vinovat de starea lui Damian. Aşa cum sperase acesta, află ceva mai multe despre familie de la Harte, după ce-i explică acestuia cum o cunoscuse pe Casey.

— Casey stă mai mult la Bar M zilele acestea, ferma pe care ea şi fraţii ei au moştenit-o de la Fletcher Straton, îi spuse Edward Harte. Ferma aceea a fost motivul pentru care a plecat de-acasă acum câteva luni. Dorea să o conducă, dar Chandos nu a vrut să o lase, aşa că s-a dus să dovedească câteva lucruri. El a plecat după ea, bineînţeles, deşi nu a adus-o acasă pe cât de repede ne-am fi aşteptat. Fiica mea, Courtney, nu a fost fericită că au lipsit amândoi atâta vreme.

— Acum o lasă să conducă ferma?

— Da, şi am auzit că face o treabă foarte bună. Dar dacă nu ar fi fost amândoi atât de iuţi la mânie, ar fi putut ajunge la compromisul acesta încă din primăvară.

În acest caz Damian nu ar fi întâlnit-o pe Casey, însă nu spuse acest lucru. Nu era deloc surprins de faptul că acum Casey conducea o fermă, descurcându-se foarte bine. Abilităţile ei nu încetau să-l uimească. Era surprins totuşi, după ce-l întâlnise pe Chandos şi vorbise cu el, că bărbatul nu o găsise pe Casey în toate acele luni. La urma urmei, ea învăţase majoritatea deprinderilor de la el. Dar, din nou, dacă Chandos ar fi găsit-o imediat, ar fi dus-o acasă şi Damian nu ar fi întâlnit-o niciodată.

După ce mai stătu puţin de vorbă cu bunul doctor, Damian se hotărî să mai aştepte câteva zile înainte de a o căuta din nou pe Casey. De fapt spera că ea avea să vină în oraş. Probabilitatea de a se mai întâlni cu Chandos era mai scăzută în acest fel. Ţinu aşadar sub observaţie casa doctorului şi magazinul universal, cele două locuri în care era cel mai probabil ca ea să apară. Dar nu se întâmplă

aşa, iar el era prea nerăbdător să o vadă pentru a mai aştepta.

Asta însemna că nu mai dură mult înainte să pornească din nou spre regiunile rurale, de data aceasta spre ferma Bar M. Deoarece Casey o conducea singură, Damian se aştepta să fie mult mai mică decât K.C. Dar nu, incredibil, ambele ferme, aflate în proprietatea aceleiaşi familii, semănau cu nişte mici oraşe din cauza clădirilor care înconjurau casele principale. Acum înţelegea de ce tatăl lui Casey refuzase să-i lase ferma pe mână. O fermă de asemenea dimensiuni ar fi reprezentat o provocare pentru orice bărbat, cu atât mai mult pentru o tânără fată.

Din nefericire, Casey nu era acolo. Damian fu informat că ieşise pe păşunea de nord. Fu avertizat să nu încerce să o găsească acolo, deoarece se putea pierde uşor. Alese să ignore avertismentul – şi se pierdu.

Soarele apusese când ajunse să vadă iarăşi clădiri. Spre ghinionul lui, se dovediră a fi clădirile de pe teritoriul fermei K.C. Aproape că îşi dori ca doctorul Harte să nu fi menţionat că nepoata lui îşi împărţea nopţile între cele două ferme. Fiind deja aici, nu putea pleca fără a afla dacă aceasta era una din acele seri.

Avusese dreptate în legătură cu pridvorul şi apusul. Fuseseră aprinse câteva felinare, dar lumina lor nu era necesară, deoarece razele roşietice scăldau pridvorul într-o strălucire caldă. El se aşeză pentru un moment într-unul dintre balansoare şi privi lung înspre vest, minunându-se de incredibila frumuseţe a acestei părţi a ţării, de vastitatea peisajului... de pacea pe care nu avea să o găsească niciodată într-un oraş.

Era prea mult să spere că ea avea să apară în pridvor, împărtăşind profunzimea acelui moment cu el. Îşi imagina cum i-ar fi luat mâna într-a lui, în timp ce s-ar fi legănat împreună în balansoare, bucurându-se de priveliştea panoramică din faţa lor... ei bine, ar fi putut face asta dacă nu ar fi fost furios din cauza felului în care se despărţiseră.

Trebuia totuşi să lase furia deoparte dacă îi dorea ajutorul. Cu greu ar fi acceptat Casey un alt angajament

dacă el i-ar fi aruncat priviri ucigătoare în timp ce prezenta faptele.

Damian oftă şi se ridică, pregătit să ciocănească la uşă înainte să se întunece prea mult. Spera cu adevărat să răspundă altcineva decât unul dintre părinţii lui Casey. Nu uitase avertismentul lui Chandos; alesese doar să-l ignore. În mod ideal, spera să nu-l mai vadă vreodată pe acel bărbat.

Se părea că o casă de asemenea dimensiuni nu avea numărul de servitori aşteptat, sau cel puţin aceştia nu răspundeau la uşă, deoarece Courtney Straton apăru din nou în pragul acesteia. Nu încercă să-şi ascundă deloc neplăcerea la vederea lui Damian. Pe chipul ei apăru de îndată încruntarea. El fu surprins că nu-i trântise uşa în faţă.

— Aş fi putut jura că nu te vei întoarce, spuse ea pe un ton oarecum uimit.

— Mi-aş fi dorit să nu fi fost necesar, doamnă, credeţi-mă, dar chiar *trebuie* să stau de vorbă cu Casey înainte să plec de-aici. Puteţi să nu vă chemaţi soţul de data aceasta şi să-mi spuneţi doar dacă ea este aici sau nu?

Ea deschise gura pentru a răspunde, însă o închise la loc. Încruntarea ei se adânci, deşi acum era mai degrabă gânditoare. Damian îşi ţinu respiraţia. Ea fu cea care oftă.

— În regulă, de vreme ce nu ai de gând să te porţi raţional în legătură cu asta, poţi intra.

Închise uşa în spatele lui, apoi strigă:

— Casey, dragă, vino încoace puţin. Ai un… vizitator.

Din felul în care spusese acest lucru Damian deduse că ea avea să apară în câteva secunde; aşa se şi întâmplă, Casey intră prin cadrul deschis care dădea înspre sufragerie, cu un şervet în mână. Nu se apropie mai mult, oprindu-se de îndată ce-l zări pe Damian alături de mama ei, iar pe chip îi apăru o expresie de uimire fără margini.

El era la fel de surprins de eleganţa ei. Era atât de obişnuit să o vadă în pantaloni, cu ponchoul deasupra, cu excepţia zilei aceleia din Culthers, că nu îi trecuse prin minte că acasă s-ar fi putut îmbrăca altfel. Părul ei negru

era aranjat într-o coafură artistică, presărată cu agrafe cu pietre preţioase. Rochia strânsă pe talie pe care o purta era de catifea de culoare verde smarald, iar gulerul rotunjit, tăiat adânc, era decorat cu o bordură din dantelă de aceeaşi culoare, atât de moale, încât îi cădea ca o capă peste umeri.

Era incredibil de drăguţă, incredibil de atrăgătoare cu decolteul acela adânc, care lăsa să se vadă curbura dulce a sânilor. Uitându-se la ea, Damian aproape că uită motivul pentru care era acolo.

Era evident că le întrerupsese cina şi se părea că aici obişnuiau să-şi schimbe hainele pentru cină, aşa cum făceau persoanele din înalta societate din oraş. Tatăl ei se apropie în spatele lui Casey, îmbrăcat de asemenea într-o haină de seară neagră, bine croită, cu o cravată neagră subţire, atât de diferit de bărbatul pe care îl zărise în Fort Worth în acea zi. Iar dacă o expresie inscrutabilă putea fi considerată mortală, a lui aşa era. Chandos fu şi mai neplăcut surprins de prezenţa lui Damian decât soţia lui.

Casey reuşi să întrebe în cele din urmă:

— Ce cauţi aici, Damian? Şi ce s-a întâmplat cu nasul tău?

El tresări, deoarece uitase cât de afectată îi fusese faţa. Umflătura se redusese considerabil, însă vânătăile care apăruseră se întinseseră sub unul dintre ochi şi între sprâncene. Conform doctorului Harte, existase o mică fractură, deşi lucrurile ar fi stat mult mai rău dacă lovitura l-ar fi nimerit în mijlocul nasului, în loc de partea superioară a acestuia.

Damian îi aruncă lui Chandos o singură privire înainte de a replica:

— A dat de pumnul tatălui tău. Se pare că el a crezut că sunt dator cu ceva durere pentru că ţi-am pus viaţa în pericol.

Casey rămase şocată.

— Tati te-a lovit? Când? exclamă ea.

— Acum câteva zile.

— Ai venit aici, şi nimeni nu s-a deranjat să-mi spună?

Întrebarea nu îi fusese adresată lui, de fapt Casey se întorsese către Chandos.

— La ce ar fi folosit? spuse tatăl ei pe nepusă masă. A plecat. Nu trebuia să se mai întoarcă.

— Tati, nu tocmai am avut discuţia despre deciziile pe care sunt în stare să le iau eu singură pentru mine?

— Întreabă-l de ce a venit aici, fetiţo, înainte să tragi concluziile pripite. Este dreptul meu să te protejez, indiferent de vârsta ta.

Ea se încruntă la auzul acestei replici criptice. La fel făcu şi Damian. Suna ca şi cum ar fi venit să-i facă rău în vreun fel, ceea ce era ridicol. Începu să spună acest lucru, când Casey îşi îndreptă privirea în direcţia lui.

— De ce eşti aici, Damian?

El ar fi preferat să stea de vorbă cu ea în privat, însă nu părea că părinţii ei aveau să îngăduie aşa ceva, astfel că sări direct la subiect.

— Jack a evadat în St. Louis. A fost urmărit până la Chicago, dar acolo i s-a pierdut urma. Este prea uşor să te ascunzi într-un oraş de asemenea dimensiuni, sunt prea multe locuri în care te poţi pierde. Detectivii mei nu mai au idei unde să-l caute. Mi-au sugerat să trimit afişe cu el în fiecare stat şi să sper că vreun şerif dă cândva peste el. Dar asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată…

Ea dădu încet din cap.

— Dar asta tot nu spune de ce eşti aici.

— Tu l-ai găsit o dată, Casey.

— Aici, în vest, dar acum este într-un oraş, sublinie ea. Ce ştiu eu despre oraşe?

— Dar îl ştii pe Jack.

— Ai deja oameni care lucrează la asta, Damian.

— Da, şi sunt destul de competenţi, dar deja vor să renunţe, spuse el. În plus, ei nu sunt direct interesaţi. Tu eşti.

— Sunt? Ea ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui. Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pari a fi o persoană care îşi duce treaba la bun sfârşit, îi spuse el. Treaba, deşi terminată pentru tine, a fost

lungită, aşa că de fapt nu s-a terminat încă.

— Nu este vina *mea* că l-ai pierdut.

El oftă.

— Nu, nu este. Dar după tot efortul pe care l-ai depus pentru găsirea lui Jack, eşti mulţumită să-l ştii liber?

Damian o punea într-o situaţie delicată, şi ştia acest lucru. Nu vedea Casey că era singura lui speranţă?

— Pentru asta ai bătut atâta drum? Să mă angajezi din nou?

— Nu credeam că banii ar fi o problemă, dar dacă de asta este nevoie…

— Am avut nevoie de bani înainte, Damian, nu acum. Vreau doar să fiu sigură că înţeleg totul bine. Este singurul motiv pentru care ai venit? Doar pentru ca eu să-l găsesc din nou pe Jack pentru tine?

— Doar? Ştii cât de important este pentru mine să-l văd adus în faţa justiţiei. De ce aş fi călătorit atâta, când nici măcar nu eram sigur că locuieşti aici?

— Chiar aşa, de ce? spuse ea şi-i aruncă tatălui ei o privire. Înţeleg ce vrei să spui, tati.

Cu acestea, se îndepărtă de Damian, lăsându-l pe acesta perplex. Nu se aşteptase să refuze atât de categoric să-l ajute. De fapt fusese destul de sigur că, odată ce ar fi aflat de evadarea lui Jack, ar fi urcat cu el în primul tren către Chicago.

— Cred că ţi-ai primit răspunsul, domnule Rutledge.

Se întoarse şi o văzu pe mama lui Casey ţinându-i uşa deschisă. Da, îşi primise răspunsul. Se simţea devastat, ca şi cum i-ar fi fost refuzat ceva mai mult decât ajutorul pe care îl ceruse.

Capitolul 51

Damian era la jumătatea drumului către Chicago când se hotărî să se întoarcă în Texas. Renunţase mult prea uşor. Nici nu folosise toate opţiunile pe care le avea la îndemână – vinovăţie, obligaţie morală sau orice altceva ar fi putut încerca pentru a schimba răspunsul lui Casey. Lăsase ca sentimentul acela de respingere să-l facă să plece cu coada între picioare. Dezgustător. Dacă avea să fie refuzat, măcar să apuce să spună tot ceea ce-l deranja. Nu mai era nevoie să fie diplomat de-acum încolo.

Părăsi aşadar trenul pentru a întreba cât timp avea de aşteptat pentru următorul tren către sud, şi dădu peste Casey, care lua prânzul în restaurantul gării. Fu atât de uluit să o vadă acolo, că avu nevoie de câteva momente pentru a-şi crede ochilor.

Nu se putea să fie Casey femeia aceea în rochia de un galben strălucitor, cu bonetă şi chiar pantofi asortaţi; era cineva care doar semăna cu ea. Aceasta fu prima lui reacţie, dar, cu toate acestea, ştiu că era ea. Întregul lui trup care se trezea la viaţă îi confirmă acest lucru.

Dar asta însemna că fuseseră în acelaşi tren încă din Waco, cum nu-şi dăduse seama de asta? De fapt era uşor de înţeles. Vorbise cu însoţitorul de vagon să-i aducă mâncarea în vagonul lui. Abia ieşise din acesta de când plecase din Waco, starea lui făcându-l dornic să evite compania oamenilor în frecventele opriri pe care le făcuse trenul.

Se apropie cu prudenţă de masa ei, încă temându-se că îşi imagina doar prezenţa ei. Când ea îşi ridică privirea spre el, cu expresia ei inscrutabilă – el ştia acum de unde o moştenise –, se simţi deconcertat. Nicio surpriză din partea ei, niciun zâmbet, niciun „ei, uite cum ne-am întâlnit tocmai aici”, nimic ce el să poată înţelege.

Aşa că spuse doar:

— Ai venit.

— Da.

Apoi, cu ceva mai puţină neutralitate, adăugă:

— Când aveai de gând să-mi spui?

— Nu aveam de gând să-ţi spun.

El se încordă.

— De ce nu? Credeam că am lucrat destul de bine împreună data trecută.

— Am făcut câteva lucruri bine împreună, dar găsirea lui Jack nu a fost unul dintre ele.

Replica aceasta sinceră fu atât de neaşteptată, încât Damian aproape că rămase fără cuvinte. Iar ea nici măcar nu roşise atunci când pomenise, mai mult sau mai puţin direct, despre cât de bine se potriviseră în pat. Dar ea adusese subiectul în discuţie, iar furia lui profită cu repeziciune de acest avantaj.

— Interesant că vorbeşti despre asta, Casey. Nu aş fi crezut că asta e părerea ta, nu după felul în care ai şters-o în miez de noapte fără să-ţi iei rămas-bun, fără să mă trimiţi la naiba sau să-mi spui că a fost distractiv.

— Mi s-a părut că ne-am despărţit prieteneşte. Niciun cuvânt nu ar fi fost potrivit.

Privind lucrurile din această perspectivă, avea dreptate. Fusese un mod foarte potrivit de a-şi lua rămas-bun – asta dacă ambele părţi ar fi dorit să-şi ia rămas-bun. Dar când unul din ei se gândise la altceva…

— *Unul* din noi ar mai fi avut câte ceva de spus, sublinie el.

— *Unul* din noi a avut suficient timp la dispoziţie pentru a spune ce dorea, sări ea.

El scrâşni din dinţi. Casey avea dreptate din nou. El era cel care amânase, încercând să-şi adune curajul de a-i sugera să nu se despartă. Judecând după tonul pe care îl adoptaseră amândoi în acel moment, probabil că nici acesta nu era momentul potrivit pentru a deschide discuţia. Văzându-i apoi pe părinţii lui Casey intrând în micul local, gândurile lui luară o direcţie cu totul nouă.

— I-ai adus pe *părinţii tăi* cu tine?

Ea îi urmări privirea şi zâmbi la cuplul care se apropia de ei.

— De fapt doar călătorim în aceeaşi direcţie, îi spuse ea lui Damian. Mama a hotărât că i-ar plăcea să facă nişte cumpărături în Chicago. Tata nu voia să se despartă din

nou de ea, nu când ultima lor despărţire tocmai a luat sfârşit, aşa că a trebuit să vină şi el. Desigur, m-au asigurat că decizia mea de a merge la Chicago nu a avut nimic de-a face cu a lor.

Îşi dădu ochii peste cap pentru a arăta cât de mult credea asta. El nu era amuzat. Solicitase ajutorul ei, nu al întregii ei familii. Însă uita că ea nu avea nicio intenţie de a-l lăsa să înţeleagă că voia să-l vâneze din nou pe Jack. Asta dacă voia cu adevărat – acest lucru nu fusese clarificat deocamdată.

Damian oftă. Erau prea multe lucruri care îl supărau, iar acum nu mai avea libertatea de a le exprima, aşa că putea la fel de bine să-şi ţină gura închisă. Cu o singură excepţie…

— Ai de gând să-l cauţi pe Jack?

— Asta era intenţia mea, replică Casey.

— Dar nu doreşti asistenţa mea? Nu vrei nici măcar să vezi rapoartele detectivilor?

— Deja ai pomenit cât de mare este oraşul în care s-a ascuns. Mi se pare că singurul mod de a-l scoate din ascunzătoare este să gândesc ca el. Aşa că nu, nu am nevoie de rapoartele despre progresul detectivilor, aşa că nu trebuie să le văd.

— Îmi amintesc că ajutorul meu a fost bine-venit în câteva ocazii, atunci când am avut de-a face cu Jack. Nu te-am rugat să te implici din nou în asta ca să îţi dau drumul undeva unde să nu te pot ajuta la nevoie.

Ea oftă. Tatăl ei, care se apropiase între timp suficient pentru a auzi replica lui Damian, spuse:

— Acum că m-am asigurat că te sprijină, Casey, aş fi putut-o convinge pe mama ta să-şi facă cumpărăturile undeva mai aproape de casă.

Courtney spuse aproape în acelaşi timp:

— Bună ziua, domnule Rutledge. Văd că ai găsit-o, în sfârşit. Poate că acum ne poţi oferi confortul vagonului dumitale privat pentru restul călătoriei.

Damian aproape că rămase cu gura căscată. Fusese lăsat din nou fără replică. Ei voiau să călătorească cu el, dar

Casey, nu? Iar tatăl ei chiar avea încredere în el să o protejeze? Ce naiba se întâmplase, ce le schimbase atât de radical atitudinea faţă de el de la plecarea lui din Waco?

În cele din urmă îşi regăsi vocea şi răspunse, deşi oarecum ezitant, de vreme ce se aştepta ca totul să fie doar o neînţelegere.

— Desigur, doamnă, spuse el. Ar fi plăcerea mea să împart vagonul cu toţi trei.

Casey strânse din buze cu neplăcere. Era evident că aceasta nu fusese ideea ei, şi nici nu-i plăcea absolut deloc. Courtney zâmbi, acceptând, aşa că asta păru să rezolve problema.

Desigur, Chandos îşi păstră aceeaşi expresie neutră de până atunci. Poate că îi spusese lui Casey că avea încredere în el să o protejeze, însă nu avea de gând să nu şi verifice acest lucru.

Poate că totuşi opiniile lor nu se schimbaseră atât de mult. Poate că el înţelesese mai mult decât voiau ei să spună. Totuşi, se oferise să împartă spaţiul acela strâmt cu părinţii lui Casey pentru următoarele zile? Probabil nu fusese în toate minţile.

Capitolul 52

Casey şi mama ei ocupară compartimentul-dormitor separat al vagonului. Chandos mută cele câteva lucruri ale lui Damian de acolo fără să-l întrebe nimic pe acesta, luând drept garantat acordul lui de a le ceda camera femeilor. Aşa ar fi făcut, desigur, însă i-ar fi plăcut să fi fost întrebat.

Dar aparent acesta era tonul în care aveau să se scurgă următoarele zile. Familia Straton lua o mulţime de lucruri ca fiind de la sine înţelese; cel puţin părinţii lui Casey o făceau. Casey nu era prea comunicativă, decât cu părinţii ei. Damian văzu, cu ochii lui, ce relaţie frumoasă aveau ei trei.

Courtney Straton era cea care făcea ca tot acest timp

petrecut împreună să fie suportabil. Gentileţea sa, atât de diferită de maniera în care se comportau fiica şi soţul ei, vorbea despre felul în care fusese crescută. Încerca mereu să-l includă pe Damian în conversaţiile care aveau loc în salonul vagonului, locul în care îşi petreceau cea mai mare parte a zilei. Îl încuraja să vorbească despre el, despre tatăl lui, despre compania care fusese de atâta vreme în familia lor. O menţionase chiar şi pe mama lui…

Casey roşise, pe bună dreptate, atunci când Courtney spuse:

— Casey mi-a spus că mama ta locuieşte în Chicago. Poate că ne vom întâlni cu ea cât timp suntem în oraş.

Privirea pe care el i-o aruncă lui Casey spunea: „Şi ce altceva din ce nu te priveşte le-ai mai spus părinţilor tăi?” însă lui Courtney îi replică doar:

— Mă îndoiesc, doamnă. La urma urmei, asta nu este o vizită de curtoazie.

Mai erau apoi nopţile acelea agonizante, după ce doamnele se retrăgeau în dormitor, în care rămânea singur cu Chandos Straton. Prima noapte dăduse tonul tuturor celorlalte, cei doi alegând să se ignore pur şi simplu, cu excepţia unei singure observaţii făcute de Chandos, după ce se întinse pe una dintre banchetele lungi, vizavi de Damian.

— Soţia mea îţi acordă prezumţia de nevinovăţie, crede că determinarea ta vorbeşte de la sine. Eu îmi rezerv dreptul de a te judeca.

Damian nu avea de gând să nu spună nimic la auzul acelei replici criptice.

— Despre ce naiba vorbiţi?

— Dă-ţi seama singur, ageamiule, fu singura replică a lui Chandos, înainte de a se întoarce cu spatele.

Aşa continuară lucrurile pentru următoarele trei zile. Pe când trenul ajunse în Chicago, Damian deja se simţea prieten cu Courtney. Nu la fel stăteau lucrurile cu ceilalţi doi, care lăsau impresia că abia îi suportau prezenţa. În plus, nu reuşea deloc să stea de vorbă numai cu Casey. Unul sau celălalt din părinţii ei erau mereu lângă ea.

El le recomandă hotelul la care stătuse în cadrul vizitei sale precedente în Chicago şi unde intenţiona să se cazeze din nou, gândindu-se că astfel ar fi reuşit să o găsească pe Casey singură la un moment dat. Însă Casey refuză până şi acest lucru. Expresia ei, atunci când mama ei găsi ideea excelentă, era grăitoare, însă nu încercă să schimbe decizia.

Nici nu ar fi avut prea mult rost, de vreme ce era deja clar că, dacă fata descoperea urmele lui Jack, nu avea să-l vâneze singură – aceasta fusese decizia tatălui ei, cu care fusese de acord, deşi în silă. Damian avea să fie ţinut la curent cu progresele făcute, iar asta însemna că aveau să se întâlnească frecvent – motiv pentru care Courtney sugeră să ia cina împreună în fiecare seară. Nu aşa ar fi preferat Damian lucrurile, însă trebuia să se mulţumească cu ce primea.

Casey îşi împărtăşi de îndată şi ea planurile, spunându-i lui Damian:

— Jack s-a obişnuit să arunce cu banii tăi în stânga şi-n dreapta. Se ascunde, da, dar şansele sunt să o facă cu stil. Voi începe să pun întrebări angajaţilor agenţiilor de închirieri, precum şi la unele dintre cele mai luxoase hoteluri. Voi vedea cum procedez după aceea.

Asta însemna că orice ofertă de asistenţă din partea lui nu era necesară, cel puţin pentru primele câteva zile. Nici măcar tatăl ei nu putea prevedea necazuri iscate în această primă fază a interogatoriilor.

După cum se dovedi, Casey se grăbea atât de tare să-l găsească pe Jack, pentru a se putea întoarce acasă, încât nu apăru la cina programată în prima seară la hotel, nici în cea de-a doua. Lăsase totuşi mesaje în care spunea că erau atât de mulţi oameni cu care avea de vorbit, încât nu avea timp pentru o cină întreagă şi prefera să-şi continue interviurile până târziu în noapte.

Chandos nu fu deloc surprins.

— Când fiica mea începe ceva, se pune serios pe treabă.

Damian fu nemulţumit, pentru a nu spune mai mult.

Dorea ca Jack să fie găsit, cât de curând posibil. Însă dorea, de asemenea, să petreacă puţin timp cu Casey înainte ca ea să dispară din nou din viaţa sa. De vreme ce refuza să-l lase să o însoţească în cursul acestor investigaţii, contase pe cinele stabilite pentru a petrece timp în compania ei.

Casey îşi făcu însă apariţia în cea de-a treia seară, într-o ţinută splendidă. Hotelul dispunea de un restaurant foarte elegant, care era frecventat nu doar de oaspeţii hotelului, ci şi de mare parte din lumea bună din oraş, care găseau restaurantul drept locul potrivit pentru a-şi expune bijuteriile, amantele costisitoare sau orice altceva cu care se mândreau.

Însă Casey le eclipsa pe toate aceste doamne prin simplitatea rochiei sale de culoarea levănţicii, cu un singur medalion legat cu o panglică neagră în jurul gâtului. Era interesant cum părea să devină din ce în ce mai frumoasă de fiecare dată când Damian o vedea.

În acea seară sosi înaintea părinţilor ei. Când văzu că aceştia nu i se alăturaseră lui Damian la masă, îşi încetini înaintarea, gândindu-se probabil să se întoarcă. Privirea pe care i-o aruncă el îi schimbă probabil intenţia – la naiba, avea să o târască la masă dacă nu se putea altfel, iar ea nu putea să rişte o astfel de scenă. O decizie bună, deoarece lui nu-i mai păsa ce fel de scenă ar fi cauzat.

El se ridică şi-i trase scaunul. Ospătarul lor apăru imediat, oferindu-i ceva de băut. Damian nu aşteptă ca acesta să plece, ci spuse:

— Arăţi deosebit de frumoasă în seara asta, Casey.

Ea nu se aşteptase la un compliment. O făcu să roşească uşor. Înainte ca ea să poată spune orice, Damian adăugă:

— Dar îmi plăceai şi îmbrăcată în pantaloni şi poncho.

Acest lucru păru să o surprindă, însă tot nu spuse nimic, aşteptând probabil ca ospătarul să se îndepărteze de masă. De îndată ce rămaseră singuri, Damian mai adăugă un lucru, oricând de lipsit de înţelepciune ar fi fost.

— De fapt, cel mai mult mi-ai plăcut atunci când nu purtai nimic. Roşeaţa din obrajii ei deveni violentă. Ochii îi

coborâră, şi Casey sâsâi în direcţia lui.

— Vrei să mă faci de râs?

— Nu, doar stabilesc nişte adevăruri, replică el cu o voce joasă.

Ea îşi ridică din nou privirea, şi ochii ei aurii se aţintiră într-ai lui.

Damian avu sentimentul ciudat că, în ochii ei, şi el era la fel de gol acum. Cu siguranţă că el aşa şi-o imagina, în timp ce amintirile din ultima lor noapte de dragoste nu încetau să-i apară în minte.

Avură un moment care le tăie respiraţia. El voia să o ducă direct în cameră. Dorea…

— Damian, tu eşti? se auzi o voce piţigăiată. O, da, tu eşti! Ce faci în Chicago, fără să-mi spui că ai venit? Trebuie să fi sosit în această seară şi probabil te-ai hotărât să aştepţi până dimineaţă înainte să mă vizitezi.

Damian îşi închise ochii pentru o secundă, apoi se ridică pentru a o întâmpina pe Luella Miller.

Capitolul 53

Casey nu-şi putea crede ochilor. Trecerea de la momentul acela de intimitate, când crezuse că Damian era pe cale să-i mărturisească ceva, la auzul acelei voci iritante pe care ajunsese să o dispreţuiască, aşa cum o dispreţuia şi pe posesoarea acesteia pentru silueta ei micuţă, pentru frumuseţea strălucitoare, dar mai ales pentru atitudinea ei de proprietate atunci când venea vorba de Damian, fu greu de îndurat.

Bine, poate că era prea mult să vorbească despre dispreţ, însă Casey nu o plăcea deloc pe Luella. Cu toate acestea, singura persoană pe care sperase să nu o mai întâlnească vreodată stătea în faţa ei, exprimându-şi sonor uimirea pentru prezenţa lui Damian în Chicago. La naiba, Casey şi-o scosese atât de complet pe Luella Miller din minte, încât uitase că locuia chiar aici în oraş.

— Am venit aici cu nişte treburi importante, Luella, îi spunea Damian. Mă tem că nu am timp pentru vizite de curtoazie în această călătorie.

— O, serios? spuse Luella, aruncând priviri ucigătoare în direcţia lui Casey. Cine este domnişoara?

Asta era amuzant. Luella era geloasă pe ea? Şi nici măcar nu o recunoscuse, ceea ce arăta cât de superficială era femeia. Poate că îi acorda întreaga ei atenţie unui bărbat de care era interesată, însă nimeni altcineva nu merita nici măcar un minim interes.

— Sunt rănită cu adevărat, Luella, că nu mă recunoşti, spuse ea pe un ton uscat.

— O, eşti tu, Casey, pufni Luella. Îmi pare rău, am crezut că eşti… ei bine… una dintre doamnele acelea ale străzii.

Nu crezuse deloc aşa ceva, era doar perfidă. Însă asta lui Casey îi era indiferent. Era pe cale să se scuze şi să părăsească masa, când mama şi tatăl ei apărură în sfârşit în restaurant. Era blocată acum.

Trebui să suporte prezenţa femeii pe durata întregii cine, deoarece Luella îşi impusese compania, iar politeţea îi împiedicase să-i spună să-şi vadă de drum. Îi amintea lui Casey prea mult de timpul pe care îl petrecuseră împreună în drum spre Fort Worth. Întocmai ca atunci, monopoliza orice conversaţie şi reuşi să-şi păstreze propria persoană în centrul oricăror discuţii.

Casey avea de gând să sară peste desert, folosind drept scuză durerea copleşitoare de cap care o surprinsese. Luella găsi însă pe altcineva cunoscut şi începu să-şi sucească gâtul, privind la mesele din jurul lor. Casey mai aşteptă un moment înainte de a se scuza, gândindu-se că poate femeia avea să-şi găsească alte victime pe care să le terorizeze cu trăncăneala ei neobosită.

— O, ce coincidenţă extraordinară! icni Luella. Damian, cred că aceea este mama ta, la masa de acolo – şi scumpa de ea nu te-a văzut încă.

Luella nici nu se deranjă să privească în direcţia lui Damian, pentru a vedea efectul cuvintelor sale. Se ridică cu

repeziciune în picioare, evident dorind să rectifice partea cu „nu te-a văzut încă”. În loc de asta, scânci atunci când Damian o apucă de braţ şi o trase din nou pe locul ei.

Ea îl privi acum, uluită. Încă nu acorda atenţie semnalelor pe care i le transmitea el, aşa că nu-şi dăduse seama că Damian era furios, în cea mai mare parte pe ea.

— Ai înnebunit? se supără ea.

— Foarte posibil, răspunse el printre dinţi. Şi dacă te mai gândeşti să o mai abordezi o dată pe mama, atunci cu siguranţă îmi voi pierde minţile. Dacă ai fi fost atentă, Luella, atunci când ai dat buzna peste cina noastră, m-ai fi auzit spunând că este vorba de o călătorie de afaceri, nu de una socială. Dacă trebuie să fiu mai explicit de atât, înseamnă că nu mă interesează deloc să o văd pe mama acum sau în oricare alt moment.

— Sau pe mine, evident, spuse ea. Aştepta, cu siguranţă, negarea acestui fapt.

Nu se auzi nicio negare. Acest lucru o făcu să roşească într-un fel atrăgător. Încă nu era suficient de insultată pentru a se ridica de la masă, totuşi, iar asta era păcat. Poate că era prea proastă pentru a-şi da seama că fusese insultată.

Courtney încercă să uşureze tensiunea, menţionând desertul. Chandos aproape că râdea. Casey continua să se uite îngrijorată la Damian. El privise în direcţia mesei la care stătea mama lui, de îndată ce terminase de vorbit cu Luella. La cât era de înalt, nu avea probleme în a privi peste capetele tuturor celor care stăteau între ei.

Îşi dădu seama de momentul în care mama lui îi întâlni privirea. Damian rămase atât de nemişcat, încât nici măcar nu mai respira. Durerea din ochii lui îi sfâşie inima.

Damian se ridică şi ieşi din restaurant. Ea se ridică şi-l urmă de îndată. O auzi vag pe Luella spunând:

— Ei bine, n-am mai văzut aşa ceva. Nici măcar un rămas-bun?

Se gândi că părinţii ei aveau să-i explice. Sau poate că nu.

Damian urcă direct în camera lui. Nu-şi dădu seama

că ea era în spatele lui decât atunci când trânti uşa, sau cel puţin încercă şi nu reuşi, deoarece o lovi pe ea în drum. El se întoarse brusc, ca şi cum ar fi fost pregătit de o înfruntare. Crezuse probabil că mama lui fusese cea care îl urmase, deoarece tensiunea îi dispăru de îndată ce văzu că era Casey.

— Nu am fost pregătit, spuse el încercând să explice, ca şi cum ea ar fi ştiut despre ce vorbea.

— Ştiu, replică ea.

— Femeia aia prostuţă ar face şi un sfânt să-şi piardă răbdarea, adăugă el.

— Ştiu şi asta.

— Dar nu aşa voiam să mă întâlnesc cu mama pentru prima dată, deja enervat de altcineva. Voi avea nevoie de tot controlul pentru a-i asculta explicaţiile.

— Ai dreptate. Dacă vrei să o înfrunţi, trebuie să faci asta fără emoţie.

El dădu din cap, trecându-şi iritat mâna prin păr. Privirea lui intensă se opri apoi din nou asupra ei, iarăşi plină de durere.

— M-a recunoscut, Casey, spuse el pe un ton uimit. Nu m-a văzut de când eram copil. Cum naiba m-a recunoscut?

— Poate în acelaşi fel în care ai recunoscut-o tu, spuse ea ezitantă.

— Nu, ea nu s-a schimbat prea mult. Este uimitor, dar arată aproape la fel. Puţin căruntă la tâmple, dar aproape niciun rid nu schimbă faţa aceea frumoasă pe care mi-o amintesc. Dar eu aveam zece ani atunci când a plecat. Nimic din mine nu mai seamănă cu copilul de atunci.

— Damian, o mamă poate avea anumite instincte, anumite intuiţii. Iar tu te uitai la ea destul de intens. Nu este nerezonabil să crezi că ar fi putut ghici cine eşti.

— Da, desigur. Asta trebuie să fie, spuse el cu un oftat. Nu că ar conta, insistă el neconvins.

Ea îşi dori să-l îmbrăţişeze, dar nu o făcu.

— Vei fi bine?

— Desigur. Te rog transmite-le părinţilor tăi scuzele

mele pentru felul în care am plecat de la masă.

Ea zâmbi cu blândeţe.

— Nu sunt insensibili, să ştii. Nu este nevoie de scuze.

Se întoarse, întinzând mâna după clanţa uşii.

— Casey?

Ea se opri şi-şi ţinu respiraţia. Însă el nu ajunse să spună ceea ce dorise. Uşa nu fusese închisă complet atunci când Casey intrase în cameră. Altcineva intră acum în camera lui Damian, păşind cu grijă, uitându-se dincolo de Casey şi fixându-şi privirea asupra fiului ei.

— Tu eşti, Damian, nu-i aşa? întrebă femeia plină de speranţă. Ai venit să mă vezi?

Casey se întoarse pentru a vedea reacţia lui Damian. El nu avea niciuna. Nu avea de gând să o lase pe mama lui să vadă nimic din ceea ce simţea.

— Nu, replică el pe un ton lipsit de orice expresie. Sunt aici pentru a-l găsi pe ucigaşul tatălui meu.

Ea oftă.

— Da, am auzit despre moartea lui. Îmi pare foarte rău.

— Nu este cazul, doamnă. Nu a însemnat nimic pentru tine, doar o mică parte a tinereţii tale.

Cuvintele erau grăitoare, pline de resentimente, în ciuda tonului neutru. Femeia dădu numai din cap, probabil încercând să-şi controleze propriile emoţii.

— Iartă-mă atunci că am dat buzna, spuse ea în şoaptă, întorcându-se să plece.

Doar Casey îi văzu lacrimile din ochi. Îi aruncă o privire lui Damian, însă el se întorsese deja cu spatele şi stătea ţeapăn. Pumnii îi erau încleştaţi pe lângă corp. Nu era momentul să pomenească acum despre lacrimile acelea.

Capitolul 54

Două zile mai târziu, Casey ajunse la jumătatea cinei

pe care Damian o lua din nou cu părinţii ei, pentru a-i spune noutăţile. Nu crezuse că avea să termine atât de repede. Atunci când se hotărâse să vină în Chicago, motivele ei nu fuseseră legate de găsirea lui Jack Curruthers.

Încă îşi amintea discuţia avută cu mama ei despre motive, atunci când aceasta o găsise făcându-şi bagajul.

— Ai de gând să-l ajuţi, nu-i aşa? o întrebase Courtney.

— Da.

— De ce?

— Pentru că-mi place să termin ce am început. Iar treaba asta nu am terminat-o încă.

— Este singurul motiv?

— Nu, recunoscu Casey, oftând.

Courtney bătu nerăbdătoare din picior.

— Ei, nu mă face să-ţi scot cuvintele cu forţa!

Casey se aşezase pe pat şi începuse să-i explice.

— Voi urma sfatul tău, mamă – până la un punct. Cel puţin îi voi da lui Damian ocazia să pomenească despre căsătorie. Dar dacă nu o poate face singur, atunci nu-l vreau. Aşa că nu te amesteca, mamă, te rog stai deoparte!

Courtney nu fusese prea fericită, însă fusese de acord. Casey crezuse că Damian avea să aibă suficient timp pentru a-şi da seama că-i putea fi o soţie bună. Lucrurile arătaseră promiţător când îl surprinsese privind-o de câteva ori într-un fel care-i făcea fluturii din stomac să danseze. Dar până la urmă, părea să fie preocupat doar de găsirea lui Jack.

Iar acum ea îl găsise.

Nu se scuză pentru întârziere şi pentru lipsa vreunui mesaj. Se aşează doar la masă şi anunţă, fără niciun preambul:

— L-am localizat pe Jack.

Chandos dădu din cap în direcţia ei, deloc surprins de succesul ei rapid. Courtney pufni:

— Ei, eu nici măcar nu mi-am început cumpărăturile, replică la care Chandos chicoti şi răspunse:

— Care cumpărături?

Damian nu-i asculta pe niciunul din ei. Era uluit şi întrebă:

— Deja? Eşti sigură?

Casey clătină din cap.

— Nu sunt sigură. Nu l-am văzut cu ochii mei. Dar se potrivesc atât descrierea, cât şi indiciile legate de timp.

— Dar cum l-ai găsit atât de uşor, când detectivii lucrează…

— Nu fi dur cu detectivii tăi, interveni ea. A fost mai degrabă vorba de noroc, şi poate am pus întrebări la care ei nu s-au gândit.

— Ce fel de întrebări?

— Păi am descoperit că Jack a locuit într-un hotel de lângă râu. Dar nu a stat mult acolo, doar câteva zile. Dar a fost un indiciu demn de urmat, aşa că am vorbit cu toată lumea care ar fi putut avea de-a face cu el sau cu camera lui în timpul şederii sale.

— Detectivii meu au verificat *fiecare* hotel din oraş, spuse Damian. Dacă te-ai fi obosit să citeşti rapoartele, ai fi ştiut deja asta.

— Dacă aş fi citit rapoartele nu aş fi fost atât de minuţioasă, poate nici nu m-aş fi deranjat să verific hotelurile. Dar nu mă asculţi, Damian. Am spus că a fost vorba de noroc. Se pare că Jack şi-a luat toate mesele în camera lui de hotel, iar tânărul Milton Lewis, a cărui treabă era să debaraseze vesela murdară, s-a îmbolnăvit într-una din zilele în care Jack era acolo. Fratele lui Milton i-a ţinut acestuia locul, fapt cunoscut doar de un singur alt angajat al hotelului. Se pare că Milton a fost destul de mult bolnav anul acesta şi a fost ameninţat cu concedierea, aşa că a încercat să îi ascundă supervizorului faptul că a fost înlocuit de fratele lui.

— El este cel care ştia ceva despre Jack? întrebă Damian.

— Nu, nu el. Am aflat despre faptul că a lipsit doar atunci când a făcut o greşeală în timp ce-l interogam. Nu era deloc dispus să-şi recunoască înşelăciunea – el şi fratele lui seamănă foarte bine, acesta fiind singurul motiv pentru

care au reuşit să ascundă fapta.

— Ai reuşit aşadar să vorbeşti cu fratele lui Milton, în timp ce alţii care l-au interogat nu au aflat nici măcar de existenţa lui? ghici Chandos.

— Exact, spuse Casey. Milton mi-a dat numele şi adresa fratelui său, iar eu l-am vizitat în această după-masă. Se pare că pe Jack l-a făcut suspicios nervozitatea tânărului. Absolut normal, cu atâţia oameni pe urmele lui. Însă nervozitatea băiatului nu avea nimic de-a face cu Jack, desigur, şi pentru a-l împiedica pe Jack să se plângă superiorilor lui, a fost nevoit să admită că-i ţinea locul fratelui său. Jack trebuie să-şi fi dat seama că tânărul îl putea ajuta, de vreme ce nu era un angajat al hotelului şi nu mai avea de venit pe-acolo, neputând aşadar fi interogat cu privire la Jack.

— Dar cum să-l ajute?

Casey rânji.

— Asta arată cât de deştept este Jack. I-a spus tânărului că nu va spune nimic despre înlocuirea fratelui lui, cu condiţia să-l ajute să-şi găsească o locuinţă de închiriat, fără să fie nevoie să apeleze la o agenţie.

— Iar tânărul a rezolvat asta?

— O, da, a venit înapoi cu o adresă în aceeaşi zi, deoarece era foarte îngrijorat. De fapt era vorba chiar de locuinţa lui. S-a gândit că nu ar fi un inconvenient atât de mare să-şi cedeze temporar locuinţa şi să se mute la fratele lui până să-şi găsească un alt loc pentru închiriat. Voia doar să-l ştie pe Jack satisfăcut, pentru a nu-i raporta fratele. Jack nu a fost foarte încântat de locuinţă şi i-a spus acest lucru, probabil pentru că nu este într-o zonă rezidenţială. Dar şi-a dat seama că este o ocazie prea bună pentru a fi ratată, de vreme ce şansele ca cineva să-l găsească acolo erau foarte scăzute.

— Este încă acolo?

Casey dădu din cap.

— Conform proprietăresei, da. Foloseşte numele de Marion Adams, sperând probabil că „Marion” este ambiguu, putând fi şi un nume de femeie.

— Atunci ce mai aşteptăm? spuse Damian şi se ridică în picioare.

— Dimineaţa, replică Casey.

— De ce?

— Pentru că Jack nu este acasă acum, răspunse ea pe negândite. Am verificat.

Replica îi făcu pe cei doi bărbaţi să se încrunte deodată.

— Ai verificat? întrebă Chandos primul. Dacă-mi spui că ai bătut la uşa lui, te voi încuia în camera ta.

— Ei, tati…

— Nu ne-am înţeles că nu vei încerca să-l prinzi pe Jack singură? spuse apoi Damian. Jur, Casey, că nu te mai scap din ochi de acum înainte.

— Vreţi să vă opriţi odată? spuse Casey exasperată. Nu vreau să fac pe eroina de una singură. Nu, nu am bătut la uşă. Camera lui este la etajul trei, chiar lângă scări. Proprietăreasa îmi spusese deja că nu este în cameră. Este o femeie băgăreaţă şi îi urmăreşte pe chiriaşii ei. Dar pentru a fi sigură, am aruncat cu ceva în uşa lui, apoi am aşteptat la etajul doi, să aud dacă deschide uşa. Nu a făcut-o. Am luat apoi obiectul pe care l-am aruncat, să nu îi trezească bănuieli atunci când ajunge acasă.

— S-ar fi putut întoarce în timp ce erai acolo, surprinzându-te, adăugă Damian, încă neconvins că nu fusese în pericol.

Casey zâmbi doar şi îşi trase peste ochi partea de sus a bonetei. Îi acoperea cea mai mare parte a feţei şi era suficient de mare pentru a-i ascunde trăsăturile.

— S-ar fi putut întoarce, spuse ea. Dar nu m-ar fi recunoscut.

— În regulă, cedă Damian. Dar tot nu vreau să aştept până dimineaţă. Se va întoarce la un moment dat acasă şi vreau să fiu acolo… Vocea lui se pierdu atunci când Casey clătină din cap. De ce nu?

— Este prea întuneric în clădire, are doar o fereastră în capătul îndepărtat al holului, care dă înspre o altă clădire aflată la doar câţiva metri distanţă, aşa că în timpul zilei

abia intră puţină lumină. După ce se lasă întunericul, nu mai intră deloc. Iar lampa de pe etajul lui este spartă. Probabil că în ultimul timp a urcat înspre camera lui la lumina unei lumânări. Toate camerele au două intrări – uşa şi ieşirea de incendiu din spatele clădirii. Am verificat partea din spate. Sunt prea multe locuri în care s-ar putea ascunde dacă ar scăpa pe acolo. Scara de incendiu ajunge până la acoperiş, cu alte două etaje mai sus. Sunt mult prea multe căi de scăpare, ar fi prea uşor să-l pierdem din nou. Cel puţin dimineaţă, în plină zi, nu va găsi atât de uşor ascunzători.

Damian oftă, renunţând. Chandos rânji şi îi spuse:

— Nu lasă nimic la voia întâmplării.

— Nu, nu o face, mormăi Damian.

Capitolul 55

Se adunară cu toţii înainte de răsăritul soarelui a doua zi, în timp ce hotelul era încă tăcut, la fel ca şi oraşul. Speranţa lor era că Jack era încă în pat. Damian se pricepea la dărâmat uşi, la urma urmei. Nu puteau să-şi facă o intrare mai surprinzătoare de atât.

Chandos hotărî să păzească scara de incendiu din spate. Casey se gândise că aşa avea să facă. Era sigură că ea şi cu Damian s-ar fi putut descurca cu majoritatea situaţiilor care ar fi putut apărea, însă dacă tatăl ei tot era disponibil şi nu avea alte planuri…

Casey îşi adusese cu ea pantalonii, nedorind să fie stânjenită de fuste. Ponchoul îl lăsase acasă, totuşi, deoarece vremea mai rece de aici cerea ceva mai călduros decât haina aceea. Una din jachetele groase, de lână, pe care le purta de obicei pe păşune iama era mai mult decât potrivită.

Nu se aşteptau deloc la necazuri; cel puţin Casey nu se aştepta. Jack nu avea niciun mercenar angajat să-l protejeze, aşa cum avusese în Texas. Dacă reuşeau să-l ia

prin surprindere, fără să se tragă niciun glonţ, se puteau întoarce la hotel tocmai la timp pentru micul dejun.

Trăsura pe care Casey o închiriase odată ce ajunsese în oraş îi duse până la clădirea lui Jack tocmai când soarele ieşea de după linia orizontului. Chandos se îndreptă spre alee, găsindu-şi un loc din care putea vedea totuşi şi strada principală, precum şi scara de incendiu din spate. Damian şi Casey urcară de îndată la etajul lui Jack.

Damian îşi luase puşca cu el. Casey se simţea ciudat să-şi poarte tocul pistolului la vedere în oraş, aşa că-şi îndesase pistolul cu şase gloanţe în buzunarul jachetei, alături de alte şase gloanţe de rezervă, dar îl scoase, acum că se apropiau de uşa lui Curruthers.

Dinăuntru nu se auzea niciun zgomot, pe sub uşă nu se vedea nicio dâră de lumină. Damian se pregăti, îi aruncă o privire lui Casey pentru a vedea dacă era şi ea gata, apoi se izbi cu umărul de uşă.

Aceasta se deschise imediat. Damian reuşi să îşi păstreze echilibrul şi să nu cadă în interiorul camerei. Însă camera era goală. Lucrurile lui Jack erau încă acolo, dar el nu era.

Casey începu să verifice, asigurându-se că nu era nicăieri, în timp ce Damian mormăi:

— Unde naiba este?

Ea nu-i răspunse. Îi putea simţi frustrarea; era de două ori mai mare decât a ei. Apoi auzi însă ciripitul unei păsări, dar şi distinct, însă aparţinea unei păsări care nu trăia atât de departe în nord.

— Ăsta e tata…

— Poftim?

— Trebuie să fi văzut ceva. Coboară repede! spuse ea, alergând către uşă.

Damian nu mai ceru alte explicaţii. În timp ce cobora scările, o depăşi, datorită picioarelor sale lungi. Urca deja în trăsură atunci când ea ieşi în goană din clădire. Chandos le făcea semn să se grăbească. Nu era momentul să întrebe ce se întâmplase.

Casey sări în trăsură tocmai când tatăl ei îndemnă

calul la galop. Animalul nu era obişnuit să gonească, însă Chandos reuşi să-l facă să se grăbească. Damian o ajută pe Casey să se aşeze lângă el, cu faţa spre direcţia de mers a trăsurii.

— În regulă, ce s-a întâmplat? întrebă ea după ce-şi recăpătă respiraţia.

El arătă în susul străzii care se întindea în faţa lor. Nu era greu să observe celălalt vehicul care se grăbea în faţa lor, la fel de necugetat ca şi al lor. Dar asta nu-i arătă ce mersese rău cu planul lor – planul ei. Se căţără aşadar pe celălalt loc, de unde putea vorbi mai bine cu tatăl ei, care stătea pe capra trăsurii, şi-l bătu încet pe umăr.

El îi spuse ce voia să ştie, strigând peste umăr:

— Nu ştiu dacă v-a văzut pe voi sau pe mine, însă l-am văzut sărind într-o trăsură aflată în trecere înainte să-mi iasă din raza vizuală. Trebuie să fi ajuns acasă tocmai atunci, dar a fost suficient de suspicios pentru a dori să plece în mare grabă. Până am ajuns eu în stradă, deja împinsese birjarul jos din trăsură şi era pe la jumătatea drumului. L-a lăsat pe bietul om lângă bordură, strigând ceva despre un picior rupt.

— Aşa că vom fi la fel de nesăbuiţi ca el? strigă ea înapoi. Este foarte periculos!

Era periculos, într-adevăr. Strada începea să se aglomereze, chiar şi la acea oră matinală. Furgoane ale furnizorilor, oameni care traversau strada, trăsuri şi căruţe de toate felurile şi dimensiunile. Însă Jack îşi croia cale liberă printre toate acestea, nepăsător dacă lovea ceva sau nu – iar ei veneau chiar în urma lor, având calea liberă deschisă de el. Însă în urma ambelor vehicule se auzeau blesteme şi strigături ale celor care abia reuşiseră să se ferească la timp din calea trăsurilor.

— Ai dreptate, iar calul ăsta bătrân pe care l-ai închiriat nu o să mai reziste mult timp, îi spuse Chandos. Voi încerca să mă apropii puţin.

Să încerce să-l nimerească cu un Colt, dintr-o trăsură în mişcare? Sigur că avea să o facă, murmură Casey pentru sine în timp ce se lăsa din nou pe locul de lângă Damian.

— Ai auzit? îl întrebă ea.

El aprobă scurt din cap. Ea se uită la puşca pe care o strângea Damian în mâini, apoi îi spuse:

— Tu va trebui să o faci. Eu nu voi reuşi să nimeresc ţinta în mişcare, dar tu poţi reuşi cu flinta ta. Trage întâi deasupra capului lui. Poate va avea suficientă minte să se oprească înainte să rănească oameni nevinovaţi.

Damian nu răspunse, se aşeză doar într-o poziţie mai bună pe celălalt loc. Cu puşca, nu aveau nevoie să se apropie mai mult. Puşca putea acoperi cu uşurinţă distanţa dintre cele două trăsuri, în timp ce un pistol nu ar fi putut-o face.

Damian trase primul foc, care nu-l opri pe Jack. Se putea să fi fost însă factorul hotărâtor care îl făcu să cotească pe următoarea stradă laterală, sperând să iasă din linia focului. Calul lui Jack încercă să-şi păstreze direcţia, chiar şi la acea viteză, însă, din nefericire, trăsura lui nu reuşi să facă un viraj atât de strâns. Se răsturnă pe o parte, făcându-l pe Jack să se rostogolească, şi continuă să înainteze încă vreo câţiva metri înainte să se oprească definitiv.

O căruţă trebui să vireze pe trotuar pentru a evita să treacă peste Jack, care fusese răsturnat chiar în faţa ei. Acest lucru nu schimbă *nimic* pentru Jack, deoarece căzătura îl ucisese.

Capitolul 56

Casey deja împacheta când Damian ajunse la hotel după ce fusese la poliţie. Hotelul avea la îndemâna oaspeţilor un orar actualizat al trenurilor. Următorul tren către Texas pleca în acea după-masă.

Le spusese deja părinţilor că intenţiona să îl ia pe acesta, ceea ce nu le făcuse prea mare plăcere, luând toate lucrurile în considerare. Speraseră la o altă încheiere a călătoriei – cel puţin mama ei o făcuse.

Chandos era încă rezervat. Cu alte cuvinte, nu avea de gând să-l placă sau să-l accepte pe Damian înainte de a vedea cu ochii lui că o făcea fericită pe Casey. Dar asta nu avea prea mari şanse de reuşită deocamdată.

Poate că se grăbea puţin cu plecarea – din nou. Nu-i dădea cu adevărat lui Damian ocazia de a discuta despre alte lucruri, precum căsătoria, acum că mintea lui nu mai era concentrată exclusiv asupra lui Curruthers. Dar adevărul era că îi era teamă să-l supună acestui test, de vreme ce el nu-i oferise niciun motiv de a crede că se gândea măcar la căsătorie. În plus, existaseră suficiente ocazii în care i-ar fi putut oferi un indiciu sau două, sau cel puţin i-ar fi putut spune că dorea să stea de vorbă cu ea odată ce terminau cu Jack.

Însă el nu făcuse nimic, aşa că ce mai contau câteva zile? Din câte ştia ea, şi el putea plănui să ia trenul în aceeaşi zi.

El apăru la uşa camerei ei, totuşi, pentru a-i povesti rezultatele întâlnirii cu poliţia – precum şi pentru a-i spune că se retrăsese oficial din funcţia de şerif federal. Îi spuse toate acestea stând în afara camerei ei, de vreme ce ea nu deschisese uşa suficient de larg pentru a-l pofti înăuntru. Abia după ce termină de vorbit observă patul din spatele ei şi hainele întinse pe acesta, lângă geanta ei de călătorie.

— Pleci deja?

— De ce nu aş pleca?

El îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Chiar aşa, de ce nu? aproape că mormăi el. Presupun că nici de data asta nu aveai de gând să-ţi iei rămas-bun?

— Mi-a scăpat mie ceva, sau mi-ai cerut ajutorul doar pentru prinderea lui Jack? Asta am făcut. Dar se pare că rămas-bun-urile sunt foarte importante pentru tine. Consideră că mi-am luat rămas-bun.

El izbucni.

— Jur, Casey, că poţi fi cea mai exasperantă…

— Ce am făcut acum? îl întrerupse ea încruntându-se.

— Nimic, niciun afurisit de lucru, spuse el sarcastic şi

se întoarse să plece.

Ea ura să-l vadă plecând astfel, enervat pe ea pentru orice ar fi fost. I-ar fi plăcut să-şi petreacă restul vieţii făcându-l fericit, dar de vreme ce asta nu era posibil… rămânea un singur lucru pe care îl putea face pentru el, sau pe care putea să încerce să-l facă, drept cadou de despărţire.

— Damian…?

El se întoarse atât de repede, încât o făcu să se dea înapoi. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca bătăile inimii să i se liniştească. Nu observă că şi el încerca să facă acelaşi lucru.

— Nu am vrut să pomenesc despre asta cât timp mintea ta era preocupată de Jack, spuse ea, dar probabil nu voi avea o altă şansă, aşa că… în seara aceea în care mama ta te-a urmat în cameră…

El înţepeni la menţionarea mamei sale, iar acum interveni:

— Ce-i cu asta?

— Avea lacrimi în ochi atunci când s-a întors cu spatele la tine, Damian.

El rămase complet nemişcat. Păli, de asemenea. Casey adăugă repede:

— Mi s-a părut ceva important, un indiciu al faptului că are sentimente puternice faţă de tine. Poate că ar trebui să afli despre ce sentimente este vorba înainte să pleci din oraş, nu crezi? Am adresa ei. Puţin cam deplasat din partea mea, dar…

— Vrei să mergi cu mine?

Ea nu se aşteptase la asta, dorise doar ca el să vorbească cu mama lui din nou, orice ar fi urmat după aceea.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să merg singur, spuse el aproape şoptit.

Inima ei se strânse. Cum ar fi putut refuza?

— În regulă. Vrei să mergem acum?

El dădu scurt din cap.

— Acum, altfel mă voi răzgândi.

Capitolul 57

Casey reuşise să afle câteva lucruri despre Margaret Henslowe atunci când făcuse rost de adresa femeii, după noaptea aceea din hotel. Margaret era o văduvă foarte bogată după cel de-al doilea soţ al ei, Robert Henslowe. Locuia într-un conac uriaş, care aparţinuse familiei lui de multe generaţii, care însă acum îi aparţinea ei.

Era văzută foarte bine, ca un fel de matroană. Dar nu avea prieteni apropiaţi, cel puţin nu unii care să fie consideraţi astfel de puţinii oameni cu care Casey stătuse de vorbă. Din cea de-a doua căsătorie nu avea niciun copil. După moartea soţului ei, rămăsese singură în casa cea mare, în care petrecea mult timp, conform celor chestionaţi, ca şi cum ar fi renunţat la viaţă, aşteptând doar să moară.

Casey nu-i pomeni nimic din toate acestea lui Damian pe drumul încolo. Nu voia ca lui să-i fie milă de femeie, dacă se dovedea că nu merita mila lui. Dar nu aveau să ştie acest lucru decât după ce auzeau ce avea ea de spus – despre el.

Ajunseră imediat după ora prânzului, poate că întrerupeau masa femeii, însă Casey nu voia să-şi asume riscul de a fi întorşi din drum. Îşi luase cu ea Coltul, pentru orice eventualitate, dacă ar fi avut nevoie de putere de convingere – asta dacă ea era acasă. Ar fi fost un adevărat ghinion să lipsească de acasă, de vreme ce Casey se îndoia că Damian ar fi făcut o altă călătorie dacă nu afla nimic în timpul acesteia.

Margaret era acasă. Majordomul care răspunsese la uşă îi conduse în salon, unde li se ceru să aştepte. Era un individ înţepat, cu siguranţă. Numele lui Damian nu-l surprinsese, aşa că probabil îi era necunoscut. De ce să fi stat lucrurile altfel? Doamna nu avea niciun motiv să

vorbească despre căsătoria ei anterioară în casa soţului ei decedat.

Margaret sosi în salon câteva minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată. Se grăbise probabil, nevenindu-i să creadă că Damian venise să o vadă. Arăta atât de uimită – şi entuziasmată – văzându-l stând în picioare lângă şemineul din salon. Nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui Casey. Avea ochi doar pentru fiul ei.

Avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că Damian nu era la fel de încântat ca ea. Era ţeapăn ca o scândură, cu mâinile încleştate la spate. Expresia lui era precaută, deşi existau urme de amărăciune şi furie în ochii lui. Expresia ei luă un aer de tristeţe. Însă nu făcură decât să se uite ţintă unul la celălalt. Niciunul nu avea de gând să spună nimic.

Casey oftă şi se lăsă pe canapea, îşi aranjă fusta gri, largă, apoi roşi când simţi greutatea pistolului în geanta pe care şi-o aşezase în poală. Ar fi trebuit să ştie că nu avea nevoie de el aici. Dar poate că de asta era nevoie pentru a-i face pe cei doi să vorbească…

Încercă întâi să le dea câteva mici imbolduri verbale.

— Sunt Casey Straton, doamnă, o prietenă de-a lui Damian. Cred că ar vrea să vă pună câteva întrebări…

Acesta era indiciul pentru Damian, însă el îl ignoră. Margaret trebui să întrebe:

— Întrebări despre ce?

Casey se uită la Damian. El arăta în continuare ca şi cum nu avea de gând să scoată vreun cuvânt. Ea oftă din nou. Lucrurile nu progresau aşa cum sperase.

— De ce nu începem cu divorţul şi cu motivul pentru care l-aţi dorit? sugeră Casey.

Asta provocă un răspuns din partea lui Damian. Spuse, plin de amărăciune:

— Ştiu deja de ce l-a dorit.

Margaret se încruntă.

— Nu, poate că nu ştii, cel puţin nu ştii întreaga poveste. Nu a fost din cauză că nu l-am iubit pe tatăl tău – de fapt nu l-am iubit, dar mi-era foarte drag. Căsătoria

noastră fusese una cu beneficii mutuale, datorată presiunii de a face o căsătorie conform aşteptărilor, ceea ce nu ne-a lăsat prea multe opţiuni, după cum îţi poţi imagina.

— El te-a iubit, scuipă Damian.

— Da, ştiu că a făcut-o, oftă Margaret. Dar eu nu simţeam la fel pentru el. Asta ar fi fost în regulă, presupun. Multe femei trăiesc vieţi neîmplinite. Dar apoi am întâlnit pe cineva care m-a făcut să simt că viaţa merită trăită. M-am îndrăgostit de el până peste cap. Nu mai puteam să stau cu tatăl tău după asta. Nu ar fi fost cinstit pentru niciunul din noi.

— Aşa că la naiba cu atâţia ani de căsătorie şi cu copilul rezultat în urma ei?

— Crezi că ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas şi aş fi făcut trei oameni nefericiţi în loc de unul singur? întrebă ea.

— Doar unul? Văd chiar şi acum că nu am contat deloc nici atunci.

Ea icni.

— Nu este adevărat! Te-aş fi luat cu mine, Damian. Aşa am vrut. Însă ştiam cât te iubea tatăl tău. Iar tu aveai vârsta la care influenţa tatălui este foarte importantă pentru un băiat. L-am rănit pe tatăl tău, părăsindu-l. Ştiam asta. Nu-l puteam răni şi mai mult, luându-te şi pe tine de lângă el.

— În regulă, pot înţelege asta. Ce nu pot înţelege este de ce nu ai venit niciodată în vizită. Nu ai divorţat de tatăl meu, ai divorţat şi de mine. Am însemnat atât de puţin pentru tine, încât nu mi-ai putut scrie din când în când şi nu ai putut veni din când în când în vizită, pentru a mă vedea?

— Dumnezeule, nu ţi-a spus niciodată, nu-i aşa?

Damian înţepeni.

— Ce să-mi spună?

— Tatăl tău m-a făcut să promit că nu voi încerca niciodată să te contactez sau să te văd…

— Minţi!

— Nu mint, Damian, insistă ea. A fost singurul fel în care a fost de acord să divorţeze. Dar nu-i purta sâmbetele. Nu cred că a vrut asta din răzbunare. Încerca doar să te

protejeze, iar eu am putut să-i înţeleg motivele. I s-a părut că divorţul era şi-aşa prea dificil pentru tine. A vrut să ai suficient timp pentru a trece peste pierderea mea, fără vizitele mele care să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. A promis totuşi că nu te va împiedica să mă vizitezi după ce ai fi crescut destul. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată, spuse ea cu tristeţe. Cu toate acestea nu mi-am respectat întocmai promisiunea, deşi tatăl tău nu a ştiut niciodată. A fost prea mult să-mi ceară să nu te mai văd niciodată.

— Ce vrei să spui?

— O dată în fiecare sezon am călătorit la New York doar pentru a te vedea pentru o clipă. Nu te-am lăsat niciodată să mă vezi. În privinţa asta, mi-am respectat promisiunea. Dar nu voiam să trăiesc fără să te văd măcar din când în când, să ştiu cum creşti şi dacă erai fericit. Chiar şi după ce ai crescut şi ai început să lucrezi la Rutledge Imports, am continuat să fac aceste vizite, de patru ori pe an. Obişnuiam să stau în micuţa cafenea de peste drum, aşteptând să te văd plecând de la serviciu. O dată ai traversat şi ai intrat să iei cina – probabil lucraseşi târziu în acea seară. Am fost sigură că mă vei observa, dar erai preocupat. Altă dată mi-am pus şoferul să conducă în jurul clădirii timp de câteva ore, aşteptând să ieşi din casă, iar atunci când ai făcut-o, erai grăbit să ajungi undeva, pentru că ai încercat să-mi opreşti şoferul şi să-l pui să te ducă. A trebuit să strig la el să plece de acolo...

Casey se ridică în linişte şi-i lăsă singuri. Nu ar fi trebuit să fie acolo, ascultând aceste confesiuni. Era un moment de intimitate între o mamă şi un fiu care fuseseră separaţi mult prea mult timp.

Damian auzea ceea ce sperase ea că avea să audă. Mama lui îl iubea, îl iubise întotdeauna. Umezeala din ochii lui spunea că acum o credea. Lacrimile lui Casey erau ceva mai evidente. Gulerul ei se udase, pentru Dumnezeu.

Capitolul 58

Binele urmează răului şi viceversa. Damian încercă să-şi amintească acest lucru în timp ce se grăbea înapoi la hotel – singur. Nimeni nu putea avea tot ce-şi dorea. Însă nu se putea abţine să nu-şi dorească totul.

Pe de o parte, simţea o asemenea pace acum, după ce vorbise cu mama lui, ca şi cum de pe suflet i se ridicase o greutate imensă. Fusese eliberator pentru el să afle că nu fusese nedorit sau abandonat, aşa cum crezuse întotdeauna. Nu ar fi putut cere o despărţire mai potrivită de ea. Îmbrăţişarea avusese o putere vindecătoare. Înţelegerea de a deveni parte unul din viaţa celuilalt fusese liniştitoare.

Dar pe de altă parte era Casey, care se juca îngrozitor cu emoţiile lui – şi care dispărea din nou din viaţa sa.

Când plecase de la casa mamei sale, se aşteptase să o găsească pe Casey aşteptând în trăsură. Însă nu era aşa. Birjarul o dusese înapoi la hotel, apoi se întorsese după Damian. Nu lăsase niciun mesaj.

Nimic – din nou.

Părăsise şi hotelul. Aceasta fu ultima picătură. Deja predase camera, deja plecase către gară. Îl părăsise.

Drumul spre gară îi aminti de cursa nebună pe urmele lui Jack. Dar îi dăduse birjarului un bacşiş generos pentru asta. Nu avea de gând să o rateze pe Casey doar din cauza traficului intens al marilor oraşe. Din fericire, gara se afla în apropierea hotelului. Din nefericire, era o gară uriaşă.

Damian reuşi să ajungă acolo înainte ca trenul către sud să plece de pe peron. Însă mulţimea de oameni care aşteptau alte trenuri făcu să-i fie dificil să localizeze familia Straton. Pe Chandos îl văzu imediat, şi se apropie de el.

Bărbatul fu foarte surprins să-l vadă acolo, deşi nu arătă acest lucru.

— Aş fi putut jura că fiica mea mi-a spus că şi-a luat rămas-bun de la tine. Nu a fost suficient o singură dată?

— Ideea ei şi a mea despre rămas-bun nu sunt tocmai la fel, dar la ce aş putea să mă aştept când fiica dumitale mă dispreţuieşte atât de mult?

Chandos chicoti de-a dreptul auzind asta.

— Chiar crezi că ar putea iubi pe cineva pe care îl dispreţuieşte?

Inima lui Damian i se opri în piept.

— Vrei să spui că mă iubeşte?

— De unde aş şti eu aşa ceva? Mi se pare că este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui ei.

Această deziluzie era devastatoare.

— Unde este Casey?

Chandos arătă cu capul în josul şinelor către locul în care Casey stătea lângă mama ei, la capătul trenului, cu braţele acesteia în jurul umerilor ei, ca şi cum ar fi consolat-o. Dar nu avea nevoie de asta, nu-i aşa?

Probabil că se bucurau amândouă că plecau acasă, aşa cum recunoscuse şi Chandos că se bucura, atunci când Damian îi urase călătorie plăcută.

— Nu am mai călătorit atât de departe în inima ţării, remarcase Chandos. Sunt multe de spus despre progres, atât timp cât nu trebuie să trăieşti în mijlocul acestuia. Cel puţin în Texas încă îl poţi ignora în cea mai mare parte – şi poţi încă respira aer curat, nu îmbâcsit de fumul furnalelor.

Dacă nu s-ar fi aflat sub presiunea timpului – afurisitul de tren fluiera deja –, Damian ar fi putut să dea o replică spuselor lui Chandos, admiţând chiar că era de acord cu el în unele privinţe. Deocamdată însă voia doar să ajungă la Casey înainte să urce în tren.

— Doamnă, o salută el pe Courtney.

— Scuză-mă, cred că m-a chemat Chandos, spuse ea, şi-i lăsă singuri.

Damian nu se uită în spate pentru a vedea dacă era adevărat sau nu. O apucă pur şi simplu pe Casey în braţe de îndată ce mama ei le întoarse spatele şi o sărută cu putere. Sărutul era plin de frustrare, precum şi de exasperarea pe care o simţea faţă de ea – şi faţă de el însuşi. Ar fi trebuit să facă lucrul ăsta de mult.

— Ăsta numesc eu un rămas-bun ca la carte, îi spuse atunci când o lăsă din nou pe picioarele ei.

— Da? replică ea cu răsuflarea tăiată. Nu aş avea de

unde să ştiu. Nu-mi prea iau rămas-bun.

— Nici eu, iar asta nu îmi place absolut deloc, mormăi el.

— Nu-ţi place?

— Casey, eu… Orice ar fi încercat să spună, se blocă, aşa că spuse altceva în loc: ştii, mi-a plăcut orăşelul acela al vostru. M-am gândit să deschid o filială a Rutledge Imports acolo.

Ea clipi.

— Aşa te-ai gândit?

— Da, şi mă întrebam dacă mi-ai permite să te curtez atunci când mă voi muta în Waco.

— Să mă curtezi? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Să mă *curtezi?*

— Nu întreb dacă-ţi pot construi o altă curte, Casey. Da, vreau să te curtez. Într-una dintre zilele acestea îmi voi aduna curajul să te cer în căsătorie, iar o logodnă lungă şi drăguţă…

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

El zâmbi la vederea expresiei ei neîncrezătoare şi spuse cu blândeţe:

— Nu mă pot gândi la nimic pe care să-l doresc mai mult.

O lăsase fără cuvinte. De fapt Casey tăcu atât de mult, holbându-se doar la el, încât el crezu că avea să moară din cauza suspansului.

Apoi spuse în felul ei abrupt, fără prostii:

— La naiba cu logodna! Cere-mă – acum!

El îşi ţinea respiraţia.

— Vrei?

— Spune-o!

— Te căsătoreşti cu mine?

— O, da! Da! Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi strigă încă o dată: da! apoi întrebă: ce naiba ţi-a luat atât de mult?

El râse.

— Nesiguranţa – nu m-am mai simţit niciodată aşa. Mi-aş fi putut da seama mai de mult că eşti tot ce-mi

doresc, Casey, pentru ca viaţa mea să aibă sens. Dar întrebarea dacă vrei sau nu să te căsătoreşti cu mine s-a dovedit a fi cea mai importantă întrebare din viaţa mea, aşa că mi-a luat un timp să îmi adun curajul să o pun. Cu toate acestea, mi-am pus în gând să te întreb pe drumul de întoarcere din Culthers. Doar că ai plecat înainte să apuc.

— Va trebui să lucrăm puţin cu ezitările acestea ale tale, Damian. Am fost nefericită când te-am părăsit. M-ai fi putut salva, şi se pare că şi pe tine, de o mare parte a suferinţei dacă ai fi fost deschis atunci. Răspunsul meu ar fi fost acelaşi. Eram deja îndrăgostită fără speranţă de tine.

El o trase mai aproape.

— Îmi pare atât de rău…

— Nu, nu te scuza, prostuţule. Sunt la fel de ageamie ca şi tine când vine vorba de problemele inimii. Aş fi putut deschide eu subiectul. Dacă tot aveam să fiu nefericită, puteam fi nefericită ştiind că nu există nicio speranţă pentru noi. Cred că mi-a fost la fel de frică să aflu adevărul, ca şi ţie. Era ceva mult prea important. Aşa că dacă este să dăm vina pe ceva…

— Nu cred că este vorba de nicio vină, îi tăie el vorba cu un rânjet. Dacă treci cu vederea aceste câteva săptămâni de nefericire – aşa voi face şi eu, împreună cu toate eforturile că aşa ceva să nu se mai întâmple vreodată.

— Asta este o promisiune pe care îmi place să o aud – şi-ţi voi aduce aminte de ea. În sărutul blând pe care i-l dădu el se simţea promisiunea unei iubiri fără sfârşit.

La puţină distanţă de ei, Courtney îi spuse soţului ei cu o bucurie considerabilă:

— Se pare că vom avea parte de o nuntă.

Chandos îi urmări privirea zâmbitoare şi-şi văzu fiica în mijlocul unui sărut pasional.

— Aşa se pare.

Ea se uită îngrijorată la soţul ei şi spuse pe un ton plin de reproş:

— Sper că-i dai o şansă înainte să începi să-l sâcâi.

— Eu? Chandos rânji către ea. Sigur că da, Cateyes.

Nici nu m-aş fi gândit să fac altfel.

— Cu siguranţă nu, murmură ea printre dinţi.

Sfârşit